

The Beacon

FOR FRIENDS OF ACI / İZMİR

MAY 2016

*Çok
Yaşa
Sen*

*ACI'ın
Çınarı*

*Sevgili
Ayşe
Mayda*

Ayşe Mayda 100 Yaşında

After long years of service in ACI and SEV, our headmaster Mr. Todd Cuddington is returning home to Canada. Dedicating six years of his life to ACI, he helped ACI grow and progress in many ways. The ACI family is grateful to him for his accomplishments. We, the alumni, will deeply miss him, his hardwork, his modesty, his friendliness, his kindness.

Dear Mr. Cuddington, we will now do as you wish and bid you "Farewell until we meet again." Thank you so much.

Dear ACI Graduates,

Saying goodbye is always difficult, saying goodbye to Turkey and the American Collegiate Institute is impossible. For ten years, my family and I have had the privilege of being part of this incredibly special and unique country and the last six wonderful years at ACI / SEV has definitely been the best part. For that reason, our departure cannot be goodbye, which seems too permanent, but rather – farewell until we meet again. After an incredible decade in this country we can proudly say that as a family – we are forever happy to call ourselves Turks. The hospitality, generosity and care that has been shown to us in every part of this great nation has always been genuine and heartfelt. We will never forget Turkey for its gracious people, their openness and loyal friendship. Thank you Turkey, thank you ACI family.

On a personal note, I would like to sincerely thank the ACI Alumni Associate and Sevin Hn. and her dedicated team for their support and friendship over the past 6 years. Since our very first week in Izmir, the ACI graduates have demonstrated exceptional support and loyalty to our family, making us feel immediately feel welcome and appreciated.

Personally and professionally, I am pleased to be departing knowing that ACI has witnessed remarkable growth and improvement - all indicators are up including student and parent satisfaction (the greatest success indicator of all) all of the data that's been collected demonstrates 6 consecutive years of school improvement. I am proud to boast of the schools' overall academic growth - university entrance points are up, university placements are impressive, continuously higher English language scores, yearly increases in overall GPA, improved classroom usage of IT for teaching and learning, the growth of the boys' and girls' dormitory program, the continuous improvements and enrolment increases in the IB programme, increased home-school communication and the general overall happiness of ACI students - all remarkable achievements that come as the result of the hard work and dedication of ACI's incredible team of professionals – teachers, administrators, support personnel, alumni and our countless supportive families. It has been a joy working with each and every member of this great community.

Thank you ACI for giving our family this wonderful experience, for now we return to Canada, but we leave open the door to one day return to our second home in Izmir.

Best wishes and thank you from the Cuddingtons.

Sincerely yours,
R. Todd Cuddington

26 Ekim 2015 tarihinde düzenlenen "Cumhuriyetimizin 92. Yılı Kutlama ve Atatürk'ü Anma Gecesi" Blake Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi. ACI'lı mezunlar ve ACI dostlarına verilen resepsiyonun ardından Genco Erkal'ın sunduğu "Kuvayi Milliye Destanından Bölümler" coşku ile izlendi.

3 Kasım 2015'de düzenlenen **Urla Gezisi**'nde Urla Şarapçılık'ta farklı şarap yapımları hakkında bilgi edinilip tatlarına bakıldıktan sonra botanik bahçesi gezildi. Buket Kumruoğlu ('83)'ün sahip olduğu Urla Pier Balık Restoranı'nda keyifli bir öğle yemeği yenildi.

5 Aralık 2015'deki **Ödemiş Gezisi**'nde Ödemiş pazarında alışveriş yapıp Birgi Türbesi ziyaret edildikten sonra Tire Kaplan Restoran'da yemek yenildi.

11 Aralık 2015'de Renaissance İzmir Hotel'de düzenlenen **Geleneksel Yılbaşı Yemeği** ile "Yeni Yıla Hoşgeldin" denildi.

11 Şubat 2016'da Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda düzenlenen yemekte Dr. Ender Saraç konuk konuşmacıydı. Konu "Sağlıklı Yaşam ve Yaşlanma" idi.

4 Mart 2016'da düzenlenen Dünya Kadınlar Günü'nü Kutlama Yemeği Best Western Plus Hotel'de gerçekleştirildi. Konuk konuşmacılar İrem Ayrıl Orhon ve Neşe Çalapverdi ('87), konu ise yine "Sağlıklı Yaşam" idi.

12 Nisan 2016'da düzenlen **Sığacık Gezisi**'nde Seferihisar köy pazarında alışveriş yapıldıktan sonra Sığacık Liman Restoran'da yemek yenildi.

Türkiye'nin ilk kadın ortodontisti, İzmir'in yardım meleği, doğa ve hayvan dostu, insan sevgisiyle dolu, Cumhuriyet çınarı, ACI 37 mezunu Ayşe Mayda'nın 100. yaşı 10 Mayıs gecesi Ayşe Mayda Terası'nda ACI ve Yetişenler Derneği tarafından düzenlenen bir etkinlikle kutlandı. Ayşe Mayda'nın geceye davul zurna eşliğinde gelişi, geleneksel May Queen seremonisi ve ACI '93 mezunu tenor Levent Gündüz'ün Ayşe operetinden "Çok Yaşa Sen Ayşe" şarkısını icra etmesi programın en çok alkış alan sürprizleriydi.

Gecede ACI yöneticileri ve öğretmenleri, Yetişenler Derneği üyeleri, mezunlar, ailesi ve dostları sevgili Ayşe Mayda'nın mutluluğunu paylaştılar.

Homecoming 2015

Soğuk bir Aralık akşamını ancak bu kadar ısıtabilirdik! Yılın son cuma gecesi Blake Sanat Merkezi önündeki açık alanda 500'ü aşkın mezun hep birlikte çok eğlendik; sucuk ekmek, leyla yedik; Nitsa Çukurel'in grubu Mavi Maymun'un canlı performansı ile şarkılar söyleyip dans ettik. Karahasret kentimizde okulumuzun bahçesine kar bile yağdırdık! ACI live ekibi sayesinde internet üzerinden yurtdışındaki mezunlarımıza bile ulaştık! Bunları neden mi yaptık: bir araya geldiğimizde birlikte iyi vakit geçirdiğimizi hatırlamak için, okulumuzda olmanın verdiği güzel duyguları tekrar yaşamak için, anılarımızı canlandırmak ve eski yaşanmışlıklara yenilerini katmak için....

Homecoming bir gece partisi olduğu için önceki senelerde yeni mezunlarımızın ilgisi daha fazla idi, ama bu yıl eski mezunlarımızın katılımında da büyük artış görüldü. Yeni mezunlarımızın bu geniş ailenin içinde yer alması bizleri çok sevindiriyor. Büyüklerimiz ise destekleri ile her zaman yanımızdalar. Böyle büyük bir ailenin parçası olmak, böyle güzel etkinliklerde bir araya gelmek ne büyük bir mutluluk!

Unutmayın: YILIN SON CUMASI, HOMEcoming! Sizi de bekleriz...

ACI'da Baharın Müjdecisi:
Helva Piknik!

Yetişenler Derneği'nin tüm mezunları ve ailelerini bir araya getirmeyi hedefleyen en büyük etkinliği Helva Piknik 16 Nisan 2015 Pazar günü ACI'nın dev ağaçları arasında güneşin ışıltısıyla başladı. Karnaval havasında devam eden brunch davetinde Veysi Bey ve ekibinin hazırladığı birbirinden leziz ikramlar, sponsorlarımızın değerli katkılarıyla donatılan masalar gözler ve damakları şenlendirdi. Küçük konuklar gönüllerince koşup oynadı, kayıp zıpladı. Eski dostlar eski melodiler eşliğinde keyifli sohbetlere daldı. Günün anlamı ise dev kazanda kavru lan nefis fıstıklı helvanın kokusunda saklı kalacaktı...

New York ACI
Mezun-Öğrenci Buluşması

New York'ta yaşayan ACI mezunları, ACI Spring Break US College Tour'daki ACI öğrencilerini ve müdürleri Didem Erpulat'ı 4 Nisan 2016'da Little Rascal'de ağırladılar.

Boston ACI
Mezun-Öğrenci Buluşması

ACI Boston Reunion 7 Nisan 2016'da Cheese-cake Factory'de kutlandı...

Amerika-SEV Leaders
Night

SEV Leaders Night'in ikincisi 16 Kasım 2015'te New York Harvard Club'da düzenlendi. Geceye SEV, FABSIT ve SEV okulları yöneticileri yanı sıra New York Konsolosu ile Amerikan Üniversitelerinden birçok akademisyen ve yönetici katıldı. FABSIT başkanı İsmail Ekmekçi'nin konuşmasıyla başlayan gece SEV Yönetim Kurulu Başkanı Ceyda Aydede, Chobani yoğurtlarının sahibi ve CEO'su Hamdi Ulukaya ve NEF inşaatın kurucusu TAC mezunu Erden Timur'un konuşmalarıyla sürdü. Etkinlik ünlü müzisyen İlhan Erşahin'in caz ziyafetiyle sona erdi.

Sultanlar Şehri, Şehirlerin Sultanı Edirne...

Bu geziden aldığım tat kendi ailemle birlikte olmanın keyfiydi... ACI ailesiyle paylaştığım bir koca an, bir güzel anyıdı. ACI'lı olmak sınırsız bir bakış, yürekte gelen bir dokunuştur. ACI kendimizi evimizde, ailemizde hissettiğimiz bir ortamdı. ACI bir süreklilik, bir aile bağı simgesi, açık denizde kaybolmamızı engelleyen bir çapaydı.

Bu kez sıra Edirne'deydi. Türkiye'nin en batısına. Sultanların şehri Edirne'ye. Uçaktan Sabiha Gökçen havalimanında indikten sonra TEM yolu üzerinden kente doğru yol alırken, kafamda bir bir kuruyorum neler göreceğimi. Her metrekaresi buram buram tarih kokan bu şehir camileri, müzeleri, köprüleri ve çarşılarıyla Meriç'in kenarında yer alan bir açık hava müzesi olmalı diye geçiyordum.

Eskiden otobüsler, otoyoldan bir kuş misali uçup gitmiyorlardı... Köyü, kasabayı, kenti tıngır mıngır geçer giderdik. Camilerini, çeşme ve köprülerini gözle selamlayarak, halkın hayatından bir uçur koku kaparak geçerdik. Tarlalardan, bereketli körpe yeşil ovalardan geçerdik. Koyunlar, otlar, ötede beride leyleklerle birlikte yol alırdık. Çok zaman olsa da keyifli yolculuklardı. Şimdi oturmuş Edirne izlenimlerimi yazarken aklıma ilk gelen oranın havası ve uçsuz bucaksız yeşilliği oluyor. Tarlalardan yayılan o ekin kokusu, o mis kokulu hava, güneşin kendini vadiye indirdiği o baştan çıkarıcı hava; sonra topraklar, patikaların ve yolların yanında uzanan kırmızı topraklar, orman, gübre yığınları, bağlar, boyunlarındaki çingirakların sesi eşliğinde yürüyen, salkım saçak bir araya toplanmış onlarca koyun ve çobanlar yol boyunca gözümüze ilişen olağan görüntülerden oluyor. Ne mutluyum! O eski otobüs yolculuklarını meğer ne kadar özlemişim!

Arada otobüste yol alırken bölük pörçük, şuradan buradan sözler, bir susup bir başlayan seslerin ortasında konuşmaları yakalamaya çalışıyorum. Ani neşe patlamaları arasında mola saatini haber vermek ya da sohbet etmek dedikleri şeyler... Ama benim dediğim, belki sizin de dediğiniz gibi "ısınma" sohbetleri, inanın bu yalnızca lafın gelişi; çünkü sabahın beşinde yola çıkan bizler otobüsün yol aldığı o saatlerde zaten yeterince ısınmıştık... Ülkenin bu köşesinde yaşam nasıl da yumuşaktı. İssiz yerlerde, bir yanı hazine ormanlarına diğer yanı toprak yola uzanan tarlalardan, kalın taş örülü duvarlardan, çatısı kiremitli, panjurları ve kapıları koyu yeşil, iki katlı evlerden geçip giderken o topraklarda yaşanan giz dolu hayatı düşledim. Ortak hayatın akıp gittiğini ta içimde duyumsadım. Tüm bu görüntüler hepsi insanlığa dâhil ve insanlık hep aynı değil mi?

Bir yandan Mimar Sinan'ın şaheseri, Selimiye Camii gözümün önünde canlanıyor, heyecanlanıyorum. Artık Edirne'deyim... tarih kokan bu kentte, minarelerin gölgesinde gezinmek başlı başına bir ayrıcalık geliyor. Dile kolay, 18. yüzyılda Avrupa'nın en büyük yedi şehrinde biri olmuş, tarihe tanıklık etmiş, Osmanlı'ya başkentlik yapmış, İstanbul'un fethine kadar 92 yıl payitaht (başkent) olarak tarih sayfalarına adını yazdırmış bir şehirdeyim.

Edirne'ye gidenler bilir, insan nereye barksa baksın, gözler mutlaka Selimiye Camii'ne takılır kalır. Bu cami kentin ta-cıdır. Mimar Sinan'ın 80 yaşında yarattığı ve "ustalık eserim" dediği anıtsal yapı Osmanlı Türk sanatının baş eserlerinden. Çok uzaklardan dört minaresi ile göze çarpan yapı, kurulduğu yerin seçimiyle, Mimar Sinan'ın aynı zamanda usta bir şehircilik uzmanı olduğunun ipucunu veriyor. Kesme taştan yapılan cami, 2475 metrekaresel bir alanı kaplıyor. Mimarlık tarihinde en geniş alana kurulmuş yapı olarak nitelenen Selimiye Camii'nin yerden yüksekliği 43,28 metre, çapı 31,30 metre olan kubbesi Ayasofya'nın kubbesinden daha büyük. Cami, mimari özelliklerinin erişilmezliği yanında taş, mermer, çini, ahşap, sedef gibi süsleme özellikleriyle de son derece önemli. Yapının çini süslemelerinin, Osmanlı ve dünya sanatında ayrı bir yeri olduğunu belirtmek isterim. XVI. yüzyıl çiniliğinin en güzel örnekleri olan bu

çiniler, 'sıraltı' tekniğiyle İznik'te yapılmış. Selimiye'yi ne incelemeye, ne izlemeye, ne de dinlemeye ömrü yeter insanın.

Ah keşke dili olsa da bir konuşsa o kubbeler, o sütunlar ve o minber! Ah keşke dili olsa da, ustasının ustalığını anlatsa şu minareler! Şehrin her yerinden görünen, Selimiye'nin tacı minareler... Bütün bu özelliklerin yanında dikkatleri çeken bir şey daha vardı ki, herkes ayrı bir hikâye yazmış onun üstüne... Caminin müezzin mahfilinin mermer ayaklarından birinin altında ters bir lale motifi bulunuyor. Bu lale üzerine çok şey söylenmiş, çok yazılmış. İşte o rivayetlerden biri. Caminin yapılacağı arsa üzerinde bir lale bahçesi bulunmaktaymış. Bu arsanın sahibi başta arsasını satmak istememiş. En sonunda, Mimar Sinan'dan camide bir lale motifi bulunacağı vadini alarak arsasını satmış. Mimar Sinan bu lale motifini ters olarak yapmış. Lale motifinin bu arsada bir lale bahçesi olduğunu, ters olmasının ise sahibinin tersliğini temsil ettiği anlatılır olmuş.

Mimar Sinan'ın "Ustalık Eserim" dediği caminin avlusunda, rehberimizin şu sözleri bizi çok mutlu etti: 2011'de UNESCO Dünya Mirası Komitesi toplantısında Edirne Selimiye Camii ve Külliyesi'nin Dünya Mirası Listesi'ne girmesine oybirliğiyle karar verilmiş. Drina Köprüsü'nden sonra bir Osmanlı eserinin daha Dünya Mirası Listesi'ne girmiş olmasından çok gururlandık.

Selimiye'den sonra, rotamızı bu kez Darüşşifa'ya Sağlık Müzesi'ne çeviriyoruz. Edirne Üniversitesi'ne bağlı olan bu müze, şehri ziyarete gelen herkesin mutlak uğrak yerlerinden biri. Evliya Çelebi, seyahatnamesinde müze için "Orada bir Darüşşifa vardır ki dil ile tarif edilmez, kalemler ile yazılmaz," diye söz etmiş. Darüşşifa ve bitişindeki Tıp Medresesi, II. Beyazıt'ın 1484 yılında Akkırman seferlerinden elde ettiği ganimet gelirleri ile 1484-1488 yılları arasında yaptırılan külliyenin birer parçasıymış. Darüşşifa'da tedavi hizmeti ücretsiz verilmekte ve medresede okuyan öğrenciler, Darüşşifa'daki uzman hekimler yanında yetiştirilmekteymiş. 1916'ya kadar hizmet vermeyi sürdürmüştü.

Müzei oluşturan yapılardan Darüşşifa, iki avlu ve şifahane olmak üzere üç bölümden oluşuyor. Bu bölüm bekçi odası, öğrenci odaları, uygulamalı eğitim odası, müderris odası, dersane ve kütüphane olarak mankenlerle canlandırılmış. Daha kapıdaki turnikelerden geçerken solumaya başladık içerideki Osmanlı kokusunu... Bir bir kapıların tokmağını çaldık. Önce bekçi odası, ardından eğitimciler ve hocaların odası derken müze içerisindeki mankenlerin vücut bulduğunu tahayyül ettik... Osmanlı'da eğitim neymiş meğer diye hayretler içinde kaldık.

Evliya Çelebi Seyahatnamesi'nde şifahanede on adet hanende, biri neyzen, biri kemani, biri santuri, biri çengi, biri çenk-santuri, biri udi olmak üzere bir müzisyen grubunun haftada üç kere ruh hastalarına musiki faslı verdiğini öğreniyoruz. Müze Avrupa Birliği'nden bir de özel ödül almış. Darüşşifa içinde çalan o güzel müziğin ruhumuza kattığı lezzetle beraber, Eski Cami'ye doğru yol alıyoruz.

Tabii bu sırada meşhur Edirne ciğerini yemeyi de ihmal etmiyoruz. Edirne'ye özgü yiyeceklerin başında Edirne'nin meşhur tava ciğeri geliyor. Edirne ciğerini özel kılan aslında ince ince dilimlenmesi olsa da, Trakya'nın verimli otlaklarında yetişen semiz danaların lezzetli etleri, bu büyüün gerçek sahibi. İkinci ezanı okunmak üzereydi. Eski Cami'ye giderken "Orası da Selimiye kadar güzel midir?" diye sormadan edemedik ve gördüğümüzde caminin avlusundaki büyük iki hat yazısını gönüller yeniden coştı, gözler yeniden doldu: Allah ve Muhammed... Eline makinesini alan, o isimlerin önüne koştu... Art arda patlayan flaşlar... Ezan yarılanmıştı, fotoğraf çekme işimiz bittiğinde. Camiye girdiğimizde bizi duvarlardaki ihtişamlı hat yazıları karşıladı. Bir yanda meşhur dört halifenin isimleri, öte yanda ayetler ve dualar...

Rehberimizin şu sözünü hepimiz oracıkta ezberleyiverdik: "Selimiye'nin yapısı, Eski Cami'nin yazısı, Üç Şerefeli Cami'nin kapısı meşhur." Sonraki ziyaret alanımız da böylece belli oldu. Kapısıyla meşhur Üç Şerefeli Cami... Caminin avlusuna girdiğimizde bir ilke daha adım atmış olduk. Çünkü Osmanlı mimarisinde revaklı avlu ilk kez bu yapıda kullanılmış ve sonraki yapılara örnek oluşturmuş.

Sıra Edirne'nin meşhur çarşılarını gezmeye gelmişti. Selimiye Arastası, Bedesten ve Ali Paşa adlı üç kapalı çarşığı gezerken hava da yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Evliya Çelebi, "İçinde değerli eşya alınıp satılan yer" diye tanımlar Bedesten'i. Yine Çelebi'ye göre, burada Mısır hazinesi değerinde olan elmas ve mücevherler göz kamaştırırmış. Çarşığı altmış gece bekçisi beklermiş...

Edirnelilerin daha çok kapalı çarşı diye adlandırdıkları Ali Paşa Çarşısı da tarihe meydan okuyan yapıtlardan bir tane-

si. Kanuni Sultan Süleyman'ın son zamanlarında Mimar Sinan'a yaptırılmış olan çarşı, 1992 yılında bir elektrik arızasından çıkan yangında çok fazla hasar görmüş olsa da gerekli onarımlardan sonra tarihe meydan okumaya devam ediyor.

Çarşı dönüşünde geriye kalan ise, Edirne'de geçen hoş saatler ve elimizdeki rengârenk meyve şeklindeki mis sabunlardı... Çarşıdan otobüslere doğru yürürken çantama takılan elbette aldığım hatıra eşyalarıydı. Gönlüme takılan ise sultanların şehri, şehirlerin sultanı güzel şehir Edirne'ydü.

Eve dönüş yolunda keyifli bir geziye katılmış olmanın mutluluğunu yaşadığımı söylemeliyim. Mutlu olmamın birkaç sebebi vardı kuşkusuz. Hatta o kadar çok sebebi vardı ki! Biz insanlar hiçbir zaman anda yaşamıyoruz, hayatı her zaman başka yerde arıyoruz ve daima kaçııyoruz. Bir şeyleri sonraya bırakmamak için gelmişim geziye. Yaşayan bir varlık olduğumu hissetmek için gelmişim. Gündelik yaşamın sığılından, hayatın günlük yaşamda, omuzlarıma yüklediklerinden sıyrılmışım. Dünyayı birkaç saatliğine dışarıda bırakabilmişim. Tazelenmişim. Ev hayatının o sınırsız tembelliğinden kurtulmuşum. Sıkıntıyı, kaygıyı çöpe atmışım. Ama bütün bu saydıklarımın ötesinde bu geziyi benim için değerli kılan şey ACI ailesi içinde olmanın sıcaklığıydı. ACI bana ne ifade ediyor, diye sordum kendime.

"ACI, bu eğitim yuvasını paylaşmış olanların kalplerindeki ortak tutkudur," diye iç sesim yanıtladı beni. Abartıyor muyum, bilmem!

Bu geziden aldığım tat kendi ailemle birlikte olmanın keyfiydi. Biz ACI mezunları kaybolmamış arkadaşlardık, uçup kopmamış dünyalardık ve tek bir yüz oluşturuyorduk. Aysel abla orada bir nokta, Yasemin orada bir başka nokta. Habire yer değiştiriyor, arkadan öne, yukarıdan aşağıya farklı devinimlerde bulunuyor, lakin bütün bu devinimlerin bir bütününü dokuduğunu, tek bir deseni, tek bir yüzü, ACI ailesini oluşturmakta olduğunu an içinde fark edemiyorduk. Bu yüz, Sevin Abla gibi, Melek gibi, iki nokta gibi, bizler gibi, orada burada dolanan, ne başı ne sonu olan, bitimsiz ve sonsuz bir yüzdü. Edirne gezim işte bu sonsuz yüzle, ACI ailesiyle paylaştığım bir koca an, bir güzel anıydı. ACI'lı olmak sınırsız bir bakış, yürekten gelen bir dokunuştü. ACI kendimizi evimizde, ailemizde hissettiğimiz bir ortamdı. ACI bir süreklilik, bir aile bağı simgesi, açık denizde kaybolmamızı engelleyen bir çapaydı.

Bu sinerjiyi yarattığı ve bizleri böylesi geziler aracılığıyla sayısız güzelliklerle buluşturduğu için Yetişenler Derneği'ne sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Ayşe Abla'mızın Yaş Gününü Sevgi ile Kutluyoruz!

1916 yılında, İzmir Kemeraltında, Beyler Sokağı yakınındaki, Salepçioğlu Camisi'nin arkasındaki Karanlık Sokak'ta kim doğmuştur?

Amerikan Kız Koleji'ne kaydolmak için tek başına okula gelen küçük kız kimdi dersiniz?

Ne işi var maymunun bir kız öğrencinin omuzunda, bilin?

Cumhuriyet kızlarının arasından çok azı üniversite tahsili için İzmir'den İstanbul'a giderken, sadece bir kız arkadaşını yanına alıp üniversite seçmeye ve kayda gidenin kim olduğunu, düşünün...

İstanbul Üniversitesi'nin "Diş Tebabeti Mektebi'ni" bitirdikten sonra 1945 yılında 2. Beyler Sokağı'nda muayenehane açan diş hekimi kadın kim olabilir?

Yıllar önce Parsons binasının temeli atılırken küreği ilk eline alıp toprağı atan; Taner binasının iki kez yapımında küreği elinde tutan kimdi?

Bu yürekli kızımız, İzmir'imizin ilk ortodontisti, Dünya Ortodontistler Rehberi'ne adı yazılan ilk Türk Ayşe Mayda'dan başkası olabilir mi?

Konak Meydanı'nda Ankara Palas'ın ikinci katındaki muayenehanesindeki tabelaya, mesleğini bilmeyenlere tanıtmak için ne yazdırmış, biliyor musunuz?

"Eğri Dişleri Düzeltir"!

Yıllarca Ayşe Mayda'nın muayenehanesi Amerikan Koleji'nde Yetişenler Derneği'nin adeta ikinci buluşma yeri olmuş. Ayşe Mayda, yıllarca emek verdiği derneğimizin kurucularındandır. İşte Koleji'ne böylesine bağlananlar bir daha kopamıyor zaten...

Bizim Ayşe Abla'mız, ayrıca birçok kişinin akıl hocası "Ayşe"si ya da Ayşe Teyzesi... Çalıştığı yıllarda muayenehanesinde bir yandan titizlikle işini yapar, diğer yandan da tatlı bir sohbet sürer; yemeğe gidecek zamanı yoktur. Sevgili ve tek kardeşi Seniha'nın hazırladığı, evden getirilen domatesli-peynirli sandviçler elle bölünür, bu lezzetli sandviçler herkesi doyururdu.

Ayşe Mayda Terası'nın ortaya çıkışı da ayrı bir hikâye... Aşağı kampusta yapılacak modern kütüphane binası ile ilgili bir sorun çıkıyor ortaya; tavandan su alıyor bina. Ayşe Mayda bir arkadaşını yanına alıyor, çekinerek Mr. Hanna ile görüşmeye gidiyor. Kendi adını alacak bu terası yeniden ele almayı üstlenmek istediğini belirtiyor. Mr. Hanna mutlu oluyor, getirilen teklifi "çok seviniriz," diyerek onaylıyor ve ardından Canan Kayral ve İsmet Noonan işe giriyor. Terasın üzerine gerekli izolasyon işlemleri yapılıyor, macun dökülüyor ve problem sonunda hallediliyor.

Mr. Carrington'un müdür olduğu dönemde Ayşe Mayda Terası'nın açılışı içten bir törenle yapılıyor.

Ayşe Mayda adı, terasında, Koleji'nin toprağında, yaşıyor! İlelebet yaşayacak!

Bir Şehrin Annesi

Anne olmak kolay değil, annelik sadece doğurmakla olmuyor. Annelik tanımına yakından baktığımda sevgi, ilgi, özveri, sınırsız bir kucak, sarıp sarmalama geliyor aklıma. Ana kucağı bir barınak, bir yuva zorlu yaşam koşullarında.

Kaç yaşına kadar sarıp sarmalar anneler çocuğunu? Anne kucağına sığılmayacak yaşlar çok çabuk geliyor. Ama annenin varlığı, anne ve çocuk sağ oldukça yaşam boyu dayanak olmaya devam ediyor. Annenin açısından bakarsak, onun da en büyük varlığı çocukları oluyor.

Bir insan kaç çocuğun annesi olabilir? Bir iki, üç... Bu sayının on ve üstüne çıktığını da nadiren duyuyoruz.

Ben ise bu yazımda bir şehrin, koskoca İzmir'in annesinden bahsetmek istiyorum.

Ayşe Mayda, sevgili Ayşe Abla'mız işte böyle bir anne! Adı İzmir ile özdeşleşmiş, İzmir'in yetiştirdiği, karşılık beklemeden, İzmir'e varlığını veren nadir insanlardan biri... Yeter ki yardımları İzmir'de eğitime, sağlığa, kültüre, toplumsal gelişime, şehrin gönencine dönük olsun.

Ayşe Abla İzmir'i kucaklamış, benimsemiş, tüm gereksinmelerini karşılamakta yardımcı olmuştur. Şehrine karşı bu özverili sahip çıkışı hangi özelliğinden geliyor dersiniz, yanıtım tek bir kelime olacaktır; İNSANLIĞINDAN!

Bana göre Ayşe Abla olmak demek, "insan olmaktır." Ne mutlu ona ki yaşamını bu yüce amaca yöneltmiş ve her yaşta başarılı olmuştur.

"Ayşe Abla olmak ne demek?" başlığı altında onun vasıflarını tek tek sıralamak istiyorum:

Aklını kullanmaktır, kullanılan aklın güçleneceğini, pırıl pırıl kalacağını kanıtlamıştır Ayşe Abla!

Aklın iyi yönde ve insanlık yararına kullanılmasıdır.

Fikirlerini özgürce ifade etmek, eleştirilerini açık kalple yapmaktır.

Asla ilkelerinden ödün vermemek, vazgeçmemektir.

Bir cumhuriyet kızı olarak Atatürk ilkelerinin sıkı bir savunucusu ve koruyucusu olmaktır. İzmir mitinglerinde, bayrağı eline alıp ön saflarda gençliğe örnek olmaktır.

Yaşamda amacını, hedefini iyi belirlemektir.

Sahip olduklarını çevresi ve toplumla paylaşmaktır.

Karşılık beklemeden vermektir. Karşılık bekleyerek vermenin inciteceğini bilmektir.

İnsanlığı yücelten gücün eğitime dayandığına inanmak ve eğitime gönül vermektir.

Sağlığa önem vermek ve toplumun sağlığına yönelik yatırımlarda bulunmaktır.

Güler yüzlü olmaktır. Her zaman iyimser, anlayışlı ve sevecen olmaktır.

Hiddetlenmemek, sesini yükseltmemek, kalp kırmamaktır.

Sadece insanlığı değil, tüm canlıları düşünmektir.

Yaşamı hiçbir zaman bırakmamaktır, yaşama sıkı sıkı sarılmaktır.

Yapılacak çok işi ve gerçekleştireceği projeleri olmaktır.

Hep genç kalmaktır, yaşlanmaya vakti olmamaktır.

Kendi gücüne güvenmek ve başaracağına inanmaktır.

"Ben varım, ben yaparım, ben güçlüyüm" demektir, Ayşe Mayda olmak!

Ayşe Abla, senin evladın, güzel İzmir'inin boynu hiç bükülmeyecek bunu bil çünkü bizler senin elindeki bayrağı gördük ve de seni örnek aldık.

Çok yaşa sen Ayşe Abla'mız, nice yıllara...

Cumhuriyet Kadını Ayşe Mayda

Yaşamın bazı anları vardır, bir an'ı ötekilerin arasından çekip alan, ona bir yücelik katan, onu ayrı bir önem ve olağanüstülikle donatan. Yaşamı yaşanabilir kılan anlardan birini yaşıyoruz. Bu yıl dalya diyecek güzel İzmir'in zarif kadını Ayşe Mayda. Herkese kısmet olmayacak kadar renkli, dolu dolu geçmiş yaşamına onlarca dost, anı, gezi, hayır işleri, hüznüler ve güzellikler sığdırmış. Ayşe Mayda sadece Cumhuriyet döneminin değil, bugün bile birçok kadının örnek alacağı rol model olmuş aydın bir Cumhuriyet kadını.

Onu ilk gördüğüm günü hatırlıyorum. Çocukluk yıllarımın ortodontistiydi. Annemden duyduğularından çocuk gözleriyle onun başarılı iş girişimlerini biliyordum. Muayenesinde bir yandan benim dişlerimin üzerinde çalışırken bitmek bilmez kolej gündemi hiç eksik olmazdı. Daha sonra büyüdüm, onu tanıdıkça onun yaptıklarını gerek basından, gerek ACI camiasından öğrendim. Sonraki yıllarda onun Türkiye'nin ilk kadın ortodontisti olduğunu öğrenecektim. İstanbul'daki Diş Hekimliği eğitimini bitirdikten sonra, 1945 yılında İzmir'e dönüp muayenehane açmasıyla meslek hayatına başlamış oluyordu. O yıllar için güzel bir klinikti. Bir levha üzerindeki 'ortodontist-eğri dişleri düzeltir' yazısıyla hayata açılmıştı. O yılların dünyaca ünlü hocası olan ve bugün bile hâlâ kitapları okutulan Prof. Alfred Kantorowicz'in gözde öğrencisi olmasının üne kavuşmasında payı olduğunu, hatta ortodontist olarak ismen kitabında yer almış olduğunu, böylece Amerika tıp basınında ortodonti tarihine geçmiş olduğunu daha sonra öğrenecektim.

Ayşe Mayda İzmir'e döndükten sonra önce İkinci Beyler Sokağı'nda, sonra Ankara Palas Otel'i'nin büro olarak tasarlanan odalarından birinde sürdürmüş mesleğini. 1983 yılında vedalaşmış hastalarıyla. Pek çok zorlukla savaştığı günleri şöyle anlatıyor: "Ben çok mücadele ettim. Çünkü o yıllarda ortodontisliğin ne olduğu bilinmiyor. Herkes 'çocuğumun dişlerini oynatma,' diyor. Savaş yılları, malzeme yok, tel yok. Avrupa'ya giden arkadaşlarımızdan rica ediyoruz malzeme için. Kemeraltı'nda elektrikçilere gidip bantları yapıştırıyorum. Sterilizatör bile bilinmiyordu. Bir mühendis arkadaşımla

ilk sterilizasyon makinesini yaptırtmıştım. Berberlerin dişçilik yaptığı, insanların yüzünün apselerle şiştiği, antibiyotiklerin bilinmediği yıllardı. Ama ben işimle kabul ettirdim kendimi. Kendini kabul ettirmek lafla olmaz. Güzel bir iş yaptın mı karşındaki de görür takdir eder seni."

Yaşam mozaığının olağanüstü örgüsüne biz de tanıklık ediyoruz. Hep gülümseyerek konuşan bir insan. Kaynağını insan sevgisinden alan, o unutulmaz gülücüğü. Erdemi, hoşgörüyü, içtenliği, açık yürekliliği yansıttığı o gülücüğü. İnsana yaşam sevinci aşılayan o gülücüğü.

Ayşe Mayda eğitim ve iş yaşamı boyunca İstanbul'un da, İzmir'in de en güzel yıllarına tanıklık etmiş. İzmir'de entelektüel, eğitilmiş, aydın insanlar hep yoldaşı arkadaşı olmuş. Kendi döneminin İzmir'ine dönüyor anlatırken: "İzmir'in böyle büyüyeceğini hayal bile edemezdim. Ben İzmir'i çok beğenirdim. Tramvay Caddesi derdik benim oturduğum semte, Mithatpaşa Caddesi değildi o zaman. Bütün köşkerin bahçesinde yaseminler, güller mis gibi kokardı okula giderken. Benim zamanımda kadınlar sokağa pek çıkmazdı, evdeydi. Atatürk'ten evvel atlı tramvaylar vardı. Ortada perde olur, önde erkekler arkada kadınlar otururdu. Sonra tramvaylar iki türlü oldu," diyor.

Ayşe Mayda kendisinin de söylediği gibi şanslı bir çocuk olarak doğmuş. Hem varlıklı hem de çocuğunu özel bir okula gönderecek, Türkiye'nin ilk kadın ortodontisti olmasına yol açacak geniş görüşlü bir ailenin çocuğu olmuş. Mayda şunları anlatıyor ailesine ilişkin: "Babam çok varlıklı bir insandı, nakliyeciydi, ama İzmir'in bütün nakliyesini düşünün. Biz ilk defa Beyler Sokağı'nda otururduk. Bizim büyük mağazamız vardı, belki 40 tane de arabası vardı babamın. Hiç unutmuyorum babam, Birinci Dünya Harbi'nde katana atlarımızı askeriye vermişti top arabalarında kullanılması için. Büyük katanalar. İngiliz Bahçesi'nde yerlerimiz vardı. Tepecik tarafında su depoları filan var ya, oralarda bir yerdeydi o atların ahırları. Bizim atlar hatta yarışmaya girerdi, güzellik yarışmasında birinci gelirdi."

Babasının Kemeraltı'ndaki işyerlerine ilişkin bilgi verirken az önce oradan gelmiş gibi canlı anlatıyor Ayşe Mayda. O yılların Kemeraltı'nı dinliyoruz kendisinden: "Salih Ağa İş Hanı vardı, orası da bizimdi. Başta Şaphane vardı, Şaphane Sokağı, şaphanemiz, yağhanemiz vardı. Ondan sonra Palamut Hanı vardı. Ekmekçi başı Hanı da denirdi. O Şaphane Sokağı'nda ve arkasında Sulu Mezar vardı. Sulu Mezar Sokağı'nın orada Cezayir Hanı vardı. O Cezayir Hanı hâlâ duruyor. Babam Cezayir Hanı'nı işletirdi. Babam incir, üzüm, palamut işi de yapardı. O yıllarda tütün bilinmezdi İzmir'de. Tütün, muhacirler geldikten sonra başladı. İncir zamanı oldu mu Ağustos'ta, babam kıyameti kopartırdı. Hanlar temizlenir, develerle Aydın'dan incir gelirdi. Üzüm de Manisa'dan trenle gelirdi. Sonra babam onları depolarda işletirdi. Hiç unutmam, incirler için Kordon'dan denizden su alırdı kadınlar, incirleri suya basarlar, katlayıp kutulara yerleştirirlerdi."

Ayşe Mayda Atatürk'ü de birçok defa görenlerden. 1934 yılında Atatürk'ün İran Şahı ile İzmir'e gelişini çok net hatırlıyor. Ellerinde karanfillerle Atatürk'ü görmek için caddede koşturduklarını anlatıyor. Anılarını paylaşıyor, masal dinler gibi dinliyoruz: "Bir kere Sadık Bey Gazinosu'nun orada gördüm Atatürk'ü, dans ederken. Sadık Bey Latife Hanım'ın dedesi. Muammer Bey'in babası. Onun yukarıda yazlığı vardı. Orada balo yapıldı. Hepimiz koştuk gittik. Beyaz perdeler var aradan bakıyoruz. Atatürk geldi, yanında Salih Bozok var, yaveriydi. 1934 gibi olmalı. Atatürk, Hâkimiyeti Milliye'nin bir öğretmeni vardı, Çetin Bey'di sanırım, onun hanımıyla dans ettiler. Atatürk, çok yakışıklıydı. Atatürk gelip de bizi beğeniverirse diye saklanırdık. Atatürk bir vals yapardı, fraklarının kuyrukları uçardı adeta. Başka türlüydü o dansi izlemek."

Kaç insan vardır konuşmaya başladığında sussun istemezsiniz? Kaç insan vardır yüzünün ardında bir toplumun tarihini görürsünüz?

Ayşe Mayda Cumhuriyet dönemi kuşağı diye adlandırdığımız o bulunmaz kuşağın temsilcilerinden biri. Bu kuşağın her bireyi, alçak gönüllülükleriyle bizi tutsak eder kendilerine. O alçak gönüllüğün ardında koca bir ülkenin destanı yatar.

Şu sözü duymuşsunuzdur: "İnsanın en iyisi, insana en çok yararı dokunandır." Bugün bireylerin, liderlerin, halkların kendi içlerinde sorgulamaları gereken güçlü bir söz bu. Başkalarına

ve kendimize ne getiriyoruz? İnsanlara nasıl yarar sağlıyoruz? İnsan sevgisinden başka kılavuzumuz var mı?

Çok yönlü kişiliği ile öne çıkıyor önce Ayşe Mayda. İstanbul'da 1940'larda Diş Hekimleri Derneği'ni kuruyor. 1945'te İzmir'e yerleştiğinde bu faaliyetini sürdürüyor. Soroptimistler Derneği, Amerikan Kız Kolejinin Yetişenler Derneği, Hayvan Sevenler ve Koruyanlar Derneği'nin kurucularından, Afrodisias Derneği'nin ilk üyelerinden oluyor. Türk-Amerikan Derneği, Yardım Sevenler Derneği, Milli Kütüphane gibi birçok derneğin de üyesi.

İnsanların önüne güzel ufuklar açan, farklı bakış açıları kazandıran yaşam tarzıyla Ayşe Mayda bir bilinçtir. Sağduyulu, akıllı, sağlıklı düşüncenin çözüm üreten olgun yaklaşımlarıyla hep karşımızdadır. ACI mezunlarının en dinamik gücü olarak eğitime verdiği destekle ACI yaşamını zenginleştiren yine odur.

Yaşama geçirdiği projeleri şöyle sıralayabiliriz: Kardeşi Seniha Mayda adına bir okulun yaptırılması, ACI'da kütüphanenin üst kısmının teras olarak değerlendirilmesi, Küçükyalı'da bir Sağlık Ocağı, Zeynep Kamil Hastanesi'nde bir bölümün gerekli tıbbi malzemeyle donatılması, babasının Konyalı olması nedeniyle Konya'da babasının adına Salih Ağa Çeşmesi'ni başlatması...

Her şeyi her daim gözlerimizin içine sevgiyle bakarak anlatıyor. Ülkesine ve insanımıza eğitim, kültür, sanat, bilim alanlarında alkışa değer katkılar sağlamaya azimle devam ediyor. Yaptıkları hizmetlerin anlatılmasından ise hiç mi hiç hoşlanmıyor. Ayşe Mayda'yı hiç kuşkunuz olmasın ki, insanlığa adanmış o yüce hizmet aşkı yaşıyor. Bir de kentine, İzmir'ine, okuluna, ACI'ya ve onların da kendisine duyduğu sevgi. Bu sevgi öyle bir sevgi ki umut dolu dünyaların kapılarını açıyor...

Ayşe Mayda demek geleceği düşünerek bugünü dolu dolu yaşamak, bugünden çalışarak yarını hazırlamak demek. Sayısız başarıya imza atmak, mutluluk saçmak, hoş hatıralar biriktirerek yarınlara kararlı bir şekilde yürümek demek.

Sessiz sedasız gerçekleştirdikleri bir bir açığa çıktıkça daha çok alkışlanıyor, daha da büyüyor yüreklerde, daha da çok başırlara basılıyor Ayşe Mayda. O artık bir simge. Kentimizin ve ACI'nın en güzel simgesi Ayşe Mayda.

Bunca yıl çok ışık biriktirdi avuçlarında, sevgi dokudu tek tek parmaklarıyla. Her birimizi sevgiyle kucakladı o coşkulu kollarıyla. Bir kez daha kucaklıyor bizi Ayşe Mayda. Bir kez daha bir Cumhuriyet kadını karşılıyor bizi ve biz...ve biz...bir kez daha vuruluyoruz ona...

Üçü Bir Arada...

Tabii ki, ACI sayesinde ve bünyesinde....

Ayşe Mayda '37, Efser Kayral '40 ve İsmet Noonan '54...

üç özel kadın, üç efsane isim.

Kişinin kendisini bir yere ait hissetmesi ne kadar sıcak, güven verici, besleyici ve keyifli bir duygu.

Bence bu üç güzel insanın en önemli ortak noktalarından biri de ACI camiasına ait olmaları. Üçünden ilk olarak Ayşe Mayda girmiş okula, ardından da Efser Kayral, yıllar sonra da İsmet Noonan. Okul sıralarında yolları kesilmemiş olsa da, sonraki yıllarda hep birlikte yürüdüler. Küçük birer kız çocuğu olarak adım attıkları kurumdan kişilikleri şekillenmiş, genç birer Cumhuriyet kadını olarak mezun oldular. Bilinçli, cesur, hayata hazır, özgüveni yüksek ve çalışkan üç kadın. İş hayatına atıldılar, aile kurdular, çocuk yetiştirdiler. Mezuniyetlerinin üstünde zaman geçtikçe okullarının değerine değer katmaya çalıştılar. Onları şekillendiren kuruma gönülden bağlıydılar ve belki daha da önemlisi: Okullarına hep ama hep gönülden sahip çıktılar. Birbirlerinden sevgi ve güç alıp, elele çalışarak "üçü bir arada" oluverdiler ve ACI için sürekli emek verdiler.

Arkalarında tabii ki sessiz güçler vardı: Seniha Mayda, Hakkı Kayral ve John Noonan. Onlar da belki zaman zaman bu üç kadının okullarına karşı bu sevgi ve bağlılığına şaşarak, hatta arada sırada harcanan emeği kendilerinden çalınan vakit olarak görseler de, hep saygı duydular ve ellerinden geldiğince destek verdiler. Mezunlar Derneği, vakıf çalışmaları, renk ile beraber gelir de getirebilecek bale, tiyatro ve konser gibi faaliyetler, burs komitesi derken toplantılar bitmez, toplantı sonrası saatler süren telefon görüşmeleri de... Herşeye yetişmeye çalıştılar; hâlen de yetişmeye çalışıyorlar. Bence son yıllardaki en sevdikleri fırsatlar diğer mezunları bir

araya getiren helva piknik, çay ve yemekler gibi organizasyonlardı. Çünkü bu olaylarda hep gülümseyen yüzler ve hatırlanan gençlik günleri vardı. Ve herkes o sevgiyle besleniyordu.

Bir de balolar var; yıllar yılı balo gecelerine genç kızlar gibi hazırlanıp, heyecanla katıldılar. Çocukları, arkadaşlarının çocukları ve torunlar derken her bir yeni mezuna candan ve içten içe sahiplendiler. Bağ büyümeye devam ediyordu.

Ait oldular; önce kendilerine, ailelerine, işlerine ve özellikle okullarına. Yetiştirdiği eğitim kurumunu böylesine benimseyen, geliştirmeye çabalayan ve her fırsatta göğsünü gere gere "Ben ACI mezunuyum" diyen bu üç olağanüstü insan... İyi ki bu okulda okumuşsunuz; iyi ki İzmir'e, birbirinize ve okulunuza bu denli gönül vermişsiniz ve iyi ki hâlâ varsınız! Bizler sizleri çokça hayranlık, biraz şaşkınlık ve bolca sevgiyle izliyoruz. Ve çok ama çok teşekkür ederiz.

TUDEM YAYIN GRUBU

tudem®

uçanbalık

Deli

DESEN®

tudem®
eğitim

BlokTest®

iyikitap
ÇOCUK VE GENÇLİK
KİTAPLARI DERGİSİ

www.tudem.com

f t i y /tudemyayingrubu

GELECEK İÇİN ÜRETİYORUZ.

En Büyük Şansım ACI'da Okumak Ceyda Aydede (73)

Okul arkadaşım Ceyda Ercen Aydede ile yıllar sonra SEV Vakfı'nın binasında buluşmak çok heyecanlı oldu. SEV Vakfı'nın 3 yıl boyunca başkanlığını yapan Ceyda Aydede, başarılı bir iş kadını olarak Vakıf Okullarına yeni bir soluk getirdi. SEV Okullarının gelişmesi, tanıtılması için pek çok projeye imza attı.

ACI'dan mezun olduktan sonra neler yaptın?

En büyük şansım ACI'da okumak oldu. Üniversite ve iş hayatımda, sonrasında, Vakıf çalışma dönemimde okulda aldığımız eğitimin ötesinde orada yaşamışlıktan edindiğim tecrübenin, birikimin faydasını gördüm.

Kolejden sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde Endüstri Mühendisliği okudum. Sonrasında bir dönem Arthur Anderson'da denetçi olarak çalıştım. Denetçiliğin bana çok uygun olmadığını fark ettim ve daha insana değen bir iş arayışına girdim.

O dönemde Migros'ta bölge satış müdürü olarak çalışmaya başladım. Hem perakende ile, hem insanla uğraşmak bana büyük keyif verdi. Çok yoğun bir çalışma temposu vardı. Sabah erken, hafta sonu, bayram... O zaman perakende sektörü henüz emekleme dönemindeydi, yetişmiş eleman yoktu. Onları hazırlamam gerekiyordu. Bunun yanında yeni bir şey kurmanın heyecanı ve ruhu vardı. 26 yaşındaydım ve bana "abla" diyen mağaza müdürleri, alaylı personel vardı.

Perakende sektöründe çalışmak sana ne kazandırdı?

Orada insana değmenin ne kadar farklı, ne kadar keyifli olduğunu anladım. Bundan sonra ne yaparsam yapayım, insana değen bir iş yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Bu arada Migros, 'Halkla İlişkiler Departmanı' kurmaya karar verdi. Bana teklif ettiler. Hiçbirimiz halkla ilişkilerin ne olduğunu bilmiyorduk. Bir tek kitap vardı bu konuda. Bilgiye ulaşmak zordu. Halkla ilişkiler üzerine daha fazla bilgi edinmek istedim. Yurt dışına gittim. Amerika'da altı ay hem teorik temelde hem de uygulamalı olarak

benim için özel hazırlanan bir sertifika programından mezun oldum.

Kendi işini kurmaya nasıl karar verdin?

Benim için çok zor bir dönemdi. Oğlum 6 yaşındaydı. Özveri gerekiyordu. Eşim ve ailem büyük destek oldu. Ben Amerika'ya giderken oğlum ilkokula başlıyordu. İlk mektubunu bana yazdı. Hâlâ saklıyorum. Amerika'dan sonra halkla ilişkilerle ilgili bilgi ve donanım edinmiştim, ama bu bilgiyi aktarmak için or-

tam hazır değildi. Ben de kendi şirketimi kurdum. Bu işi yerel değil uluslararası düzeyde yapmanın doğru olduğunu gördüm. Mümkün olduğu kadar yabancı müşterilerle çalıştım. Onlardan çok şey öğrendim.

Halkla ilişkiler alanında uluslararası bir isim oldun. Nasıl çalışmalar yürüttün?

Bu alanda konferanslara katıldım, derneklerde çalıştım. Şanslıydım ama insan şansını kendi yaratır. Şans doğru zamanda doğru yerde olmaksızın, ne kadar çok yerde olabilirsek, matematik olarak olasılıklar artar. Uluslararası Halkla İlişkiler Derneği'nin (IPRA) başkanlığını yaptım. Türkiye'de halkla ilişkilerin dünya standartlarında olması için, standartların yükselmesi için pek çok uğraşım oldu. Belli bir yerde bu sektörün daha ileri gidemeyeceğini anladım ve profesyonel iş hayatımı noktaladım.

Bundan sonra gönüllü çalışmalar mı başladı?

Gönüllü çalışmalar hayatımda hep vardı. "Enter to Learn, Depart to Serve" bizim genlerimize işlemiş bir söylem. Tam şirketimden ayrılma noktasında Vakıf Yönetim Kurulu Başkanlığı teklif edildi. Bu görevi üstlendim. Ben bu görevin çok uzun süre yapılmasına

inanmıyorum. Bu nedenle kendi dönemim bitince görevi daha genç arkadaşlara teslim ettim. Zaten 82'den beri Vakıf ve Board'da hep görevler almış, aralıklarla yönetim kurulunda bulunmuştum. Vakıf'ta daha önce de pek çok projede çalışmıştım.

Vakıf başkanlığın sırasında en önem verdiğin projeler neler oldu?

SEV'in kurumsallaşması ve profesyonel yönetimin Vakıf'ı yönetmesi konusunda adımlar attık. Ben ve benden önceki başkanlar hep tam gün burada çalışıyorduk. Yönetim kurulu başkanlarının değil de yönetimin sürekliliği için profesyonellerin bu görevi yapmasına ben ve ekibim inandığı için, kurumsallaşmayı ve profesyonelleşmeyi gerçekleştirdik.

Hepimizin malumu, eğitim uygulamalarında ve felsefesinde köklü değişiklikler oldu. Hep aynı kalacağını düşündüğümüz kavramlar kısa bir süre sonra çöpe atıldı. Yerine yenileri geldi.

Bu sürecin en önemli hedeflerinden biri olan, kişiye yönelik özel eğitimin gerçekleşmesinde önemli adımlar attık. Teknolojiyi öğrencilerimizin kullanımına sunan ve Türkiye'de ilk olan birçok proje gerçekleştirdik. 3D baskı laboratuvarları, Motion Capture, Greenbox gibi yeni yöntemleri getirdik.

Okullarımız arasında iletişim platformları ve yönetim toplantıları yaptık. SEV Vakfı okulları arasında koordinasyonu sağladık. Ortak inovasyon günleri ve spor etkinliklerine başladık. Okullarımızın eşit olmasına çalışıyoruz. Yerel farklılıkları aynı zamanda kültürel zenginlik olarak görüyoruz. Okulların yabancı ve Türk müdürleri artık, benchmark (karşılaştırmalı değerlendirme) toplantıları yaparak okullarındaki eğitimi değerlendiriyorlar. Hem öğrencileri hem de yöneticileri buluşturduk. Bu çalışmalar şimdi de devam ediyor.

Bütün bunların yanı sıra, SEV ve mezunlar arasındaki iletişimin de ciddi oranda arttığına inanıyorum. Burada Buluşma dergisi de çok önemli bir işlev üstlendi. Dergi artık mezunlarımız tarafından ilgiyle okunan, merakla beklenen bir yayın haline geldi ve SEV mezunları arasında etkili bir iletişim köprüsü kurdu.

Okulların eğitim projeleri konusunda uluslararası çalışmaların oldu mu?

American Turkish Society diye Amerika'daki Türklerin kurduğu derneğin bir projesine sponsor olma düşüncemiz vardı. Amerika'daki ilk ve orta öğretim okullarında Türkiye ile ilgili müfredat ve ders geliştirmiş öğretmenlere ödül veren bir yarışmanın sponsoru olduk. Bunda amacımız okullarımızı tanıtmak ve nitelikli öğretmenlerin gelmesini sağlamaktı. Şimdi sembolik bir ödülün yanısıra bu yarışmayı kazanan öğretmenleri burada bir hafta Türkiye'de ağırlıyoruz. Bu güzel bir proje oldu, beni de mutlu etti, çünkü Amerika'daki bütün okulları kapsayan bir yarışma. Böylelikle SEV Okullarını tanıtmaya fırsatı da bulduk. Değişim programları başladı. Öğrenciler ve öğretmenler geliyorlar. Bize Okullarımızı tanıtmaya fırsatı sağlayarak yurtdışından nitelikli öğretmenleri buraya çekmemizde önemli katkıları oluyor. FABSIT'le birlikte SEV Leaders Night'i düzenledik. Kızım Robert Kolej'den mezun olduğunda far-

kettim ki, bizim SEV okulları Amerika'da Robert Kolej kadar tanınmıyor. Okullarımızın Amerika'da tanıtımını yapmak için Muhtar Kent'in katılımıyla başarılı bir organizasyon yaptık.

Amerika'da ve burada öne çıkan mezunlarımızla Amerika'daki okulları ziyaret ederek sunumlar yapıyor, okullarımızı tanıtıyoruz.

Ayrıca ABD'deki üniversitelerle olan ilişkimizi de artırdık. Tarsus mezunumuz, Stevens Teknoloji Enstitüsü'nden Prof. İlhan Kalyon kanalıyla orta öğretimdeki en gelişmiş teknikleri buradaki okullarımıza getirdik. Öğretmenlerimizi ve öğrencilerimizi ABD'deki yaz kamplarına ve kurslara gönderdik.

Mezun olacak öğrencilere üniversite ve kariyer tercihlerinde ne önerirsin?

Matematikten korkmasınlar. Sosyal bir alanı seçerler bile analitik düşünme yeteneğini kazanmak için matematiği ve istatistiği öğrenmelerinde yarar var. Ben matematiği biliyor olmanın avantajını her zaman kullandım.

Hayat motton nedir?

İnsanlardan bir şeyler almak istiyorsanız, insanlara bir şeyler vermek gerekiyor. Önce bu toplum için, insanlar için bir şeyler yapın. ACI'da genlerimiz işleyen "Enter to Learn, Depart to Serve" söylemini hayata geçirmek gerek. Bu, hepimiz için çok önemli. Yüzerce yıllık bir geleneğin oluşturduğu temel üzerine çok sağlam bir gelecek inşa ettik. Bunun için tamamen bizlere özgü bir kültür yarattık ve gelecekte de aynı geleneği sürdürmek için bugünden önemli adımlar attık. 'Çılgın' mezunlarımız arasında 'Afrika'da kadın sünnetini engellemek için çalışan da var, Meksika'nın en başarılı yüz kadın yöneticisinden biri seçilen de...

Vakıf yönetiminde üç yıl üst düzey yöneticilik yapmak sana ne kazandırdı?

Bu görev benim için gerçekten engin bir tecrübe oldu. Artık mütevellî koltuğuna çekiliyorum.

Nasıl bir mütevellî olmayı düşünüyorsunuz?

Nelerin yapılması ve yapılmaması konusunda kafam son derece net. Öncelikle bütün mütevellî toplantılarına katılacağım. Gelen her türlü yazıyı okuyacağım. Aklıma bir şey geldiğinde hemen telefona sarılıp profesyonellerle paylaşmayacağım. Bir olay karşısında iki tarafı da iyice dinleyeceğim. Zamanı geldiğinde yerimi gençlere bırakacağım.

Sevgili arkadaşımız Ceyda'ya gönüllü eğitim hizmetlerinde başarılar diliyoruz.

A Tree Grows in İzmir: Semiha Moralı '28

Ideals of a "New Woman" of the Early-Republican Era

Thirteen-year-old Semiha in local costume.

Semiha was born in 1911 into the Menteşe family of landlords of the Milas Muğla district in Western Anatolia. Her mother was of the Kâtipzâde family, the officially-recognized principle notables (a'yân) of eighteenth-century İzmir. The loss of her father at an early age led them to move to İzmir with their mother to live in proximity to their aunt's home.

Semiha graduated from the American Collegiate Institute of İzmir in 1928. She kept memoirs beginning in her teenage years (1927-32), while she was an ACI student. These first-person accounts are those of an ordinary young woman who has a passion for literature. Her devotion to reading in Turkish, English and French continued all her life, as her translations of novels were later published in the İzmir papers. She married a local bank director and poet (Moralizade Rifat Ahmet) in 1933, raised two children, and was often involved in charity work. She lost her husband in 1976 and continued to live alone until her death in 1989.

Two pieces Semiha wrote are outstandingly significant descriptions of her ideal in life as a young girl prior to her marriage. They are both entitled "My Ideal". The first one, "İdealim" (*My Ideal*) written in modern Turkish, dated December 5, 1928, begins with a quotation from a newspaper article (a direct quote without reference), which Semiha finds most intriguing and worthwhile: "A woman can be a labourer or a politician, a lawyer or a doctor, an engineer, a dentist, a chemist—in sum— she can be anything and these are all suitable. However, a full-time mother, raising children who match the superiority of her country; and one who makes this her lifetime project; perhaps is the most praiseworthy and precious of all women."

The second essay entitled "My Ideal" written in English in the week of May 29, 1929 reads as follows in her own words: "Every-

one asks me: 'What do you want to be in the future?' or 'What's your ideal?' I always think that my ideal is the greatest thing in my life. When I imagine my ideal with its ideal home, ideal husband, ideal children and ideal woman my heart beats so strong that I think, I've got all my ideal wishes... Can you imagine a greater person than an ideal mother? What can a mother, a modern mother have that she must be called "the best modern mother"? A good education, strong character, keen eyes to see everything keenly, strong brain, a perfect health. If chance helps, this woman can never fail in her life... And don't we sometimes prepare our chances?..."

She was positive about her function in life, and never aspired to having a profession she would perform outside of home, though she was definitely qualified to do so.

Semiha's Western-style education received at the American Collegiate Institute probably accentuated her ideal as a patriotic and enlightened mother who would serve her country by raising educated children. Her experience of ACI is noteworthy in the sense that it provided the positive education and the rational and scientific approach that gave her the self-confidence of an expert in home economics. She would thus turn into an enlightened home-maker, who had both the aptitude as well as

A memory of her engagement in 1931.

Moralı couple in Taksim

As an English teacher in Ödemiş Junior High School

Moralı couple in Alsancak in 1970's

the training of a literary critic who would pass her knowledge onto her children. She had been a student of Edith F. Parsons, a graduate of Stanford University. The same period was shaped by the distinguished principal of ACI, Olive Greene (1923–25 and 1945–48), a Wellesley graduate. The curricula of American schools shared with the Turkish state in those years included domestic sciences, including housekeeping, cooking, food and nutrition, budget keeping, needlework, and childcare. While the state curriculum required a course on hygiene, ACI began training in home economics, which included instruction on 'making of a beautiful and healthful home with small means and few rooms'.

Another skill Semiha received from her ACI education was her knowledge of English. The choice of language in her writing varies from modern Turkish written in the Latin alphabet, to essays written in Turkish using the Ottoman script, and

to those in English. Semiha also wrote short essays of literary criticism. Though she writes essays in an abstract genre on various topics, both in Turkish and in English, her true talent is discernible only through her attempts at writing fiction in Turkish.

Toward the end of her life, in a newspaper interview, Semiha Moralı recalls the excitement of the days during which Turkish women were granted the right to be elected. She was then newly wed to Rifat Moralı, and had settled in the small Western Anatolian town of Ödemiş. She cannot forget the way men looked at them with smiles on their faces, as women paraded the streets of Ödemiş with flags in their hands on December 8, 1934, to show "gratitude to Great Atatürk".

"When the right to be elected was granted, I had been married for a year. My husband was a bank director in Ödemiş. We, the ladies, gathered in the city-hall (halkevi). A ceremony to celebrate this event was organized. On that evening, I gave a speech, and received abundant applause. The wife of the mayor, Bengisu also gave a speech. Meanwhile, we paraded the streets with

flags in our hands. Torchlight processions (fenerlayı) were held. Men gave us a good laugh. They were laughing, but we had an air of self-confidence: and our heads were higher and our chests were straight, next to our husbands. In those days, celebration festivities were organized all over Turkey. During the elections, we all participated with our husbands. It was such a great feeling that neither culture, nor wealth from family or any other force could have given women such power. The most important of reforms was the Civil Law and the right of election granted to women."

Semiha Moralı's memoirs constitute a mine of information about her perspective that seems to fit squarely with the image of the early-republican new woman. She appears to be the epitome of the "enlightened mother" who is confined to her home by the "modernization project of republican reforms", however, from her own narrative, from what her daughter has related, and from what I remember listening to her in my youth as her granddaughter, this "confinement" to domestic duties was an integral part of her identity which empowered her as an indispensable agent of the family and the society. She was positive about her function in life, and never aspired to having a profession she would perform outside of home, though she was definitely qualified to do so.

The written sources of the article consist of several notebooks of letters and essays (1927- 1933) addressed by young Semiha to an imaginary friend; a letter to her fiancé written in English; hand-copied poems and plays by the likes of Byron, Kipling, Shakespeare and Wilde; critiques of her favorite authors as Hüseyin Rahmi, Reşat Nuri and Namık Kemal; her own attempts of producing short pieces of fiction; and a newspaper interview with her, published in 1984 in the İzmir paper, *Yeni Asır*, in which she reveals memories of her youth recalling the personal and social effects of the grant of political rights to women. The information provided by these sources are supported by a thorough interview with Semiha Moralı's daughter, Prof. İnci Erefe. The article aimed at making an ordinary woman heard through her own narrative. While it is not difficult to view Semiha Moralı as someone confined to her home; her own voice, along with her image in the minds of her daughter and granddaughter present the picture of a talented, able and powerful woman with a rare clarity of mind.

Women Rights Celebrations – 1934 Ödemiş

The birth of her son Turan in September 26, 1943

An academic article that consists of the original extended version of this essay "The Ideals of a 'New Woman' with an Élite Education Through her First-Person Narrative" written by İktil Selçuk –Semiha Moralı's granddaughter- is forthcoming in *Akademik İncelemeler Dergisi*. İktil Selçuk received her B.Sc. in Economics in Middle East Technical University in 1994 and her Ph.D. in History and Middle Eastern Studies from Harvard University in 2009. She now is an assistant professor at Özyeğin University at the Faculty of Social Sciences.

Zifiri Aydınlık

Ayşe Lahur Kırtunç '70

Sizi Ayşe ile tanıştırmalıyım. O da benim gibi ACI'70 mezunu ama onu asıl tanımaya başlamam 1993'de oldu. Ankara'dan İzmir'e gelmişti ve 9 Eylül Üniversitesi Amerikan Kültür ve Edebiyatı bölümünde hocalığa başlamıştı. Yaşamımda arayışlar, sorgulamalar dönemimdi. Ayşe beni yüreklendirdi ve 42 yaşında Ayşe'nin öğrencisi olarak yüksek lisansa başladım. 30 yıl sonra çocukluk arkadaşımı bulmuştum. Çok eğleniyorduk birlikte. Çalıştığım okul bana Pazartesi günleri izin verdi okumam için. Koşa koşa derslere gidiyor ve akşamları da susuz kalmış gibi kana kana okuyordum. Kafam çalışmaya başladı. Entelektüel merakım gün geçtikçe arttı. Ayşe'nin dersleri şahane geçiyordu. Bilgisi ile ayın ışığını, tavus kuşunun tüylerinin renklerini saçıyordu etrafa. Ondan sonra benim hayatım başka yöne evrildi.

Nasıl bir röportaj olmalıydı Ayşe'ninki? O kadar çok başlık vardı ki! Bostanlı'da bir kafede öğle yemeği ve Beacon'a dair konuşmalar. Ayşe bir dil cambazı mı dersiniz, ustası mı dersiniz... Sözcükler meleği mi Marge Piercy gibi. Ondandı işte. Ayşe'de bir sihir vardır. Siz de büyülenin istedim. Ve keşke ona bu büyüü aktaran annesini de tanıyabilseydik...

ACI ve sonrası:

1962-1970 arası ACI'daydım. Çoğu mezun gibi okulun kişiliğe katkısını mezun olduktan sonra takdir edebildim. Karşıyaka'da ve ACI'da kapalı bir fanusta yetiştirildiğimi, ülkenin koşullarını hiç tanımadığımı Hacettepe Üniversitesi'ne gidince anladım. ACI ile ilgili pek çok anı var tabii ki. Çoğunun ortak yanı fazla heyecanlı ve isyankâr bir yapıya sahip olduğum için hiç "cool" olmadığım. Nilüfer Usmen gibi arkadaşlarımı gıptaıyla izleyip nasıl böyle cool ve aynı zamanda da gülmece duygusuna sahip olduklarını çözmeye çalışır, pek başarılı olamazdım. Akıllı kızların gencecik yaşlarda sahip oldukları bu tavır bende oldukça geç, hatta ancak yönetici olduktan sonra gelişti sanki. Onun da çoğu "Bu durumda filanca olsa ne yapardı?" diye kendimi zorlayarak. Rol modelleri olarak birilerini tanımış olmak bu nedenle önemli.

Akademisyen ve "hoca" olmak:

Üniversiteden mezun olduğum güne kadar aldığım donanım la ne yapacağımı düşünmedim. Eğitim alanına yönelmek aklımdan bile geçmiyordu. Şimdilerde 12 yaşındayken "ben avukat olacağım," diyebilen geleceğine odaklanmış gençleri görmek öylesine hoşuma gidiyor ki. İnsanın yirmili yaşlarının başındaki enerjisi ve cahil cesaretiyle her işi başarabileceğini düşünüyorum. Ben tesadüfen öğretim üyesi oldum. Başka bir işe girseydim onu da gayretle yapardım sanırım. O yaşlar insanın taşı havaya atıp kafayı altına tuttuğu yıllar; o tutkuyla her iş yapılır.

Öğretmenliği sevdim mi? Sevmesem o kadar uzun süre kalmazdım sanırım. Ama otuzlu yaşlarımda sosyolog olmak, kırklı yaşlarımda fotoğrafçı olmak, ellili yaşlarımda tasarımcı olmak da istedim. Artık otobüse bedava binilen yaşlardayım ama arada

"Mevhibe, getir çizmelerimi!" ruhuyla kalkıyorum yerimden. Yani insanın ilk seçtiği meslek onun kaderi değildir diye düşündüm hep. Ama bir süre sonra rahatlık ve tembellik çöküyor ruha sanırım. Bir de gençlerle olmak, onların heyecanını, argosunu, enerjisini duyumsamak insanı bağımlı kıyor bu çevreye. Genç ve diri tutuyor. Bu nedenle Ege Üniversitesi'nden emekli olmama rağmen akademik dostluklar ve çalışmalar hiç kopmadı.

Mesleğin zanaat yönü hep ilgimi çekti. Metodoloji ve neyin nasıl öğretilmesi gerektiği kuramsal bilgi ve teknik isteyen konular. Yıllarca öğretmen arkadaşlarla yaptığım mesleki seminerler ve danışmanlıklar zenginleştirici oldu. Mesleğe bakışım hiç değişmedi: İyi bir öğretmen her şeyden önce ilham vermeli. Gerisi gelir.

Şiir yolunu aydınlattı:

Şiir hep vardı. Evrenin gizini şiirde bulacakmışım gibi merakla ve büyük bir hayranlıkla şiiri kendime yol arkadaşı yaptım. Çok küçük yaşlardan beri.

Don't Let Mockingbirds Die

Annemin şiire ve edebiyata düşkünlüğü ilk etkenidir. Muhteşem ACI Kütüphanesi tabii ki bu serüveni kolaylaştırdı. Edebiyat öğretmenlerim derin izler bıraktı bende, özellikle lise yıllarımda. Özcan Kara hocam, Mutena Bostancı hocam, çeviri derslerimize giren Lynda Blake hocam. Anadilimi etkileyici kullanmak çabası şiirle geldi. "Duvağım Türkçe, Kefenim Türkçe" diye yazmıştım bir şiirimde. Hem Türkçe hem de İngilizce şiirler varlığını oluşturacak kadar katkı yaptı. Biliyorum, abartılı bir söz bu ama doğru olmasa söylenesi bir iddia da değil. Hem Rabindranath Tagore okuyor, hem e.e.cummings'i çözmeye çalışıyor, hem de Ziya Paşa'yı ezberliyordum. Şiirin kültürler ötesi bir güç olduğunu o yaşta fark etmesem bile duygularım üzerindeki etkisi nedeniyle kendimi şiire gömüyordum. Tabii kendim de yazdım. Halen de yazıyorum. Sevdiklerimle paylaşıyorum.

Sonra Emily Dickinson yılları geldi. 1999 ile 2003 yılları arasında şairin birçok şiirini Türkçeye çevirdim. Şiir çevirmek zaten çok zor ama Dickinson gibi çetrefil bir dil cambazıyla uğraşmak başlı başına dertli bir iş. Her dizesi ihanet, her dörtlüğü yenilgi. Ama "olacaksa en zoru olsun" hissi insana itici güç olur. Çeviri sırasında insan bildiğini sandığı şeyleri bile sorgulamayı öğreniyor. Hiç unutmam, şiirlerden birinde "mail" sözcüğü geçiyordu. İşte, bildiğiniz "posta" anlamına gelen sözcük. Ancak çeviride anlam yerine oturmuyordu. Oğluma söz ettim; şiire baktı ve "anne, bu posta değil, telden yapılan bir zırh," dedi. Sarsıldım. İnsanın arada bir sarsılması iyidir. Tevazu ve şüphe herkese lâzım. Uzun soluklu bir işti Dickinson çevirisi; şiire adanmış bir emektir. Bu seçki *Rütbesi: Yalınayak* ismiyle yayınlandı ve beğenildi. Zaten kendim beğenmesem ortaya çıkarmazdım.

Kadın Çalışmaları:

Akademik çalışmalarımın çoğu kadın konularına odaklandı. Doçentlik dosyası için yazdığım *Sözcükler Meleği* Marge Piercy isimli Amerikalı kadın yazar ile ilgiliydi. Profesörlük dosyası için yazdığım *İğnem İpliğim Diktiğim Kimliğim* isimli kitap kadın el işlerinin ideolojisini çözümleyen bir çalışmaydı. Bu ülkede kadın olup da kadının toplumdaki yeri ve hakları konusuna kafa yormamış kişi yoktur sanırım. Hangi meslekten olursa olsun hepimizin görevi kadının toplumdaki yeri konusunda farkındalık oluşturmak ve bu konumu ileri taşımak olmalı. Ne mutlu bana ki Cumhuriyet'in üstüne titredığı, yolunu çizdiği, hareket alanı açtığı bir kuşağın temsilcisiyim. Bazen karanlıklara bakıp oyum oyum oyuluyor içim ama gençleri yakından tanıdığım için umudumu hiç yitirmiyorum.

Gençliğin neşesi, gem almaz halleri, zekâsı ve atılganlığı hepimiz için umut olmalı.

Ege Üniversitesi Uluslararası Kültür Araştırmaları Sempozyumu:

Bu etkinliği istememin ve başlatmamın iki nedeni vardı. Sosyal bilimlerde genç akademisyenlerin çalışmalarını sunabilecekleri ortamlar yoktu. Daha doğrusu, yardımcı doçentler bile bildiri vermek için konferanslara başvuruyor ve genç oldukları savıyla otoriter yapılar tarafından reddediliyordu. Oysa dünyada bilginin kendisi önemlidir, kimin tarafından sunulduğu değil. Böylece gençlerin de araştırmalarını sunabilecekleri bir platform oluştu. İkinci neden ise edebiyat, tarih, sosyoloji, antropoloji, iletişim, hatta hukuk ve idari bilimler gibi alanların ortak harmanlanmasını öneren "kültür incelemeleri" alanının ülkemizde halen kurulmamış olmasıydı. 1995 Nisanında bir avuç akademisyen bir araya gelerek iki günlük bir toplantı yaptık. Organizasyonunu yaptığım bu toplantının açılışına katılmadım çünkü sabaha karşı babam vefat etti. Ancak o etkinlik ülkenin ilk uluslararası kültür incelemeleri etkinliği oldu ve her yıl kapsamı ve katılımı artarak günümüze kadar geldi. 9 Mayıs 2015 günü başlayan son sempozyum ile de yirminci yılını kutladı.

Toprak Cadısı'nın maceraları:

Doğayla hep iç içe yaşadım. Belki bahçeli bir evde büyüdüğümünden, belki de hem babamın, hem de dedelerimin toprakla uğraşmasından toprak hep hayatımızda vardı. Toprağa ekilenin, dikilenin büyümesi hep şaşırtıcı ve coşku dolu bir süreç gibi gelmiştir. Yıllardır eşimle meyve bahçemizde epeyce deneyim kazandık; birinci elden tarımla uğraştık. Bu deneyimleri *Apelasyon.com* isimli bir e-dergide *Tohum ve Toprak* isimli bir köşede Toprak Cadısı ismi altında anlatıyorum bir süredir. Doğa, tarım, kültür, dil, eğitim ve benzeri konuları tamamen kendi kişisel ve çok amatör deneyimlerimiz bağlamında yazıyorum. Gayet "light" yazılar. Derginin gerçek yazarları olan ziraat mühendisleri ve tarım sektörü profesyonelleri arasında benim yazılar biraz sığıntı gibi duruyor ama olsun; ben yazarken çok eğleniyorum.

Toparlarken:

Ülkemiz zor dönemlerden geçiyor. Her şey süt liman olsaydı daha rahat olurduk tabii. Geçmişe doğru bakınca, hele hele böyle "nasıl geçti" tarzı bir değerlendirme yapmak durumunda kalınca görüyorum ki tam da yaşamak istediğim gibi yaşamışım. Yapacak çok iş var, çok proje var. Elden geldiğince çalışmak lâzım. Karanlığa yenilmemek lâzım. En karanlık dönemlerde umuda tutunmak için *Yöresel Ağızlardan Atasözü ve Deyimler* kitabını okurum ben. *Ekşi Sözlük* okurum. Behiç Ak karikatürleri okurum. Umut Sarıkaya karikatürleri okurum. Zifiri bir aydınlık doldurur içimi. Gençlerin aydınlığı. Çünkü gülmece karanlığa, zorbalığa, çaresizliğe direnmektir. Gülmecenin getirdiği zifiri aydınlık direniştir. Yarın umutla uyanmak için gereksinim duyduğumuz direniş.

Harper Lee died on February 19, 2016. She was well-known for her novel *To Kill a Mockingbird*. The novel was published in 1960 and was made into a film in 1962. Gregory Peck's performance as Atticus Finch won the academy award in 1962. We thought we need to pay tribute to Harper Lee when we witness so many mockingbirds dying each day. We need justice for all.

The English Department has taught the novel at Lise 1 level for many years. This year a prep class read the novel with their English teacher, Meredith Phinney. We would like to thank Meredith Phinney for her contribution.

By Meredith Phinney

Everything I Need to Know I Learned from Harper Lee's *To Kill a Mockingbird*.

I think that Harper Lee's *To Kill a Mockingbird* is one of those novels that one might consider timeless. In today's world I think we often feel that times have changed. It has been my experience that when teaching this novel the fundamental basics of humanity have actually stayed the same.

It is our jobs as educators and parents to try and plant new ideas in our student's minds. To inspire them to believe that in this ever changing world it is our duty as responsible citizens to recognize the inherent problems that exist and try to work to change them.

Some may ask how a novel about the Middle America can do this and rightly so. The novel itself takes place in the early 1930's...can we really expect our children in this technologically and globalized world to relate to such a text? The answer is unequivocally yes.

If we truly believe in the importance of developing and fostering character in our students, that learning goes beyond the memorization of facts and figures...that the concepts of empathy, resilience and our responsibility to help those in need are lessons that need to be taught, then there is no doubt that Lee's story illustrates so many of these abstract concepts. It gives students the opportunity to take a glimpse back in history and then reflect on the important issues that plague our society today.

I have had the luck and good fortune to travel and teach in many different countries from North America to the Middle East to South East Asia and finally to Turkey. I am proud to include *To Kill a Mockingbird* it in the curriculum at The American College of Izmir. In our world today when things are not going as well as we would like or when we think that we might be fighting a losing

battle I think it is relevant to look to the words of Atticus Finch, "I wanted you to see what real courage is, instead of getting the idea that courage is a man with a gun in his hand. It's when you know you're licked before you begin but you begin anyway and you see it through no matter what. You rarely win, but sometimes you do." Sometimes you do.

I asked my students what they thought about *To Kill a Mockingbird* and what lessons they believed they learned, liked or if it is still relevant. Below are some of their responses:

1. It makes us think about racism, discrimination and civil right issues.
2. We experienced the story from a child's perspective which shows that children are not born racist but are taught how to be racist.
3. Everyone deserves equal rights.
4. Not everybody is what they seem.
5. It teaches us to accept people the way they are.
6. Family is really important, and doesn't always require blood relations.
7. Even though the time is different the same problems still exist today.
9. Nobody should be judged by their past, they should be given a chance.

As I read over their responses all I could think of was what kind of world would we live in if we all thought this way?

Helen Özbay started working at ACI in 1980. She has worked as an English teacher, Lise Dean and English Department Head for 35 years. We are grateful to her for her dedicated work and leadership.

GoodBye Mrs. Özbay

“Parting is such sweet sorrow.”

Romeo & Juliet

Didem Erpulat, Helen Özbay

A great teacher who served our institute for 3 decades with great contributions. That sounds like a long time, about the same length as a double spell of English grammar on a Friday afternoon when the sun is shining on our beautiful campus... Helen Özbay, who is mostly known by her students as “Lady Macbeth”, was witty and funny but could also be sharp and tough particularly when ACI met boys after 108 years and would frequently have a twinkle in her eye-sometimes kindly, sometimes mischievous. She has been a friend, a counselor, a mentor, and an educator... She has shown us by instance the way to lead our lives as we continue to tread the roads of our lives after departure from ACI.

Göksan Gürel '93

O herkes için ACI'nin efsane İngilizce öğretmeni Mrs. Özbay olabilir. Ama benim için O, bir mentor, bir akıl hocası, örnek alınacak bir meslektaş, en zor anında güç alınacak bir arkadaş ve en önemlisi de ACI'nin kurumsal hafızasıdır. Hangi kural neden var, hangi uygulamayı artık neden yapmıyoruz, erkek öğrencilerden önce neyi nasıl yapardık? Tüm bunları bilendir... Lord of the Flies'i içselleştirmek için öğrencilere ormanda paint ball oynayacak kadar yaratıcı, sosyal servislere bağlı fonu yaratmak için 700 kişilik okulu topyekün yürüyüşe götürecek kadar cesur, Behçet Uz Çocuk Hastanesi'ndeki kanser hastası çocuklar için Kemeraltı'nın arka sokaklarında Miki'li stetoskop arayacak kadar özverili, o çocuklara hediye olsun diye tüm okula oyuncak ayı diktirecek kadar etkili, Van'daki bir köy okulunun tüm öğrencilerine yepyeni ayakkabılar toplayıp gönderecek kadar vicdanlı, sınıfında teknolojiyi en mükemmel şekilde kullanacak kadar yenilikçi, Batılı olduğu kadar Doğuludur. Zeki esprileri ile güldüren, en akılcı soruları ile düşündürdüren, en dürüstçe eleştiren, en zor öğrenciyi bile kazanmak için uğraşandır. Yeri doldurulamayacak bir dost, ACI'nin tarihine geçmiş bir eğitimci, O yegâne Helen Özbay'dır.

Didem Erpulat '87
Okul Müdürü

Helen Özbay has touched the lives of many with her tireless passion for education. She is not only dedicated to what she does, but she shows concern and care for every single student she teaches and has taught. On top of that, she guides the hearts and minds of educators she is entrusted to lead. Today, those of us who were lucky enough to be her students at ACI or to have worked alongside her, find it very difficult to believe that this powerful legend, we know as Mrs. Özbay, is retiring.

When I entered ACI in 1987, Mrs. Özbay was an incredibly influential teacher and she still is today. As young, eager, and busy teenagers, we all respected her greatly and knew that, underneath her strictly disciplined classroom rules, she had the most caring and kind heart. She explained her lessons in explicit detail, demonstrated her expectations, and, most of all, inspired us. We came to realize, that, yes, she's a perfectionist and tough on everyone, but she is great at what she does. She is a pillar of strength and a wealth of knowledge.

In 2007, I was so lucky to start working at ACI as an English teacher with Helen being the head of department. Konrad Adenauer once said, “We all live under the same sky, but we don't all have the same horizon.” His words capture her admirable, respectable vision for her students and those with whom she works. She sees the potential in kids, teachers and our entire precious ACI.

Throughout the world, ACI students and teachers who've known her surely share my sentiments. Every time I think of her leaving, my eyes fill with tears and my heart swells. I don't want to think of ACI without her. Even still, there's so much to learn from her. She will be dearly missed, but her legacy will live forever.

Banu Sakıpağa '94
Lise Prep Coordinator

****

Uzun yıllardır tanıdığım Helen Özbay benim için bir köprünün dördüncü ayağıdır... Diğer üç: Elizabeth Orbaşlı, Betsi Çakır, Linda Aytan'dır...

Veysi Okumuş

İngiliz edebiyatının derinliklerinde ilerlerken giderek kendimize ve ürettiklerimize güvenmeyi öğrendik. Edebiyat matematik gibi değildi. Edebi eserler için yapılan yorumların kişiden kişiye çok değişebileceğini görmekte, esnek ve yaratıcı düşünmeyi öğrenmekteydik. Yazı yazarken kelimeler ve ifadelerle tıpkı bir halı dokur ya da bulmaca çözer gibi çalışmak, oynamak, doğru yerlere yerleştirmek ve fazlalıklardan arındırmak gerekiyordu. Hepsini tek tek kavradık, pekiştirdik. Onunla... Mrs. Özbay'la...

Billur Barshan '82

****

Kompozisyonlar yazdık, beğendi, okuduk, yeniden yazdık, kendimizi geliştirmeye, daha çok beğenmeye doğru yürüdük... Hem öğrendik hem de özgüvenimizi büyüttük onunla...

Van Gölü'nde yüzüp Nemrut'a tırmanırken bizi kollayan ve yüreklendiren, bitince de takdir eden cesur öğretmen grubunun temel taşlarındandı Helen Özbay...

Zekâsı, sarkastik yaklaşımı, dinamizmi, müthiş gözlem yeteneği, iletişime kattığı renk, kendini eleştirebilmesi ve dostluğu onu gönlümün en dibinden, hiç vazgeçmeden seveceğim ve unutamayacağım biri yaptı...

Yasemin Savranoğlu '82

Mrs. Özbay with bears and dolls templates

Truvalı Helen Üzerine Bir Deneme

Deniyorum elbette. Tarihe damgasını vurmuş böylesine güçlü bir karakteri tüm halleriyle anlatabilmek ne mümkün! ACI'daki 23 yıllık meslek yaşamımın her evresinde o vardı. Öğrencilerin safiyane sarf ettikleri şu soru bu nedenle hiç de saçma gelmez insana: "Mrs. Özbay, bu okul açıldığından beri hep burda mıydı?" Çünkü o, buraya ait. Ezeli ve ebedi görünüyor. İşte bu nedenle Helen Özbay'sız bir ACI düşünmek bir hayli zorlayıcı bir uğraş. Okulda öğretmenliğe başladığım ilk yıllarda tarih öğretmeni eşimle birlikte "Truvalı Helen" demiştik ona. Boş yere bu nitelermeyi yakıştırmamışız Helen Özbay'a. Truva Savaşı'nın müsebbibi, orduları peşinden sürükleyen tutkulu, güçlü, güzel insan.

Kitle iletişim araçlarının yarattığı sanal ortamlar aracılığıyla hemen her gün herkesin bin bir kılığa bürünerek çeşitli görünümler sergilediği içinden geçmekte olduğumuz modern zamanlarda Helen Özbay'ın aynılığı çoğu kez çoğumuz için şaşırtıcı olmuştur. Duruşu, yürüyüşü, bakışı, konuşması, sesinin tonu, saçının rengi, kokusu daha da fazlası: Öğrencilerinden ya da liderliğini yaptığı öğretmenlerinden istedikleri, onlardan beklentileri... Hızla gelip geçen, giderek farklılaşan yaşam onu teğet geçiyor gibi. Platonvari bir ifadeyle "görüntüye aldanma!" Herakleitos'a kulak ver: "Değişmeyen tek şey; değişme." Çünkü bir insanın yaşantısının odağında eğitim varsa onun

yüzü hep geleceğe, ilerlemeye dönüktür. Bu nedenle onun değişmemesi mümkün değildir. O, geçmişin tecrübesini geleceğin yenilikleriyle buluşturur. Bu buluşma, içinde bulunduğumuz tüketim dünyasının bize sunduğu "yeni olan herşey" i almak anlamında gerçekleşmez onda.

O, her zaman merkeze eğitimi koyar ve yeni olanın öğrencilerin öğrenmesine katkıda bulunup bulunmayacağını sorgular. Yenisi geldi diye eskiyi bir kenara bırakmaz. Bu anlamda o, tarihin, geleneğin, yaşanan tecrübenin yeniden yorumlanmasıyla ilgilidir. Kendi kültürünün etkili bir taşıyıcısı olduğu kadar içinde bulunduğu kültür öğelerini de anlamaya, anlamlandırmaya ve katkıda bulunmaya çalışır. Kültürler arası bir kişilik olarak hem içindedir çemberin hem dışında. Bir bakmışsınız onun merhametli elleri çocuk hastanesinin onkoloji servisinde, Van depremzedelerinin çadırlarında, bir dağ köyünde ilköğretim okulunun sıralarında, Çeşme Dalyanköy'den umuda yolculuğa açılan Suriye mültecilerinin omuzunda. Onun bu sıcak yüzünü görünümler dünyasından başını güneşe doğru kaldıranlar görebilir ancak. Çünkü o, o kadar mütevazidir ki yaptıklarını gözler önüne sermez.

Atına atlayıp yüz küsur yıllık ülkesinden dışarıya doğru adım atmak üzere olan Truvalı Helen, aşkın-kendini eğitime adanmışlığı- ve savaşın-eğitim uğruna mücadelesi- bir arada yer aldığı bu mitolojik öyküyü dışarıda da belli ki sürdürmeye devam edecektir.

Sevgi Alpay
Sosyal Bilimler Bölüm Başkanı

Müthiş çalışma disiplini, mesleğine olan aşkı, öğrencilerine olan bağlılığı, "hayır"ı asla cevap olarak kabul etmeyip her türlü diğer alternatifi değerlendirmesi, insanlardaki gizli cevherleri ortaya çıkarabilme becerisi kendisinin hayran olduğum özelliklerden sadece birkaç tanesi. "There is only one way you can skip a deadline, death in the family: YOURS" sözü hâlâ öğrencilerime kullandığım bir sözdür. Macbeth, I-Search, beyin fırtınası, yaratıcılık, planlı olmak, gelen tehlikeyi önceden farketmek, bir olayı en az beş farklı açıdan değerlendirmek, dertleşmek, problemlere her zaman çözüm getirmektir Mrs. Özbay.

Sevgili Helen, hayatıma kattığın binlerce güzellik için, bana hep güvendiğin, bütün adımlarımı sonsuz desteklediğin, ne zaman ihtiyacım olsa işini gücünü bırakıp benim dertlerimi dinlediğin, bana inandığın, öğretmenlikle ilgili bildiğin ne varsa bana da öğrettiğin, benim böyle bir öğretmen olmamda oynadığın büyük rol için sana minnettarım. Bu okul, Lise Office, English Office seni çok özleyecek. Seni çok seviyorum.

Seçil Yöndem '95
İngilizce Öğretmeni
Lise Müdür Yardımcısı

May 19, Sponsored Walk

Once you realise we are all mad,
life starts to make sense

Postcards

To Helen, who has inspired me with her passion for teaching, intellectual curiosity and wit...

Here I am sitting at my table thinking about Helen. There are sixteen cards spread out on the table; all written by Helen on different occasions. The beginning of a new school year, thank you cards, birthday cards, New Year cards, cards of all kinds. "Once you realise we are all mad, life starts to make sense", "Panic in the Middle Ages", "There's no such thing as normal". Those sixteen are the ones I have found. In fact she must have written more than sixteen cards to me during my 20 years of teaching. All those carefully picked cards and words, words, words...

One card stands out among others. A get well soon card. I had a serious illness in 2003, had an operation and had to stay away from school for some time.

The card was from everyone in the department but Helen had written the following, "You are greatly missed and we echo these words from *A Midsummer Night's Dream*.

Theseus:

"Come now, what masques, what dances shall we have / To wear away this long age of three weeks... / Where is our usual manager of mirth? / What revels are in hand? Is there no play / To ease the anguish of a torturing hour? / Call Philostrate. Call Kerime!"

Did I have another chance? Of course I recovered very quickly and went back to the dances and the festivals.

So I am calling you Helen to the virtues and vices of the age of retirement. I will be the "usual manager of mirth" and give you "a list of all the acts that I have prepared." Come now and let's share the joy!

Kerime Arsan ACI '70
A colleague and a friend

İnsan Olma ve Düşünmeye Dair

Bir Akademisyen Yetiştiriyor:

Leyla Kayhan Elbirlik '97

29 Şubat 2016 Pazartesi günü puslu bir İstanbul. Hayalet vapurlar ortalıkta. Tehlikeli bir yolculuk. Şükran ve ben Beşiktaş vapur iskelesinde buluşup Yardımcı Doçent Dr. Leyla Kayhan Elbirlik '97 ile buluşmaya gidiyoruz. Ben Boğaziçi Üniversitesi mezunu olarak 'şen gönüller yatağına' gideceğim için ve Leyla'yı göreceğim için mutluyum.

Humanities (Beşeri Bilimler) Programı Akademik Koordinatörü Leyla'yı kuzey kampüsteki ofisinde buluyoruz. Ama oraya gelinceye kadar gençler, imza toplayanlar, kahve içenler... İnsanın içini aydınlatan bir hava var. Biraz sohbet, muhabbet ve hasret giderme.

Leyla edebiyat lisansı olan bir tarihçi. Bu pozisyonla sevdiği iki alanı birleştirmiş. Humanities her bölümden ilk sene öğrencilerine açık bir ders. Geçtiğimiz dönem yaklaşık 500 kişi varmış. 500 kişiyi bu tip bir dersle alakadar tutmak için 'topu hep havada tutmaya çalışıyorlar'. İçerik olarak "great books" dersi gibi görünse de batı merkezli bakış açısını değiştirmek için epey çaba harcıyorlar.

HUM dersinin ilk dönemi *Epic of Gilgamesh* ile başlayıp *1001 Nights* ile bitmiş. Bu dönem metinleri arasında Machiavelli, Hobbes, Hegel, Baudelaire, Woolf, Dede Korkut, İbn-i Khaldun ve Evliya Çelebi olacakmış. Okudukları metinler öğrenciye o döneme ait bir 'his' vermeyi hedefliyor. Leyla'ya göre müthiş heyecan verici, hep iki değil en az beş adım önden koşulması gereken bir dinamizmi olan bir ders.

Leyla deyince kalite ve tevazu gelir aklıma. Bir de derin bakışlar. Leyla 16 yaşında bana bu çocuk farklı dedirtmişti. Çünkü düşünen bir insandı ve kimselere benzemezdi. Benim algım öyleydi en azından. Leyla buraya nasıl geldi? Hemen flashback yapıyoruz. Perde siyah beyaz ya da flu. Yıl 1997.

Harvard Harvard dedikleri ve yolu oradan geçen Leyla. Harvard efsane gibi algılanıyor. Ne okudun? Gerçekten Harvard çok mu farklı? Orada da senin benim gibi insanlar var.

"Harvard'a gidişimi anlatmak için aslında hikâyenin başından başlamam gerekir. ACI'dan 1997 senesinde mezun olduğumda kafamda yapmak istediğim tek bir şey vardı. O da Karşılaştırmalı Edebiyat okumaktı. Aslında bu alanda daha sonrasında belki yazar olmayı hayal ediyordum belki de hatırı sayılır bir editör... Üniversite için '97 senesi yaz sonu benden başka sadece iki Türk'ün olduğu, son derece bohem ve "artsy" diyebileceğimiz cinsten bir okul olan Bard College'a gittim. Burası benim kendimi tanımamda, neler yapabileceğimi (ve de yapamayacağımı) görmemde çok belirleyici oldu. Bir kere en önemlisi dünya çapında yazar, akademisyen, tiyatroc, eleştirmen, çevirmen, sinemacı ve sanatçının birebir küçük sınıflarda ders verdiği, deneyimlerini paylaştığı ve de sizinle arkadaş olabildiği, sizi önemseyen bir ortamdasınız. Paket program meslek insanı yetiştirmek en son amaç... Burası gerçek anlamda bir akademi. Bilim, ilim, entelektüel gelişim ve en nihayetinde insan olmanın önemi aşıl原因 ve önemseyen bir eğitim anlayışı vardı. Hayatımda en zorlandığım, ama bir o kadar da kendi sınırlarımı zorlamayı bana öğreten yerdir. Zaten benim kafamda bir üniversitenin lisans çağındaki bir genç yetişkine vermesi gerekenler aslında bunlar. Yani şunu okudum, şimdi de bu oldum bence artık günümüzde çok geçerli değil. Önce insan olmak ve kendini tanımaya başlamak önemli.

Bard'da Chinua Achebe, Umberto Eco'nun tek İngilizce çevirmeni olan William Weaver, Leon Botstein gibi isimlerden ders alma

fırsatı buldum. Bütün bunların yanı sıra Edebiyat okurken lise yıllarımdan beri özel ilgi alanım olan Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları alanında dersler aldım. Feminist teori, maskülenite çalışmaları ve tabii tarih alanında birçok ders alma imkânım oldu.

Üniversitenin son yılında her branştan öğrencinin bir Senior Project hazırlaması gerekiyordu. Ben de bu çalışmamın interdisipliner bir proje olmasını istedim. Konum Sultan Süleyman dönemi Osmanlı toplumunda maskülenitenin (erillik) yapısı idi (Constructions of Masculinity during the Reign of Sultan Suleyman the Magnificent). Bitirme tezi için bu konuyu seçmem Bard'daki hocalarımın ilgisini çekti ama benden tez jürime bir de dışarıdan bir Osmanlı tarihi uzmanı bulmamı istediler. İşte o sırada Harvard Üniversitesi Tarih Bölümü profesörlerinden Prof. Cemal Kafadar'a yazdım. Kendisi beni davet etti. Orada başlayan akıl hocalığının hayatıma bu kadar yön vereceğini beklemesdim. Ama öyle oldu. Bitirme tezimi tamamladığımda Bard'dan Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları ödülünü aldım. O sıralarda Cemal Hoca bana doktora yapmayı düşünmemi söylemişti ama benim aklım başka yerdedi..."

Mezuniyet sonrası New York'a taşınıp orada editörlük veya yayıncılık alanında bir iş bulmayı hayal eder Leyla. Çalışmayı çok arzuladığı bir edebi dergi ile olan görüşmesinin bir gün öncesi 11 Eylül olayı olur. İkiz kuleler, yas, şehrin değişen silüeti ve Leyla'nın değişen kaderi. Leyla sonuçta Cemal Kafadar ile çalışmayı seçer. Harvard hikâyesi başlar.

"Harvard her anlamda yepyeni bir sayfa oldu. Amerika'da Bard'da olduğum yıllarda kendimi içinde yaşadığım toplumdaki çok uzakta ve farklı olarak görmüş olduğumu fark ettim. Harvard'dayken hem Amerika'da birçok kültürün bir arada olduğu bir toplumdaydım, hem de Osmanlı tarihi okuyan çalışan Orta Doğu, Balkan, Türk ve Yunan kültürüne ait bir grubun içindeydim. Müthiş bir aidiyet hissi geliyor haliyle insana. Ayrıca da her türlü akademik özgürlük ve araştırma imkânına sahipsiniz.

Hele altı katı yerin üstünde altı katı yerin altındaki, Harvard'ın diğer kütüphanelerine yer altı tünelleri ile bağlı Widener Kütüphanesi bir araştırmacı için bir hazinedir."

Bu farklı olmak ve ait olmak meselesini açar mısın?

"Aslında Bard'daki aidiyet duygum sonradan çok gelişti ve ben orada çok sahiplenildiğimi hissettim. Öncelikle ilk senem çok zordu. Bard öyle kolayca herkese tavsiye edilebilecek cinsten bir okul değil. Çok "artsy" ve entelektüel bir öğrenci kesimi var, hocalar da aynen öyle. Biraz da uçlarda gezinen tipler. Mesela bir arkadaşım yaz-kış bir kere bile ayakkabı giymeden dolaştı durdu dört sene. Tam hippie de diyemeyeceğim.

Bard kendi içinde bir "ivory tower". Kendine has gelenekleri olan bir yer. Bir bakıyorsunuz okulda bir akşamüstü mail geliyor, Salman Rushdie geçerken uğramış bütün okula bir "public talk" verecek diye. Böylesi müthiş sürprizlerle dolu olabiliyor. En kalabalık ders 14 kişilik. Hep masa etrafında oturulan bir derslik düzeni var. Herkesin fikri önemseniyor, üzerine yorum yapılıyor. Dilerseniz ilginizi çeken merak ettiğiniz, kendinizi geliştirmek istediğiniz bir konuda, o konunun uzmanı olan bir profesörünüzle bir dönem boyunca birebir ders yapıyorsunuz. Öğretmen-öğrenci hiyerarşisi yoktu. Hocalar derslerinde kendi özel hikâyelerini paylaşırdı. Bu da tabii o öğrenme deneyimini çok farklı yapan bir unsur. Chinua Achebe'nin Nijerya'da uçağının düşürüldüğünü ve bundan dolayı ömür boyu tekerlekli sandalyede olduğunu nasıl öğrenebilirdim ki? Dünya çapında isimlerden yazdığınız en ufak yazı için bile feedback alabilmek bir ayrıcalık...

Bard'ı Bard yapan bir şey de marjinal partileriydi. Bu kadar ilginç kostümü bir arada görmemişimdir başka hiçbir yerde diyebilirim... Bir partide sunucu kıyafeti mesela. Yüzünü ve boynunu masmavi boyamış. Üstünde bir kimono ve kafasında kocaman bir kafes içinde kuşlar uçuyor. Canlı kuşlar.

Bard'dayken ikinci senemden itibaren İspanyolca almaya başladım. Çok yoğun bir programdı. Dönem ortasında da 8 haftaya yakın bir süre Meksika'ya giderek, hepimiz orada aile yanında kalarak yoğun İspanyolca dersi aldık. Bu da unutulmaz bir anıydı... Bard'ın çok güzel bir motto'su vardır "A Place to Think" diye. Hakikaten de öyledi.

Harvard'daki aidiyet duygusu ise Türklüğün ve de Orta Doğu kültürünün bir parçası olmanın yarattığı bir his olsa gerek. Center for Middle

Eastern Studies benim esas bağlı olduğum merkezdi. Orada da tabii Cemal Kafadar... Turkish Study Group'tan tutun, Arapça seyredilen futbol maçlarına kadar bambaşka bir ortamdı. Amerika'da hele de Bard gibi bir okuldan çıktıktan sonra böyle bir ortamı bulmak çok hoş gelmişti. Bir de tabii bir yandan altı yıl boyunca her gün aldığımız Osmanlıca ve Arapça derslerindeki arkadaşlarla çok bağıydık birbirimize.

Harvard'daki hocalarımız ve birkaç doktora öğrencisinden oluşan bir grup, benim ilk iki senemin yazında bütün Batı Trakya'yı gezmiş ve Şeyh Bedreddin belgeselini çekmiştik. Bu yolculukta Edirne, Tekirdağ, Yunanistan'da da Selanik'e kadar Bedreddin'in izini sürmüş, tekkeler, zaviyeler, panayırıları ziyaret etmiştik. Tabii bu ekip de hiçbir zaman kopmadı. Neticede de çok güzel bir film ortaya çıktı.

Tabii Harvard'da olunca müthiş bir akademisyen-sanatçı-yazar ziyareti oluyor. Bundan dolayı geniş bir çevreniz olmaya başlıyor. Harvard'ın bir de unutulmaz yanlarından biri Cemal Hoca'nın senede bir dönem yaptığı, doktora öğrencilerine açık olan ve ilgiye göre şekillenen tematik seminerler. Evliya Çelebi, İstanbul, Osmanlı'nın kuruluş dönemi üzerine çeşitli seminerler alma fırsatım olduğu için çok şanslıyım. Bir de unutamadığım isimlerden biri de müthiş bir Bizans Tarihçisi olan Prof. Angeliki Laiou idi."

Leyla ACI'da Didem Hanım'dan Uygurluk Tarihi ve Lise son İngilizce dersinde I-Search alır. I-Search konusu kadının tarihteki rolü ve bu rolün değişimi üzerinedir. Doktora yıllarında da toplumsal cinsiyetle direkt ilintili bir konu olan aile üzerine bir tez yazmaya karar verir. Osmanlı kadı sicilleri, fetvalar ve kroniklerden yararlanarak 18. yüzyıl sonu ve 19. yüzyıl başını kapsayan 1730-1840 yılları arasında İstanbul'da evlilik ve boşanma, ve buna bağlı olarak da mülkiyet hakları üzerine bir doktora tezi yazar.

Toplumsal cinsiyet alanı niçin senin özel ilgi alanın? Nasıl bir bağ kuruyorsun kendinle, kadın olmanla ve bu alanla?

"Toplumsal cinsiyet alanı benim I-Search'ten beri özel ilgi alanım. Bunun nedenini ya da ne zaman başladığını tam bilmemekle beraber, kadın olmak hele Türk toplumunda kadın olmak benim her gün kafamı kurcalamıştır. Belki ailedeki kadınların çok kuvvetli karakterler olmasının bunda bir etkisi olabilir. Üniversitedeyken feminizmi tanımaya başlamış, teorik anlamda bu konuda çok şey öğrenmişim. Bu konudaki birikimimi o zamanlar çok daha az bildiğim ve pek de çalışılmamış olan 'erillik' kavramı üzerinde bitirme projesi yaparak değerlendirmek istemişim. Sultan Süleyman döneminde kadın-erkek ilişkisi nasıldı? Sultan'ın Yeniçeriler ile ilişkisi nasıl kurgulanmıştı? Saray içindeki düzen toplumsal cinsiyet dengeleri açısından ne gibi özellikler gösteriyordu? Osmanlı toplumunda cinsiyetler arası mekânsal ve sosyal ayrışımın çok fazla

Kerime Arsan, Leyla Elbirlık, Şükran Yücel

olması edebiyata nasıl yansıyor? Bir de tabii bir janr olarak bahname var. Deli Birader'in Şehzade Korkut için hazırladığı, adeta bir "sexual training manual" diyebiliriz. Bu bahnameyi de incelemiştim. Toplumun homososyal bir yapısı olduğunu biliyordum. Ama bu homososyallığın antik Yunan ve Roma toplumlarına göre kendi içinde barındırdığı özellikleri bu bahnameyi incelerken daha da net görmüş oldum..."

Leyla doktora sonrası Özyeğin Üniversitesi'nde History of Civilization dersi verir. Deja vue gibi ama bu kez dersi veren Didem Hanım değil kendisi. Burada çok önemli bir proje için AB'den 4 senelik bir fon kazanır. PLOTINA (Promoting gender balance and inclusion in research, innovation and training) projesi üzerinde çalışırken (ki hâlâ devam ediyor) Boğaziçi Üniversitesi'nden teklif gelir.

Boğaziçi Üniversitesi'ndeyiz yine. Leyla henüz Bolonya'dan dönmüştü bu proje ile ilgili. Bolonya Üniversitesi önderliğinde Türkiye'den Özyeğin Üniversitesi ve Avrupa'dan altı üniversite daha, kendi kurumlarında kadın çalışanlarının önlerinde ne gibi engeller var, kadının ev ve iş yaşamı nasıl dengelenebilir diye bir model üzerinde çalışıyorlarmış. Bu model kabul edilirse diğer üniversitelerde de uygulanacakmış.

Peki Leyla Humanities dersi neden önemli?

"Ülkemizde eğitim genel anlamda ezbere dayalı. Test sorusu çözme kabiliyetinin ödüllendirildiği bir gerçeklik içinde yaşıyoruz. Beşeri bilimlerin ve de özellikle de bu dersin yapmaya çalıştığı şeyi işte bu yüzden çok önemsiyorum. Ezber bozan, ezbere özellikle paye vermeyen ve de öğrenciyi analitik düşünmeye (kendi için kendi gibi düşünmeye) zorlayan bir ders bu."

Şükran, Leyla ve ben Güney Kampüs'e geçiyoruz. Gençler çimenlerin üstünde çalışıyor, konuşuyor. Pus dağılmış. Hava güzel mi güzel. Boğaz masmavi. Yine cennette miyim acaba duygusu. Leyla ile resim çekilip onu derse gönderiyoruz. Şükran ve ben düşünüyoruz...

Düşünmek... Hepimizin buna ihtiyacı var herhalde. Durup düşünmek ve sorgulamak. Bard College motto'su "A Place to Think"miş. Biz de hepimiz olduğumuz yerde kendimiz için kendimiz gibi düşünmeliyiz sanırım.

All about Google with Başar Akyelli '02

In January 1996, two close friends, Sergey Brin and Larry Page turned their Stanford dorm room into a machine laboratory and networked a few computers using spare parts from old computers and materials they had at hand, even some Legos, to build a search engine. As the search engine grew in popularity among Stanford users, it was named Google, a misspelling of "googol" which is a number with digit one followed by 100 zeroes. The name was specially picked to signify that the search engine was intended to provide large quantities of information. What then started as a very modest research project by two PhD students in Stanford was to become a huge internet juggernaut employing more than 40,000 people -Googlers- around the world in less than twenty years. Google's mission statement was "to organize the world's information and make it universally accessible and useful" while its unofficial slogan was "Don't be evil." Başar Akyelli '02, a Googler in New York since 2014, very kindly took his time to answer our questions.

Last question comes first Başar: How did you end up at Google?

Before Google, I was working at Deloitte as a Computer Forensics consultant for almost 7 years! Deloitte let me utilize my computer science background while teaching me about consultancy and client service. I've learned a lot during my tenure at Deloitte, but as I navigated through the ranks, I realized that my passion really lies with technology, and I should be doing something more technical with my career.

That's why I took a 3-month sabbatical, and enrolled myself in an intensive mobile programming course in New York and released my first app, Turkish Things for iPhone.

After I got back from the sabbatical, I was now sure that I wanted to move to a more technical position. Google is the largest technology company in New York, and they were actively hiring. I checked the careers website, and found a position that would fit my background well. I went ahead and sent my resume. I got a call the next day from a recruiter to talk about the position, and the interview process. And the rest is history!

Will you tell us about your role in Google?

Google is an engineering company at heart -- which is why it shouldn't come as a surprise to anyone that most of Google employees are engineers. Even most of the non-tech positions (such as sales) require a technical background. It is essential that no

matter what background you come from, you should be able to contribute to the tech culture which makes Google thrive.

My job is product management for Google's Global Sales organization. I work with a group of software engineers to build technology to help scale Google's sales operations. A sales operation at Google's scale needs a ton of complex technology to support it -- and that's what my group is in charge of.

A product manager is in charge of the vision and the roadmap of a given product. He or she needs to understand what the requirements are by doing market research and interviewing stakeholders. Then those requirements need to be conveyed to the engineers so that the team fully understands what problems we're trying to solve.

In a way, I have to wear two hats: business and engineer. My consulting background and computer science degree help me with both.

Every organization has its own culture and Google is famous with its own culture. What is Google Culture?

"Focus on the user and all else will follow" – This motto (written by Google's founders) summarizes the Google culture pretty well, in my opinion. User experience is at the core of everything Google does. You can see this when you visit Google.com: There are no ads, or any other distractions except a simple search bar, that connects you to the information you're looking for. Google's founders have figured out that a great user experience will lead the company to the revenues that it's been seeing since early 2000's.

As big as Google has gotten, it still strives to maintain its loyalty to its startup roots. As I mentioned above, Googlers from all levels are encouraged to speak up and share their ideas. Every week, the company holds an "all hands" (internally called "TGIF") meetings where Googlers are able to ask questions to the company's senior management, including the founders and the CEO. This is something I had never seen anywhere before, and I really think it's an essential part of Google's work culture.

It is this culture that enables Google to work on projects that have the potential to change the

world. These type of projects are called "moonshots" within the company, and they include projects like self-driving cars, internet beaming balloons, or contact lenses that allow diabetics to continuously check their blood sugar levels.

What does Google Green mean?

Google takes its environmental responsibilities very seriously. Its data centers use 50% of the energy most data centers use, thanks to Google's own data center designs. Installing smart temperature controls, using free-cooling techniques, redesigning to reduce unnecessary energy loss are some of the effective methods that are being used. Also, 100% of the electronic equipment that leaves our data centers is recycled.

Google's campuses are pretty green, too! The Mountain View headquarters is powered by solar panels and employees are encouraged to use Google's own shuttles instead of their own cars to minimize environmental impact.

In addition to following "green principles" in its operation, Google invests in renewable energy projects to grow the industry as a whole.

As far as I've heard, Google's workplace is among the most unique in the world. Can you describe it to us?

It is indeed. When I joined Google in 2014, I knew that the office atmosphere would be less than "conventional", based on some of the articles I've read and the pictures I've seen on the web. Although some of the perks I've been hearing sounded nice, I never felt that they would be essential to high employee performance, rather than "nice to haves" that would create cool picture opportunities and interesting stories to share with friends. Boy was I wrong.

Google's workplace philosophy is a carefully crafted series of ideas which when put together, create a haven for productivity and creativity.

Google's New York office (where I work), is the second largest Google office after the Silicon Valley headquarters. It employs more than 5000 employees, and it is the fourth largest build-

ing in New York in terms of square footage, with more floor space than the Empire State Building! It occupies an entire city block in New York's Chelsea neighborhood. The building is so large, the employees often use scooters to get to their destinations within the building, as walking through each floor takes several minutes.

Each floor is meticulously designed with a certain theme. For instance, the floor I work on is built with the seasons theme. You start with spring, and as you walk through the floor you go through summer, fall and winter, with the colors, plants, decorations and meeting room names reflecting the season you are in. When your meeting room is called "Hot Chocolate", you know where to find it!

Google takes its employees' health seriously. Mindfulness is also an important aspect of employee health. That's why every day at 2 PM, Google encourage its employees to attend its daily Meditation session, which takes place in the fitness studio. Meditation is a popular practice among Googlers -it helped me form a habit of meditating daily, even if it's just for 5 minutes.

When Googlers are asked which of their perks they enjoy the most, most of them respond with "food." It makes sense, because Google takes its food program very seriously. Google has 150 restaurants in its offices around the world, and this number is growing fast. New York office alone has 7 restaurants all serving lunch, and several of them breakfast and dinner as well. In a sense, one could potentially have all their meals throughout the week on campus, for free.

The restaurants are complemented by at least two "Micro Kitchens" on each floor, which serve beverages, coffee, fresh fruit, and a dozen of healthy (and some unhealthy) snacks, for those who need refueling in between meals.

Feeling tired after all the hard work (and all the food)? Try one of Google's sleeping pods, which you can reserve to get a snooze to recharge.

If you are curious about what life is like on a Google campus, I really recommend the movie *The Internship*, starring Vince Vaughn and Owen Wilson. Although there is some exaggeration for comedic value, it does paint a pretty accurate picture of all the perks and benefits that are available for Googlers.

Sounds amazing! But then, is there any time left for work? How can a Google employee achieve high productivity with all these perks being available to them at all times? How is employee creativity affected by these?

That's a very good question. When I received a tour of the office and witnessed all these offerings, that was my question,

too. "Is there any time left for work?" Turns out, yes.

Studies have shown that giving the employees the freedom of where they work (their desk, cafes, kitchens, or even their home) and the necessary tools to sustain their energy and health (food, massages, sleeping pods) only increase their productivity. Google wants its employees to want to spend time at the office, and they're having good results with these employee perks. Google allows occasional working from home, and I see that people only do this when they feel under the weather, or there's an errand they need to run during the day. Otherwise, everybody wants to work from the office, more so than any other job I've had.

It can get quite monotonous to work at the same location for long periods, especially on projects that require a lot of brainpower. Changing of scenery also helps cultivate creativity, which a lot of Google products require. To combat this, the office offers a number of different working places, in the form of cafes, a library, different themed meeting rooms and a rooftop (for warmer months). Employees are encouraged to use all these spaces to avoid boredom, and get inspiration from different surroundings.

While listening to Başar, I found myself drifting along the pages of a children's novel: *Charlie and the Chocolate Factory*. It surely was not a coincidence since Google was sometimes called the "Mountain View Chocolate Factory". The nickname was used to describe its Mountain View Headquarters in Silicon Valley, but I think this resemblance to Willy Wonka's –the man who turns his wildest dreams into making chocolate- fantastic chocolate factory is indebted more to the company culture and dedicated employers than simply location and view.

"Quirkiness, I guess is a better word to highlight the resemblance. Google is full of quirky individuals with a wide range of talents, working together to build high impact products," clarified Başar.

Thank you, Başar. I'm pretty sure that someday you will find your own chance to shoot the moon.

Sleeping pods are one of Google's offerings for its employees

Google's apartment style meeting room

Korkuyu Yenmek

Ayşe Nur Gedik '81

Ayşe Nur'la 5 Şubat yağmurlu bir İzmir gününde Alsancak Sevinç Pastanesi önünde buluştuk. Bir buçuk saat vakti vardı ve ben onu gördüğümde yılbaşından kalma milli piyango biletlerini değiştiriyordu. Elindeki beş altı değişim biletini çantasına koymaya çalışıyordu. Beni beklerken de orada Uluslararası Af Örgütü'nün tanıtımını yapan sarı yağmurluklu gençlerle sohbet etmiş. Pastaneye oturup sahleplerimizi söylerken sabahtan beri yaptıklarını ve önümüzdeki hafta programını konuştuk. Sabahtan Halkların Köprüsü (mülteci sorunları ile ilgilenen ve yardım eden dernek) için topladığı kışlık giysileri derneğe bırakmış. Ayşe Nur heyecanlı bir şekilde anlatıyor ve ben sorarak öğreniyorum.

Nerede bu dernek?

Talat Paşa'daki Vakıfbank sokağından sola dönünce yolun sonunda eski bir ev var. Orada Metin Altok Kültür Merkezi ve Yenikapı Tiyatrosu var. Bina'nın bir girişi Halkların Köprüsü bir girişi de kültür merkezine çıkıyor.

Sen nereden biliyorsun Yenikapı'yı? Ben tiyatroya meraklıyım ama pek bilmiyorum bu grubu.

10 Ekim Ankara barış mitingi katliamında hayatını yitiren Berna adlı kimsesiz bir kızla ilgili çok haber dolaştı o dönem sosyal medyada. Bir yandan bir alışveriş merkezinde temizlik görevlisi olarak çalışıp bir yandan da üniversiteye gidiyormuş. İç yakan bir hikâyesi var. Ölüncü iki kedisi de kimsesiz kalmış. Yenikapı Tiyatrosu çalışanları kedileri evlat edinmiş. Kavun ve Karpuz. İstersen gideriz görme-

Sevinirim. Peki Gaziantep'te ne yapacaksınız?

(Pazartesi Gaziantep'e gideceğini söylemişti.) KAMER'in (1997 yılında kurulmuş kadına yönelik şiddeti ve kadının geleneksel statüsünü sorgulama ve değiştirmek üzere harekete geçmiş bir sivil toplum kuruluşu) Bölge Toplantısı'na katılacağım. KAMER'de danışman olarak çalışıyorum. Altı aydır sürdürülen Suriyeli mülteci kadınların güçlenmesine yönelik bir projenin kapanış toplantısı var. Lider özelliği olan çok hoş kadınlarla çalışıldı. Farkındalık grup çalışmaları yapıldı ve Türkçe öğretil-

di. Daha sonra da İstanbul'a gidip KAMER adına Birleşmiş Milletler'in 1325 sayılı kararı gereği kadınların barış sürecine dahil edilmesi eğitimine katılacağım.

İşte bu arkadaşımız ben onunla röportaj yapmak istediğimi söylediğimde çok mahcup oldu. Benim Beacon'da yazılacak ne hikâyem olabilir diye sordu. Zaten kendini görseviz giymi kuşamı konuşmaları çok mütevazı. Ben de her birimizin hikâyesi, yaşanmışlıkları önemlidir Ayşe Nur dedikten sonra Ayşe Nur'un

deniz korkusunu yenmeye yönelik yaşadığı serüveni konuşmaya başladık. Bu nasıl bir korkuydu?

1996 yılında Bodrum'a yerleştim. Kışın ölü mevsim. Balık, rakı, gezme, sandalla balık tutma... Öyle geçiyor günler. Fakat denizdeyken dalga başlayınca paralize oluyorum hatta nefes bile alamıyorum. Şimdi vejetaryen olduğum için balığa çıkmıyorum ama o zaman çıkıyordum. Neyse Marmaris'te iyi bir yelken kursu olduğunu duydum ve katılmaya karar verdim. Bir de belki ölüm korkusu idi denizde yaşadığım. Çok sevdiğim bir arkadaşım aniden vefat etmiş ve iki yaşındaki kızı geride kalmıştı. Bu olay beni çok etkilemişti. Rüyalarımda kendimi sörf tahtasının üstünde ölmüş görüyordum. Bir biçimde denizle ve bu duygumla ba-

rışmaya karar verdim. Kurs sırasında dalgalı havalarda kendimi sabit bir noktaya bağlayıp dümeni öyle kullandım. Bizi eğiten Cumhurbaşkanlığı Bora'dan sonra Atlantik'i geçen ikinci adamdı. Büyük Sahra Çölü'nü geçen birinci adam. İşinin ehli bir kişiydi. Bir gün Cumhurbaşkanlığı Atlantik'i geçiyoruz kimler geliyor diye sorduğunda dünyanın en doğal işi gibi ben dedim.

Yarış mı, olay ne? Ve sen bu kadar doğal karşılıyorsun.

Evet. Çok normal bir şey gibi göründü. Altı kişilik bir kadın grubu oluşturduk. Bu Atlantic Rally Cruising denen, her yıl Kristof Kolomb onuruna yapılan bir olay. Kristof Kolomb'un rotası takip edilerek Kanarya Adaları'ndan Karayiplere uzanan bir rota, yaklaşık 2700 deniz mili. Yani 2,5 defa Türkiye'yi bir baştan bir başa kat etmek gibi. 250-300 yelkenli katılıyordu ama sanırım tek kadın gurubu bizdik. Ben pimpirikli bir insan olduğum için çalışmaya başladım. Bu arada Kültür ve Turizm Bakanlığı sizi kaydediyor. Ölüm ya da kaza halinde cenazenize sahip çıkmak için.

Ciddi bir durum. Nasıl hazırlık yapıldı?

Kanarya Adaları'nda 10 gün eğitim aldık. Acil yardım botu nasıl açılır, işaret fişeği nasıl atılır. Sponsorlar bulmaya çalıştık çünkü bayağı maliyetli bir serüven. Sonunda Helly Hensen ve Denizbank sponsor oldu. Yiyecek aldık ama tabii süre uzun olduğu için mesela üç hevenk muz alıyorsun. Günde 2,5-3 litre arası su içmemiz gerekiyordu. Teknede dümen, yemek, uyuma ve temizlik işlerini dönüşümlü yapıyorduk altı kadın. Temiz su aldık. Ekvatora yakın olduğumuz için güneş koruyucuları gerekiyordu. Deniz suyuyla yıkanıp temizliğe de deniz suyu kullanacaktık.

Hiç tehlike atlattınız mı?

Tabii. Biz yarış önde bitirmek için önerilen rotaya uymadık. Rota Kanarya Adaları'ndan güneye tereyağının eridiği yere kadar aşağı gidip sonra yukarı gitmekti. Biz direk yukarıdan başladık ve iki saat sonra tam çiçekli şortlarımızla yandaki teknedeki basına güzel fotoğraf verme derdine düşmüşken fırtına patladı.

Neler hissettin?

Tabii ilk fırtına. Deneyimsiziz. Ama her şeyin bir ilki oluyor. Ondan sonra ben nöbetlerimde kimsenin can yeleksiz çıkmasına izin vermedim. Daha sonra iki fırtına daha atlattık. Son fırtınada teknenin gıcırdağını duydum ki 12 metrelik oldukça iyi bir tekneydi.

Ayşe Nur bütün bunları tatlı tatlı sakın sakın anlatıyor.**Ermişler gibi. Peki teknede hayat nasıldı?**

Teknede işin dışında çok farklı konularda ve çok fazla konuşuluyordu.

Yani dedikodu gibi mi? Reality showlar ve survivor gibi mi? İnsanlar aynı sınırlı mekanda uzun süre birlikte olunca belki doğal olarak böyle davranıyor.

Biri bizi gözetliyor gibi.

Ama bir tek televizyonda gösterilmiyor.

Evet. İşe odaklı bir insanımdır o nedenle teknedeki ilişkilerden ve konuşmalardan rahatsız oldum. Yirmi gün boyunca konuş-

mama kararı aldım. Tabii ekip olduğumuz için üzerime düşen görevleri yapıyordum ama sadece anlatılanları dinliyordum.

Peki kaç gün sürdü macera?

Yirmi gün ve biz ikinci geldik.

Ve Karayipler'desiniz? Neler hissettin karaya çıkınca?

Çıkar çıkmaz bir bar buldum ve bira alıp akşam 20:30 dan sabah 4:00 e kadar dansettim. Çünkü teknede hep sallandığımız için düz duramıyordum. Teknede dış fırçalamak sorun, tuvalet sorun... Her şeyi hep sallanarak yapıyorsunuz. Sürekli dans partnerlerim değişiyor, ya da yalnız dansediyorum ama hep dansediyorum. Hatta takma bacaklı bir İngiliz veteranelerle de dansettim. Dik duramıyorum bir türlü.

Karayipler'de ne kadar kaldınız?

Karayipler'de halk yoksul. Siyahi halk. Marihuana içip dansediyorlar. On gün boyunca mahalle partileri, danslar böyle geçti. Sonra New York'a uçtuk.

Peki korkuyu yendin mi ya da bu yolculukta ne oldu? Derler ya vardığın yer değil, o yolculuk esnasında yaşadıklarındır asıl olan. Serendipity. Çok severim bu sözcüğü.

Müthiş bir ben olma mücadelesi verdim. Ekipte uyuşamadım. Hem onların bir parçası olup hem de o grupta yok olmamak. Kendim kalabilmek için çok uğraşım.

Sanırım birey olma mücadelesi hepimizin zaman zaman yaşadığı bir durum. Ve insanı çok zorluyor.

Evet. Güç ilişkileri. Teknede çoğu kişi güçlü olanın yanında yer aldı ve ben kendim olarak kalabilme mücadelesi verdim.

Bu bana son sıralarda izlediğim bir filmi hatırlattı. Gemide uzunca bir süre kalmak zorunda olan 6 kişinin güç ilişkisi konu ediliyor. Başka ne söylemek istersin?

Denizde karanlık diye bir şey yok. Şehirlerdeki yapay ışıklar bizi göremez yapıyor körleştiriyor. Denizin üstünde karanlık yok. Her şeyi görüyorsun. 12 metrelik teknenin ucundaki kişiyi seçebiliyorsun. Gece nöbetlerinde hep buna hayret ederdim. Karanlık yok.

Hesabı ödeyip yerimizden kalktık. Yenikapı Tiyatrosu'na doğru Karpuz ve Kavun'la tanışmaya giderken içimden karanlık yok diye tekrarlıyordum.

Karlardaki Küllerden Taşlardaki İzlere Adatepe, Mimarlık ve Hayat üzerine Güzin Kutlu '74 ile

İda dağının batı yamaçlarında, İlyada destanında Gargaros olarak adı geçen o görkemli dorukta zeytin, çam, badem ve servi ağaçlarının arasına saklanmış binlerce yıllık bir köy Adatepe. İlk kez burada görüp âşık olmuş Zeus Hera'ya. Aristo burada yerleşmiş, evlenmiş, ders vermiş. Osmanlı döneminde kültürel açıdan çok gelişmiş. Medresesi, arastası, kadısı olmuş. Rumlar ve Türkler bu topraklarda yıllarca yanyana ve uyum içinde yaşamış. Köy 1980li yıllarda kent yaşamından kaçan bir grup tarafından keşfedilmiş, 1989 yılında sit alanı ilan edilmiş. Hâlen bölgenin korunan tek köyü olmakla ve taş yapı geleneğini etkin biçimde sürdürmekle ünlü. Şu sıralarda içimizden biri, bir ACI'lı mimar kendi eskilerini çok uzaklarda bırakmış, bu kadim mekandaki saklılara, gizlilere, eskilere can vermek için çaba harcıyor. Hem kolejde hem üniversitede tam on yıl boyunca dersleri, sıraları, sınavları, proje sabahlamalarını ve iyi kötü daha pek çok anıyı paylaştığım sınıf arkadaşım aklıma ne geldiyse sordum. Konu konuyu açtı, Güzin Kutlu '74 anlattıkça anlattı...

Söyler misin bize, yolun nasıl düştü Adatepe'ye?

Soğuk mu soğuk bir kış günü Nişantaşı'nda bir binadayız. Reiki-2 eğitimini tamamlamışız. Eğitimi veren hoca diyor ki: "Bakın ne güzel kar yağıyor, isteklerinizi bir kağıda yazın, kağıdı yakıp küllerini karlara üfleyin." Hava buz gibi, her yer gri. Güneş yok, etrafta ne yeşilden ne de maviden eser var. Bir kağıt alıp üzerine "yeşil ormanlarla mavi denizin öpüştüğü bol güneşli bir yerde yılların yorgunluğunu üzerimden atabileceğim sakin, huzurlu, mutlu bir hayat istiyorum," yazıyorum. Kağıdı yakıyor, pencereyi açıp küllerini karlara üflüyorum...

Küçükkuyu yakıtığım o minik kağıtta tarif ettiğim yerdin aslında. İstanbul'daki her türlü sosyal faaliyetle içiçe olan keyifli yaşantımı ve evimi, kurumsal bir şirketteki işimi geride bırakıp hayatım boyunca adını bile duymadığım bu yere 2009'daki gelişim tamamen tesadüflere bağlı olarak geliştirdim. Başta bazı terslikler oldu, beklenmedik durumlar ortaya çıktı. Onları aştım ve ilk büromu 2010 yılında Assos sahil yolu üzerinde açtım. İlk işim metruk bir zeytinyağı fabrikasının restorasyonuydu. Bu proje bana büyük referans sağladı, peşinden çoğu Adatepe'de olan çeşitli proje-

ler aktı. Böylelikle ikinci büromu da Adatepe'de açtım. Adatepe bu yöredeki tek kentsel sit alanı. Bu nedenle önemli. Derken Küçükkuyu'da bir büro daha açtım. Şu anda Ayvalık'tan Assos'a çeşitli köylerde projelerim var. Tam da karlara üflediğim küller içinde yazılı dileklerimin gerçekleştiği bir hayat başladı ve devam ediyor...

Adatepe seni nasıl karşıladı?

İyi karşılandım, çünkü onlara kendimi kabul ettirmeğe çalışmadım, onlara uydum, çok sade bir yaşam tablosu çizdim. Eşofman, kot pantolon giydim. Oğlumun satmış olduğu eski arabayı (1998 model Ford Fiesta) geri aldım, onu kullandım. Evimi çok basit bir-iki eşyayla döşedim. Kahvede, sahilde, her yerde, her zaman, herkesle sohbet ettim. Çöpçüler de arkadaşım oldu, işçiler de, ev kadınları da, kahveciler de. "İstanbul'dan gelmiş, kolej ve üniversite mezunu mimar, süslü kadın" imajı yaratmadım. Hep onlardan biri gibi olmaya çalıştım, oldum da. Şimdi herkes beni tanıyor. Sanki uzuuun yıllardır burada yaşıyormuş gibi hissediyorum kendimi.

Buralarda mimarlık yapmak nasıl bir şey?

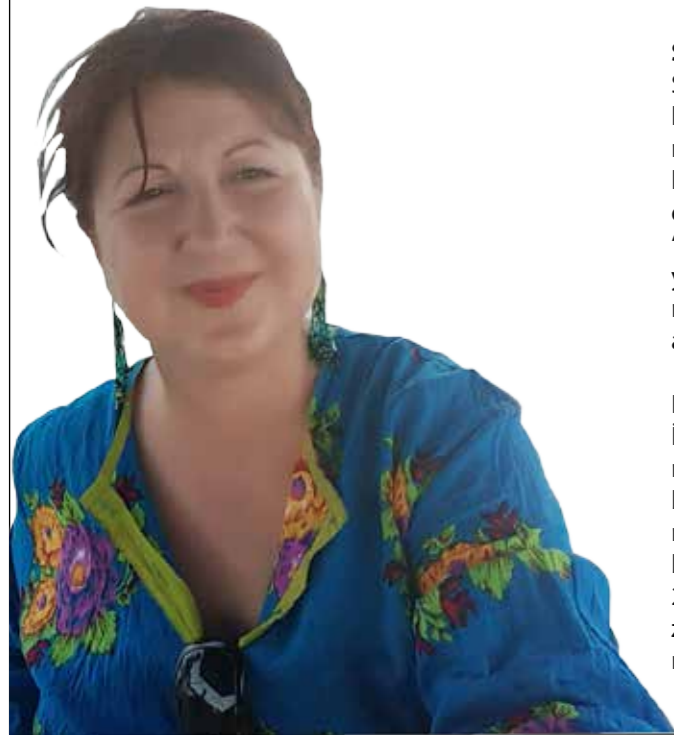
Burada, kendime bir çizgi oluşturdum. Hiç apartman yapmıyorum, sadece Adatepe, Assos ve Ayvalık'ta taş ve bağdadi olan tescilli tarihi binaları restore ediyorum, sit alanı olmayan diğer köylerde ise eski binaların özelliklerini taşıyan yeni taş evler yapıyorum. Geçmişin mimari dokusunu günümüzün teknolojisi ile birleştirerek yalnızca tarihi yansıtan değil, aynı zamanda çağdaş konforu taşıyan evler yapıyorum. Teknolojiyi saklayarak kullanıyorum; dolayısıyla evlerim, asla cephesinde klimalar asılı, tepesinde güneş enerji panelleri takılı, görüntü kirliliği oluşturan binalara dönüşmüyor.

Eski evlerin mimari özelliklerini kullanmakta diretiyorum çünkü bu yapılar yüzlerce belki de binlerce yıllık deneyimle elde edilmiş, insan sağlığına zarar vermeyen niteliklere sahipler. Modern çağın kimyasalları kullanılmıyor. Örneğin taş binada doğal bir iklimlendirme vardır. Bina içi yazın serin, kışın ılık olur. Taş, doğal bir malzeme olduğu için insan sağlığını tehdit etmez. Oysa günümüzde ısı kaybını önlemek için hemen her binada kullanılmaya başlanan "mantolama" yöntemi sağlıksız bir uygulamadır. Kimyasal malzemelerden oluşan levhalarla binayı paketlemek binanın nefes almasına engel olur. Ayrıca güneş ışınları altında bu malzemenin kanserojen etkisi olduğu da söylenmektedir. Ahşap, kıtık, alçıdan oluşan bağdadi duvarlı evler hem nefes alır, hem nemli olmaz, hem de ısı değişimlerine karşı korumalıdır. İnsan sağlığı açısından hiçbir zararı yoktur. Üstelik betonarme binalara göre çok daha hafiftir. Depremlerde 15-20 bilemediniz 30 yıl önce yapılmış betonarme binalar yıkılıp içlerinde binlerce kişi yaşamını yitirirken, "eski" olarak tanımlanan taş ve bağdadi binalara hiçbir şey olmaması, binlerce yıl önce yapılmış "harabe" olarak isimlendirilen arkeolojik alanların ayakta kalması insanlara net bir biçimde ne kadar büyük hatalar yaptıklarının mesajını veriyor. Ne yazık ki çoğu kişi bu mesajları ya almıyor ya da görmezden geliyor.

Sözünü ettiğin bu eski taş evler Rumlar'dan kalma evler, öyle değil mi?

Bu yöre Truvalılar'dan Osmanlı'ya dek birçok medeniyet görmüş. İlk Türkler Selçuklular döneminde Anadolu'dan gelmiş. Adatepe o zamanlar çok zengin bir köymüş. 19. yüzyılda köye Midilli'den taş ustaları getirilmiş. Bir rivayete göre, Türkler para sıkıntısına düşünce Rum taş ustalarına emeklerinin karşılığını toprak olarak ödemişler, onlar da bu toprak parçalarına evlerini yapmışlar. Rumlardan kalma evlerin çok olmasının nedeni buymuş. Mübadeleye dek, birçok yerde olduğu gibi, burada da Türkler ve Rumlar uyum içinde yaşamışlar; fakat mübadele acıları ve sancılılarıyla birlikte gelmiş; Adatepedekiler köylerinden koparılıp Midilli'ye gönderilmiş, Midillili ve Giritliler de adalarından alınıp buralara getirilmişler. Çok sıkıntılı, çok acılı günlermiş. Buranın evleri Midilli evlerinin aynısıdır. Yalnızca evler mi, yemekler, şarkılar, yaşamlar da aynıdır. Biz birbirimize çok yakın iki halkız. Evim sahilde, berrak gecelerde Midilli'nin ışıkları vurur pencerelerime.

Köyde sıradan bir günün nasıl geçer?

Sabah saat 5 civarında uyanırım. Bir süre meditasyon yapar, sonra kızlarım Lila ve Mira ile (Golden Retriever anne-kız) deniz kenarında ya da dağlarda yürüyüşe çıkarırım. Dönünce, yaz mevsiminde isek, hemen evimin önünden denize girerim. Sonra bahçemdeki otları toplar eve çıkarırım. Gevşemek için biraz yoga yaparım. Çeşitli otlar, köy yumurtası, köy peyniri, zeytini ve ekmeği ile kahvaltı edip saat 9 gibi işe gitmek üzere yola çıkarırım, trafik derdi olmadığı için evimden büroma gitmek sadece 5 dakikamı alıyor.

Gün içinde bir köyden diğerine şantiyelerime giderken Assos sahil yolunda bir balık lokantasına oturup rakı-balık yaptığım bile olur. Arada Yörük dostlarımı ziyaret ederim, ayrılırken, tüm cömertlikleri ile arabamı, kendi elleri ile yaptıkları ekmeği, peyniri, salça, zeytin, zeytinyağı, tarhana gibi hediyelerle donatırlar.

Akşam yine sahilde kızarımla yürüyüş yaparız, güneşe veda eder, aydedeyi selamlarız. Günün (olmayan) yorgunluğunu atmak için yine bir meditasyon/yoga seansı yaptıktan sonra gece saat 10 - 11 gibi yatarım.

Bölgenin yöresel ürünleriyle, geleneksel dokumalarıyla ilgili çalışmaların da var sanırım...

Kaz Dağları, Assos olarak bilinen yöremizde zengin bir Yörük, Türkmen kültürü var. Binlerce yıllık birikimi bugüne dek büyük bir özenle koruyan etnik toplulukları ne yazık ki büyük bir tehlikeye bekliyor. Genç nesil artık ataları gibi kilim, halı dokumak, yemeni yapmak gibi meşakkatli işlerle uğraşmak yerine kasabalara gidip çalışmayı yeğliyor. Doğal olarak bir kısmı da okuyup meslek sahibi olmak istiyor. Bu nedenle yeni nesilde bu tür geleneksel üretimleri bilen ve yapanların sayısı hızla azalıyor, yakında hiç kalmayacak. Binlerce yıllık bilgi birikimi yeni nesillere aktarılmadan yok olup gidecek. Bu nedenle halı, kilim, yemeni, gömlek, üç etek -Yörük kızlarının evlenirken giydikleri üç parçadan oluşan geleneksel kıyafet- iğne oyası, yazma gibi el emeği göz nuru yöresel ürünleri kendi çabalarıyla toplamaya başladım. Yetkililere her fırsatta bu sorunu anlatmaya, onların dikkatlerini buraya çekmeye çalışıyorum. Çünkü buradaki binlerce yıllık kültürün yok olma noktasına gelmesi yalnızca benim kişisel gayretlerimle çözülemeyecek kadar büyük bir sorun.

Adatepe köyündeki büroma uğrayan ziyaretçiler hep aynı soruyu soruyorlardı: "Hatıra olarak götürebileceğimiz yöresel bir şeyler alabilir miyiz?" Bu soru o kadar çok soruldu ki, ben de oturdum, Yörük dostlarımın kullandığı yemenilerden stilize edilmiş şalvarlar, etekler, elbiseler ve bluzlar diktim. Tahminimden fazla ilgiyle karşılaştım.

Kentten uzakta yaşamak neler getirdi, neler kazandırdı sana?

Her şeyden önce, "Yaşam nedir?", "Ben kimim?", "Bu evrendeki yerim nedir?", "Bu hayatı nasıl yaşamalıyım?" gibi daha önce hiç düşünmediğim ya da cevaplayamadığım birçok sorunun yanıtı yavaş yavaş şekillendi. Bir anlamda gözümdeki perde kalktı. Evrendeki sonsuzluk içinde bir an kadar kısa olan yaşamın ne kadar değerli, kıymetli, unvan, mal, mülk gibi dünyasal kavramlar peşinde koşmanın ne kadar anlamsız olduğunu; doğanın iyileştirici gücünün önemini; insan sevgisinin düşündüğümünden çok daha fazla değer taşıdığını anladım ve yaşantımı sadeleştirdim. "Fazla ve gereksiz" insanları, eşyaları, anıları, hırsları, markaları, lüksü hayatımdan çıkardım ve insanları kukla gibi kullanan sistemin zorunlu bir parçası olmaktan kurtuldum. İlk kez, tam anlamıyla "özgürlük" kavramını idrak ettim ve yaşamıma soktum. Sağlıklı, huzurlu, mutlu olmanın; sevdiklerinle birlikte olmanın; tüm canlılarla (insan, hayvan, bitki) her şeyi paylaşmanın en büyük hazine olduğunu ancak buraya gelince anladım.

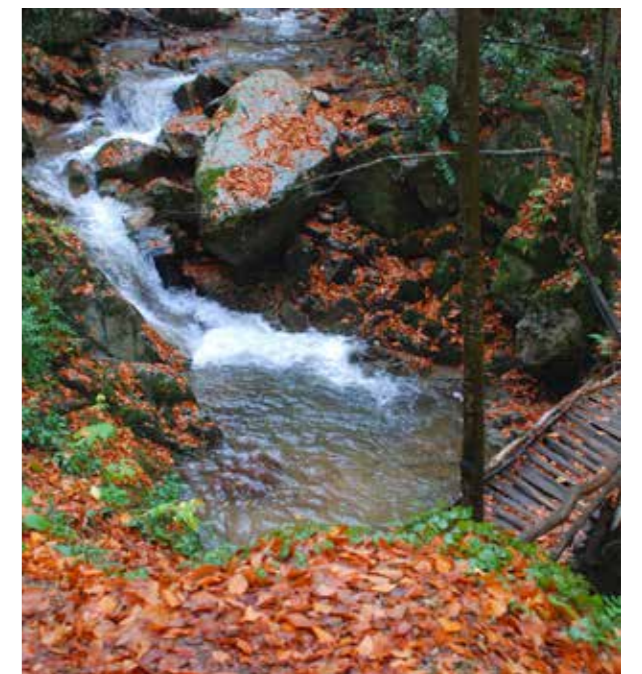
Peki ya hayallerin, düşlerin, umutların?...

Hayallerim pek çok. Sıralayayım: Binlerce yıllık Yörük kültürünün koruma altına alınmasına yardımcı olmak; her derdin dermanının doğada olduğunu bilen köylü dostlarımdan doğal tedavilerin yapılış şekillerini, hiç kimyasal kullanmadan gıda maddesi üretme ve hazırlama usullerini ve bir yaşam iksiri olan zeytini doğal yollarla yetiştirme ve işleme yöntemlerini öğrenmek; binlerce yıllık tarihi binaların koruma altına alınmasına ve restorasyonuna yardımcı olmak; köylerde yeni başlayan betonlaşmanın durdurulmasını ve yerel kültürün yok edilmesini önleme çalışmalarına katkıda bulunmak; sevdiğim arkadaşarımla -mesela ACI'lı kızlarla- bir grup oluşturup Kaz Dağları'nın eteklerinde taş evlerden oluşan ve doğal yaşamın gereklerini uygulayabileceğimiz mini bir köy kurmak, bu arada bedenlerimizi arındırmak amacıyla küçük bir arınma merkezini doğanın göbeğinde hayata geçirmek.

En büyük umudum ise mülteci dramının sona ermesi. Her sabah sahilde yürürken denizin getirdiği patlak botlar, bebek tulumları, kadın ayakkabıları gibi eşyaları gördüğümde aklıma gelen "Bunların içindeki bebeklere, kadınlara, erkeklere ne oldu acaba?" sorusu içimi acıtıyor. Denizde boğulan bebeklerin, çocukların, yetişkinlerin bedenleri kıyıya çıkarılırken kalan sağların çığlıklarını duymak yüreğimi yakıyor. Sağ yakalanan mülteciler evimin önünde sahil güvenlik botundan kurtulduklarına hiç de sevinmiş görünmüyorlar. Bu insanlık trajedisinin bitmesidir en büyük umudum...

Tüm insanlık trajedilerinin bitmesi hepimizin en büyük umudu, pırıl pırıl bir dünyaya uyanmak her birimizin en derin özlemdir...

Teşekkürler, sevgili Güzin.

Kendimi Biriktiriyorum

Hiçbir şey veremesem şu dünyaya zamanımı verebilirim.

Duymak için derinlerini içimin ve tüm derinlerin...

Defne Erdur '94

İstanbul'dayım. 22 senedir bu şehir "yaşatıyor" beni. İzmir uzak...

Yaşamaktan herkes başka bir şey anlıyor, herkes başka bir "yaş"lanıyor tabii. Bu ülkede yaşamak hele, başka başka anlamlar gizliyor içinde.

Bu şehir de öyle, başka başka benler içinde. Benim içimde mi? İstanbul mu? Yok. İstanbul dışımda. İçimde başka başka şehirler var. Başka başka hayaller...

Zaten başıma ne geldiyse o hayaller yüzünden geliyor. Ama olsun; gelen gidiyor, giden yenilerini gönderiyor... Yaşam geçmişle gelecek arasındaki nefeste oluveriyor. Oluveriyor gerçekten. Bunca yıldır – ki 40 yıl olmuş – ben bir şey yapmıyorum da sanki, her şey oluyor. Ve böylece ben de oluyorum. Ve tabii ki her geçen gün ölüyorum... Ve hep ama hep merak ediyorum:

"Hiçbir şey olmadığında, ne oluyor?"

Okumadıysanız tavsiye ederim Stefan Klein'in "Yaşamın Hammaddesi Zaman – Bir Kullanma Kılavuzu" kitabına bir göz atın. Klein da soruyor bu soruyu ve zaman algımıza dair pek çok başka soruyu... Biliyor muydunuz; And Dağları'nda yaşayan Aymaralar'ın geçmiş zamanı ifade ettikleri yön ilerisi. Yani görebildikleri yön. Bildikleri, hafızalarında görebildiklerinden dolayı geçmiş gözün gördüğü ileride. Gelecek ise bilinmezde, geride, görünmezde...

Ben de şimdi önüme bakıyorum. Geçmişe... Pek bakasım yok esasında. Olan olmuş... Gelecek? Geleceğe hiç bakasım yok. Korku basar bakarsam...

Şimdi iyi. Şimdi'yi biliyorum. Bazen o bile kayıyor ya... İnsanın zihni hep oyun oynuyor... Yaramaz bir maymun gibi!

40 senedir bu maymunla oynuyorum ben. Önce usluymuş. Çalıskandı. İnsan numarası yapıyordu. Ödevlerinin hepsini yaptı. Master bile yaptı. Hep oyuncuydu o ayrı... Evlendi hatta. Sistemin tam göbeğine, reklam sektörüne bile girdi. Para da kazandı, özel sigortası da vardı. Yazları dalışa, kışları kayağa giderdi. İstanbul mu? Ona teğet geçirdi. Boğaz'da yenilen yemekler gerçekten İstanbul mu şimdi emin değilim? İstanbul'da yaşamak demek, İstanbul'u anlamak demek değil sanırım. İstanbul'da yaşamak demek, yaşamak demek değil sanırım...

Derken, 10 sene önce bıraktım ben her şeyi. Babam o zaman "Kızım ne yapıyorsun? Bir hayalin peşinden gidiyorsun!" dediğinde, "Evet ya! Bir hayalin peşinden gidiyorum," demiştim. Romanya'da Kontak Doğaçlama Dans Festivali'nde idim. Atölyelere girip çıkıyor, gönülümce dans ediyordum. Beni 8 yaşında baleden aldıklarında evde nasıl günlerce durmadan ağlaya ağlaya dans ettiysem, öyle... Bu sefer yüzümde gülücükler, boncuk boncuk ter damlaları vardı. Gözyaşlarım mutluluklandı.

Reklam yazarlığından gelen tüm birikimimi, kredi kartımın limitlerini; yıllarca dünyanın dört bir köşesindeki dans, hareket, fiziksel tiyatro atölyeleri, seminerleri, sempozyumlarını takip edebilmek, kendimi yeniden doğurabilmek için harcadım. Eğitim

men oldum, terapist oldum. Oldum da oldum. Belki de yapabileceğim en anlamlı yatırım buydu. Bedenim dönüştükçe, zihnim açıldıkça; yaşamak dediğim şey anlamını değiştirdikçe; daha derin nefes alıp verebildikçe coştı hayat. Sanat ve hayat arasındaki ince çizgide, bir ip cambazı gibi dans ettim durdum. Daha hızlı daha hızlı daha çok daha çok istedim... Maymun dedim ya!

"Gençlerle çalışmalı" dediydim kendime. "Onlar benim kadar geç kalmasınlar". Sanatın sağaltım yanı çok kuvvetli diye hissettim, psikoloji ve fizyolojisine girdim. Sanatla Terapi, Beden Terapileri alanlarında sertifikalar aldım, eğitimlerden eğitimler beğendim. Garip bir şekilde pek de başarılı oldum. Yurtiçinde, yurtdışında eğitimler vermeye başladım. Kendimi İstanbul'da değil başka şehirlerde, başka kültürlerde evde hissettim. Eşim artık Ankaralı değil Fransızdı. Ekmeğimi İstanbul değil Viyana daha çok yoğuruyordu. Zürih'ten Kuala Lumpur'a pek çok şehre çalışmaya yani dans etmeye, beden farkındalığı yaklaşımlarımı paylaşmaya gidiyordum. Halep yerle bir olmadan önce arşın arşın sokaklarında performanslar gerçekleştirdim, dünyanın farklı köşelerinde dezavantajlı koşullarda yaşayan insanlarla çalıştım. Dedim ya "başarılı oldum" bir nevi...

Zaten annem ve babam, tüm öğretmenlerim beni başarmaya programlamamışlar mıydı bunca yıl? Hoop, düştüm mü yine tuzağa! Bıraktım geride sanarken kapitalist sistemi; prensiplerini, düsturunu bırakamamış olmalıyım ki yine yapar, yine koşar, yine oldurtmaya çalışır buldum kendimi.

Elim Sende Derneği'ni kurduyduk. İlk öğretim çağındaki çocuklarla, İstanbul'a iç göçle gelen ailelerin çocuklarıyla çalışıyoruz. Sanat aracılığı ile kendilerini ifade etmelerine, şiddetsiz iletişim kurabilmelerine, haklarını öğrenmelerine yardımcı oluyoruz. Yetmiyor, masaj terapi, sanatla

terapi ve travma sağaltım alanlarında bireysel sanslar veriyorum. Haftasonu, akşam saati demiyor dans dersleri veriyorum amatör dansçılara yönelik. Ha bir de akademi var. Hem ders veriyorum hem Sanatta Yeterlik yapıyorum... Okullu olmaktan da bıkmamışım... Ve bugün tezimi yazıyorum. MSGSÜ İstanbul Devlet Konservatuarı Çağdaş Dans ASD'ında.

"Dansın da mı doktorasını buldun!" demişti Aslı Yorgancıoğlu. "Sadece dans etsen olmaz mıydı?" Bu soruyu çok sordum sonraları kendime... Sadece dans etsem olmaz mıydı? Olmazmış demek ki? Paylaşmadan, zihnimle bedenimi buluşturmadan rahat yokmuş bana. Disiplinler arası bir tez olacak benim bu eklektik varlığımdan çıkan. Yine Kontak Doğaçlama Dans yaklaşımının hayata göndermelerine, psiko-sosyal gelişime katkısına bakıyor olacağım. Sanat için sanat değil de hayat için sanatın yolunu gözlüyor olacağım. Ama yine çok yorgun kalkacağım sabahları bir süre daha. Bir asma köprü hissiyle var olmak var şimdi... Bitsin istiyorum. Azalsın. Bundan sonra başarmak istemiyorum, yaşamak istiyorum! Bunca yıldır ne para ne mal ne mülk biriktirdim, sadece kendimi biriktirdim galiba. Şikayetim yok. Biriktirdiklerimi hep paylaştım. Göllemeden, mikrop ümeden akışta kalarak. Ama şimdi biraz durmak gerek. Suların durulup, özün biraz daha görünür olmasına izin vermek gerek. Gerek de değil. Ben öyle istiyorum...

Burda İstanbul'da durmak ne kadar mümkün acaba? Gittim gittim geri geldim bu şehre... İstanbul'a her döndüğümde "Senin yaptığın da iş mi?" der gibiydi dost bildiğim meslektaşlarım bana. Yurt dışında gördüğüm takdir ve teşekkürlerin hepsini küll etti İstanbul ve İstanbul insanı. Küstürdü kendini, kendimi bana!

Ama hala burdayım. İstanbul'dayım? Yok burda değilim aslında. Nerdeyim bilmem ama ne geçmişteyim ne gelecekteyim. Ruhum yani. Her an burda. Şimdide. Bir köprü gibi şimdiki zaman. Üstündeyim. O zaman bitmiyor bu hayal...

Evet, yeni bir uyanış içerisindeyim 10 yıl sonra!

Tayland'a gittim bundan 3 sene önce Meditation Artistic Fellowship ile. Meditasyon öğrendim. Budist felsefeye giriş yaptım. Sonra bu yol açıldı. Barış çalışmalarım hızlandı. Orta Doğu ve Kuzey Afrika gençleri için barış buluşmaları düzenleyerek, meditasyon ve barış yolunda daha yoğun çalışmaya başladım. Soyadım da saklı yol. Er ve dur...

Bunca yıldır hayalimin peşinden gideceğim diye işte yine yormuşum kendimi. Yine yapmaya odaklanmışım olmak yerine... "Durmak istiyorum, sa-

dece olmak istiyorum" diye bağıryorken tüm varlığım, ben bu şehirde, bu güzel ülkede debelene kalmışım. Neden acaba? Ne var bu topraklarda? Ne yok?

Yine yeni döndüm Viyana'dan... Şöyle yazmışım vardığımda o şehre;

"Her Viyana'ya gelişimde sudan kafamı çıkarmış can havliyle nefes almış gibi hissedişim nedendir? ... Allahım ne boğucu bir hayat dayatılıyor bize... Her köşesine nüfus etmiş baskı, korku, kaygı... Havaalanından indiğimden beri zıplar adım şarkı söyler halimle yüzleşiyorum. Yüzleşiyorum çünkü yine iyiyim bir an için ya, hemen onun suçluluk duygusu basıyor... Sevdiğim işi ego tripleri olmayan dost insanlarla yapabiliyorum burda, insanlar birbirini dinliyor ya en çatışmalı anlarda bile!!! Ahhh memleketim, ah korku yürek dağlarını beslemiş, güzelliklerini unutmmuş; güzel yüzlü kötü kalpli varlıkların ülkesi... Geri dönmeysi geliyor insanın. Ama özlem çeken ruhun baskını öyle uykudan kalkınca kalkıveren karabasan gibi de değil ki... Selam olsun canım dostlarıma..."

Bir drama kraliçesi olmak değil hedefim. Ama anlamaya çalıştıkça "Ne yok evde?" diyorum. Kötü kalpli de değil insanlar aslında, bunu da biliyorum. Ama ne? Kaynakların paylaşıldıkça artacağını bilen yok galiba. Çatışılma da uzlaşılabilirliğini bilen yok galiba. Kişiliklerin değil düşüncelerin çarpışabileceği bir alan da yok galiba. Tepedekilere kızarken kendi içimizdeki diktatörleri beslediğimizi fark eden yok galiba. Herkesin bir bildiği olabileceğini kabul edebilen, güvенеabilen, bırakabilen yok galiba. Tepeden aşağı bakanlar ve aşağıda olmayı kabul edenler var galiba.

Ben sanat ve sağlık içinde farklı kültürlerden insanlarla hemhal olurken, düşerken kalkarken pek çok şey öğrendim. Ancak bir şey öğrendim ki galiba gerisinin önemi yok:

Herkesin bir doğrusu var ve her doğru dinlenmeye değer. Büyük, küçük; diplomalı diplomasız; deneyimli deneyimsiz fark etmez. Duracaksın, dinleyeceksin... Belki işte o zaman bulacaksın kendi doğrunu? Evet, kendi doğrunun da hep ve sürekli değiştiğini kabul edeceksin... Gençken dışa döndürdüğün pusulanı çok geçmeden içe döndüreceklerin... Diyorum ben! Bu benim doğrum... Şimdiki doğrum...

Bakalım, benim iç yolculuğum nasıl süregidecek bundan böyle? Bu köprülerden geçilince, nasıl bir düzlükte durabileceğim? İstanbul'u bırakıp gidebilecek miyim? O beni bırakacak mı? Kendim dururken etrafımdaki dostlarıma, öğrencilerime, danışanlarıma nasıl aynalar tutabileceğim? Ne olursa olsun, biliyorum ki duracağım ve dinleyeceğim...

Hiçbir şey veremesem şu dünyaya zamanımı verebilirim. Duymak için derinlerini içimin ve tüm derinlerin...

Ve hiçbir şey veremesem kendime zamanımı verebilirim... Yaavaşça, özenle, huzurla yaşayabilirim. Artık kendimi sevebilirim. Olduğum kadar, olduğum gibi... İlla birşey başarmam gerekiyorsa, bunu başarabilirim...

Tiyatro SALT

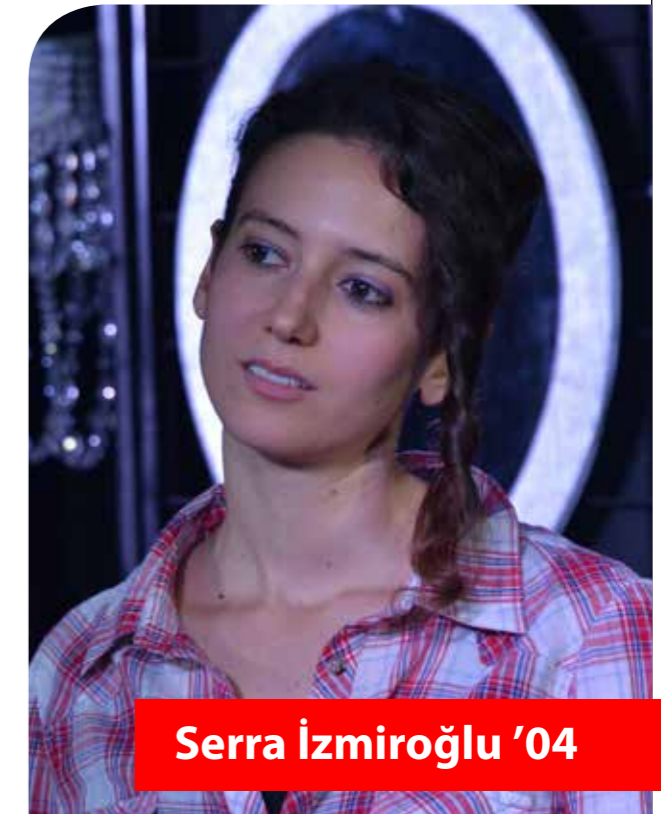
Çıtı pıtı küçük kız... kıpır kıpır, yerinde duramıyor... sahneye fırlamış dans ediyor... kendini dansın ritmine kaptırmış, yüzünde tatlı bir gülümseme... ritmi, sahnede kalma isteği geceyi düzenleyen dikkatini çekiyor... o da küçük kızın sahneden ayrılmasını istemiyor... onu bırakmıyor, teşvik ediyor... küçük kız etkinliğin yıldızı olmuş alkış alıyor... Valbella / İsviçre, Club Med...

Serra'nın daha ilkökul çağlarındaki bu performansı anılarından hiç silinmez. Çocukluktan, gösteri sanatlarına eğilimi hemen fark edilirdi. Özellikle dans... Akrabalık bağımız nedeniyle ergenlik çağlarından yetişkin oluşuna dek sanatsal etkinliklerinden haberdar oluyordum. Amerika'da üniversitedeyken dans yarışmalarına katıldığını duymuştum.

"Nasıl oluyor bu yarışmalara katılmak?" diye sormuştum Türkiye'ye bir gelişinde.

"Biliyorsunuz ben küçük yaşlarda baleye başlamıştım. Ergenlik yaşlarımda ise eşli danslar ilgimi çekmeye başladı. Özellikle anne ve babamın tango derslerini izlemem beni salon danslarını öğrenmeye itti. Öğrenim gördüğüm Boston Üniversitesi'nin eşli dans kulübü olduğunu duyar duymaz kulübe katıldım. Enternasyonal Latin dalında üniversiteler arası yarışmalarda gümüş kategorisinde ikincilik aldım," diye cevaplamıştı.

Serra'nın 6 yaşında baleye başladığını biliyorum... Aynı zamanda İzmir Devlet Opera ve Balesi'nin çocuk korosunda yer alarak baleye konservatuarın kursiyer bölümünde devam ettiğini de... 18 yaşına kadar her yıl sonu bale/dans ve piyano resitallerine katıldığını da... *Grease* müzikalinde Sandy, Shakespeare'den *Bir Yaz Gecesi Rüyası* oyununda Hermia karakterlerini canlandırdı... İngilizce drama kulübünde bir oyun yönetti... Müzikallerden parçalar söylemeye başlayınca Maria Rita Epik Müzik Okulu'na başvurarak şan dersleri aldı.

Serra İzmiroğlu '04

Size kısaca tanıtmaya çalıştığım ACI '04 mezunu Serra İzmirli ile Alsancak'ta bir Café'de buluştuk. Kahvelerimizi yudumlarken İzmir'de ilk kez uygulanan bir tiyatro tarzını sergileyen tek ACI mezunu Serra'yla, yeni akım üzerine söyleşiye başladık.

"Üniversite eğitimi gördüğün dal?" ilk sorum oldu.

"Üniversite için seçimimi yaparken hobi olarak yürüttüğüm uğraşlara devam etmeye ancak eğitimimi iletişim üstüne odaklamaya karar verdim. Önce Boston Üniversitesi'nde İletişim Bölümü'nde başlayıp ikinci yıl Emerson College'a transfer oldum ve Visual and Media Arts Bölümü'nde eğitim göerek film dalında lisans eğitimimi tamamladım," diye cevapladı.

Ben sordum, o anlattı, zamanın nasıl geçtiğini hiç fark etmedik ve de söyleşimizi sizinle de paylaştım dedik:

"Seçtiğin dal renkli bir eğitim, eğitim süresi keyifli miydi?"

"En çok keyif aldığım zamanlar Bolex kamerayla kısa metrajlı filmler çekip eski usul film montaj cihazı olan Steenbeck ile filmlerimin montajlarını yapmak. Unutmadığım anılarım da çeşitli şehirlerde yaptığım stajlar oldu. En keyifli stajım New York Smuggler Production Şirketi'nde başlayan ve beni Los Angeles'e götüren çalışma. Hollywood'da

Harvey Keitel ve Brooke Shields'in rol aldığı reklam setlerinde çalışma imkânını yakaladım."

"Mezuniyet sonrası ne yaptın?"

"Son sınıfta zorunlu yaz stajı dâhil her yaz büyük bir istekle yaptığım stajlar toplamda bir yılı bulmuştu. Artık iş bulmak için sabırsızlanıyordum ve karşıma çıkacak ilk işi kabul etmeye karar vermiştim. Ne tesadüf ki ilk cazip teklif İstanbul'dan geldi. FPS Prodüksiyon'da yapım asistanı olarak beni bekliyorlardı.

İstanbul'da sektörü tanımaya başladım. Co - production / ortak yapım süreçlerinde Avusturya'dan Hindistan'a kadar çok çeşitli film ekipleriyle çalışma imkânı elde ettim. Bir yandan film setlerinde çalışırken oyunculuğa özlem duydum ve o sırada kendimi Cem Yılmaz'ın çektiği TTNET Vitamin reklamında oynarken buldum. Bu kısa oyunculuk beni çok heyecanlandırdı ve çalışma hayatımı devam ettiren bir yandan da oyunculuk eğitimi almak istediğimi fark ettim."

"Nasıl bir eğitim aldın?"

"Akademi 35 buçuk'ta Altan Gördüm'den oyunculuk dersleri aldım. İleride seslendirme yapacağımı da düşünerek Can Gürzap'ın kurduğu Dialog'da seslendirme eğitimine devam ettim. Bu arada kendimi geliştirmek için oyunculukla ilgili workshoplar/atölyeler araştırıyordum. Serra Yılmaz ve Luca Nicolaj'ın oyunculuk atölyesine katıldım. Bu üç günlük atölye çalışması sırasında, sanat hayatımda önemli bir adımı atmamı sağlayacak çok değerli iki kişiyle tanıştım; Tiyatro SALT kurucuları Bahadır Yüksekşan ve Alev Koçer."

"Tiyatro SALT nedir?"

"Tiyatro SALT, gösteri sanatları sergilemek amacıyla 2011 yılında İzmir'de kurulmuş, profesyonel bir sanat topluluğu. 2012 yılında açılan Sahne SALT adlı Stüdyo Sahne biçimindeki kat tiyatrosu, çağdaş tiyatro yaklaşımı ve gerçekçi üslupla seyirciye ulaşmayı hedefliyor. Dünyada çok yaygın olan çağdaş sahneleme tekniklerinin kullanıldığı bu oyunlarda her duygunun gerçek, her gerçeğin yaşanmış ve tüm yaşanmışlıkların başka hayat, korku ve hayallere ilişkin bir yansıma olduğu vurgulanıyor."

"Ben şimdi Tiyatro SALT'ın oyuncususun. Gruba nasıl dâhil oldun?"

"Serra Yılmaz'ın atölyesinde sergilediğim küçük performansları izleyen tiyatronun kurucuları beni oyuncu olarak aralarında görmek istediklerini belirterek ileride gerçekleşecek bir projede birlikte çalışmayı teklif ettiler. Çok mutlu oldum. İlk kez profesyonel olarak bir tiyatrodaki oynama fikri beni çok heyecanlandırdı. Ayrıca bu teklif, kat tiyatrosunu deneyimleyeceğim için sanatsal alanda çitamı yükseltecekti."

"Bu serüven ne zaman başladı?"

"İki yıl önce ekibe katıldım. Ekipte herkes gönüllü. Tiyatro SALT olarak İzmir'de var olmaya çalışan, kâr gütmeyen, farklı mesleklerden kişilerin bir araya geldiği bir topluluk.

Oyunculüğün yanı sıra Tiyatro SALT'ın afiş tasarımlarını ve oyun tanıtımlarını da ben yürütüyorum. İzmir'de böyle bir topluluğun olması beni oldukça motive ediyor.

Aslında Tiyatro SALT'tan önce İzmir'de oyunculuk eğitimim de var. Geçen yıl Rotaract Kulübü üyesi olarak tiyatro hobi grubu başkanlığını yürütüyordum. Sosyal sorumluluk projesi yapmak istedik. Grup olarak Han Tiyatrosu'na başvurduk. Han Tiyatrosu kurucusu ve devlet tiyatrosu sanatçısı Rüşhan Gürel bize bir yıl boyunca yetişkinlere yönelik tiyatro eğitimi verdi. Ses, nefes, diyafram, diksiyon ve doğaçlama çalışmaları yaptık.

Bir de ACI mezunlar tiyatro topluluğunda bir deneyimim var. *Ümit Milli Nerede?* ve *Aykırı İkili* oyunlarında rol aldım. Okulun sahnesine tekrar geri dönmek diğer mezunlarla uzun saatler süren provalar yapmak ve bir oyun çıkartabilmenin tadı çok başıydı."

"Su anda Tiyatro SALT'ta oynadığınız oyun hangisi?"

"Oyunumuzun adı *Mona Hamlesi / Fit to Kill*. Amerikalı yazar Victor L. Cahn'ın eseri. Türkiye'de ilk kez Tiyatro SALT çevirisiyle sahnelendi. 3 kişilik bir oyun. Konusunu kısaca şöyle özetleyebilirim:

Hayatını satranç hamleleriyle yöneten bir adam... Güç ve başarının en büyük erdem olduğunu düşünen bir kadın... Geçmişin karanlığından çıkıp gelen, aşkın soğuk şiddetine bürünmüş bir genç kadın...

para, güç ve intikam için bir insan değerlerinden nereye kadar vazgeçebilir?"

"Oyununu izlemeyi çok isterim," dedim.

"Aaa, çok mutlu olurum, bu haftasonu bir oyun var, size bilet ayırayım gişeden alırsınız. 20:30 da başlıyor ara vermeden 22:00 a kadar devam ediyoruz." dedi.

Gittim. Bir iş hanının 5. katı. 25-30 kadar seyirci koridorda bekliyoruz... Tam saatinde kapıyı açıyorlar, müzik eşliğinde giriyorsunuz. Aaa, oyun başlamış. Meğer kapılar açıldığı an oyun başlamış... 50 metrekare civarı büyük bir oda. Duvar kenarlarına V şeklinde yerleştirilmiş sıra sıra sandalyelere ilişıyorsunuz. Sahne yok... Tüm mekan sahne... Dekor sade; ortada bir kanepe, bir koltuk, bir bar... Duvarların rengi siyah... Yerler, tavan siyah... Loş bir ışık... Black Box tiyatro akımı deniliyormuş...

Mekân, yıllar önceki bir deneyimimi anımsattı bana. İstanbul'da izlediğim bir oyunu. Beyoğlu'nda eski bir binanın ikinci katında... aşağı yukarı aynı büyüklükte geniş bir daire... ama aydınlıktı. İzleyici için sadece 15 kişilik yer vardı duvar diplerinde... Tavandan bir sandalye sallanıyordu. Eğri asılmış, yere değmeyen... Duvarlarda çarpıtılmış objeler dikkati çekiyordu... Oyuncular bir kapıdan girip çıkıyor, tiradlarını söylüyor, bazısı hiç konuşmuyor, bazen tavandan sallanan sandalyeye bazen de izleyicilerin arasındaki yerlere oturup rollerini oynuyorlardı... O zaman ilk kez izlediğim bu tarz tiyatroyu garipsemiştim...

Dikkatle izliyorum... Konu çok ilginç... acımasız gerçek yaşamdan bir kesit. Şiddet, cinsellik, aşırı gerçekçilik... Oyuncuyla da iç içe olunca oyun sizi daha bir içine çekiyor. Zaten Black Box'ın amacı siyah renkle hiçliği yaratıp oyunun ve oyuncuların varlığına odaklanmayı sağlamıştı... Sürükleniyorsunuz, merakla,

soluksuz izliyorsunuz. Birkaç kez ışıklar aniden söndü. Siyah duvarların arasında dipsiz karanlıklara gömüldüğümü hissettim... zaten kurgu gerilim; hırs, güç, intikam... ürperdim.

Serra, canlandırdığı karakterle, gerçek kişiliğinden bir o kadar uzak ancak bir o kadar da gerçekçi görünmeyi oyunuyla yansıtabilmiş. Tiyatro eğitiminin ve çalışmalarının karşılığını aldığını ispatlıyor. Oyun sonrası Serra'yı kutlamak için kulise yöneldim.

"Bravo! Ne de güzel oynadın. Duygularını, düşüncelerini öğrenebilir miyim?"

"Bu akşam *Mona Hamlesi*'ni 20. kez oynamanın mutluluğunu yaşıyorum. Bu oyundaki karakterlerin hepsi seyirciyi şaşırtıyor. Sadece şaşırtmakla kalmayıp seyirciyi düşündürmek, kafasında soru işaretleriyle bırakmak da oyunun bir parçası. Bir oyuncu olarak seyircinin sizin 50 cm uzağınızda olması klasik tiyatro sahnesinden çok farklı bir deneyim. Bu oyunda seyirciyi soyutlamamıza rağmen, seyirci ister istemez kendini oyunda hissediyor; dar alanın getirdiği avantajlar diyebiliriz sanırım. Bu izlemiş olduğunuz oyun gibi genelde alternatif metinler tercih ediyoruz. Bu zorlu metinlerde karakterler de o denli karmaşık oluyor, bunu başarabildiysem ne mutlu bana. SALT'ın diğer oyunlarına da sizi bekliyorum."

"Gelirim Serra'cığım. Seni candan kutluyorum. Yolun açık olsun."

Müziğin Yolu

Sabi Saltiel '05, Barış Baykan '06

Beşinci kattaki komşu daireden piyano seslerini duyunca adanmışlık üzerine kendimce yorumlar geliştirdim. İnışli çıkışlı uzun bir yoldur müzik eğitimi. Sonuç maviliklere götürebilir sizi. Hüsranda yamaçlarda kaybolup gitmek de vardır. 'Peygamber sabrı' türünden bir kontrollü bekleyiştir. Bilgi, disiplin ve emek sürecinin ürünüdür. Sonsuz bir ufuktur. Müzik eğitimi bağlamında sizlere okulumuzun iki mezunundan söz etmek istiyorum: Sabi Saltiel ve Barış Baykan. Yaşam öyküleri birbirlerine görünmez iplerle bağlanmış iki arkadaş. Onları özel yapan samimiyetleri, içten olmaları, pek çok şeyi beraber başarmaları. Bir de müzik tutkuları. Okuldayken bunu fark etmemişler, ta ki mezun olana ve müzik eğitimi alana kadar.

Önce Sabi Saltiel başlıyor anlatmaya: "Üniversitedeyken Barış'la hep bağlantı içersindeydik. Ben Amerika'dayken ortak bir proje üzerinde çalıştık. Çok da keyif aldık beraber çalışmaktan. Hep yakın bir dostluğumuz vardı, bunu iş ortamına da yansıtınca harika oldu. Türkiye'ye dönme kararı verdiğimde beraber bir şeyler yapalım dedik ve **Gevrec'i** kurduk."

Barış Baykan sürdürüyor konuşmayı: "Bu karşılaşma hayatlarımızın dönüm noktasıydı, ikimiz de farklı şehirlerde farklı hayatlardan yola çıkarak aynı noktaya gelmiştik ve bu noktada nasıl hareket etmemiz gerektiğini ikimiz de bilemiyorduk. Beraberce öğrendik, düşüp kalkıp yola devam ettik. Sabi ortağım, daha da önemlisi dostum. Bu dostluğu okulumuza borçluyuz."

Barış Baykan'ın müzik serüveni ACI'daki bando odasında başlar, daha sonra kendini Auditorium'da enstrüman çalar ken bulur. Bu noktada durup Moods gösterilerinin önemini vurguluyor. Müzik üniversite yılları boyunca hayatından hiç çıkmaz. Başta çok amatör bir ruhla, amatör gruplarda yer alan Barış şimdi profesyonel olarak müzisyenlik ve ses mühendisliği yapıyor ve serüveni devam ettiriyor.

Sabi Saltiel'in hayatına müzik çok erken yaşlarda ailesi sayesinde girer. Baba, dayı, kuzenler hepsi müzik meraklısıdır. Sabi de çok geçmeden onlarla beraber çalmaya başlar. Beş altı yaşlarındadır o zamanlarda ve daha sonra hayatında hep ön planda kalır müzik. Özel dersler alır; gitar çalmaya yönelir. ACI yıllarında bu böyle sürer gider; okulda yapılan her türlü müzikal aktivitede yer alır. Lise yıllarının başında hayatını müzik yaparak geçirmeğe karar verir, çalışmalarını o yönde yoğunlaştırır. Ailesi bu kararında ona destek çıkar. Sabi, 2005'te çağdaş müzik ve özellikle cazda dünyanın en önde gelen müzik okulu olan Boston'daki Berklee College of Music'e kabul olur, burada "Gitar Performans" ve "Kompozisyon" eğitimi alır, 2009'da mezun olur. Sonraki birkaç yıl boyunca Los Angeles'da çeşitli projelerde gitarist, prodüktör, aranjör, mixer olarak çalışır.

Barış'ın serüveni ise farklı bir çizgide ilerler. ACI'dan sonra Koç Üniversitesi'nde makine mühendisliği eğitimi alır, İstanbul Teknik Üniversitesi ses mühendisliği yüksek lisansı yapar. Müzik hep hayatındadır. Ev ortamında müzik dinlemek alış-

Sabi Saltiel

kanlıktır, bunu babasına borçludur. Ortaokul yıllarında müzik aleti çalmaya başlar. Önce klasik gitar öğrenmeye niyetlenir. İdolü Eric Clapton'dur, en büyük arzusu onun gibi elektro gitar çalmaktır. Başta klasik gitara yönelir. Fakat yanlış öğretmen ve yanlış sistem nedeniyle bu girişim hüsranda sonuçlanır. İşte tam da bu sırada ACI devreye girer. ACI'daki müzik ortamı olmasa davulculuk konusundaki yeteneğini ne kendisine ne de ailesine ispatlayabilecektir. Gitar derslerindeki hüsrandan sonra davul derslerine de temkinli yaklaşır ailesi. Okulda bir sene sonu gösterisinde davulun başına geçip bir parça çalma imkânı bulur. Ailesi şaşkına dönmüştür, çünkü parçayı baştan sona yanlışsız çalmıştır, oysa Barış hiç ders almamıştır. O andan itibaren ailesi Barış'a "hep destek, tam destek" olur.

Sabi yaptıkları müziği şöyle tanımlıyor: "Müzikle çok iç içe olduğunda haliyle farklı müzik tarzlarından esinleniliyor. Bizim de müziğimizde dinlediğimiz, sevdiğimiz her şeyden parçalar var. Rock'ı severek büyüdük ikimiz de. O yüzden, yaptığımız müzikte hep o damar var sanırım."

Barış yaptıkları müziği "Party Rock" olarak tanımlıyor ve müziklerinin hem rock tabanlı hem de çok enerjik olduğunu söylüyor. "Müzik öyle enerjik olmalı ki, konserde izleyiciler yerlerinde durmasın, deşarj olabilsin," diye sürdürüyor konuşmasını.

Barış Baykan

Sabi Saltiel

Barış Baykan

Müzikle dopdolu geçen eğitim hayatlarında hangi sanatçıların onlara esin kaynağı olduğunu merak ediyorum. Sabi şöyle yanıtıyor: "Uff!.. çok var haliyle. Zaman içerisinde dinlemekten zevk aldığım müzisyenlerin çeşitliliği de arttı. Lise yıllarında daha çok rock dinlerdim. Rock gitaristleri var, Steve Vai, Steve Morse, John Petrucci, Joe Satriani gibi. Üniversite yıllarında çok genişledi yelpaze, Miles Davis, Charlie Parker, Pat Metheny, Allan Holdsworth gibi isimlerin müziğiyle tanıştım; John Williams, Alan Silvestri, Ennio Morricone gibi film müziği kompozitörlerinin müziklerini incelemeye başladım. Aynı zamanlarda pop müziğine olan ilğim de arttı doğrusu."

Barış da Sabi gibi birçok sanatçıdan etkilendiğini saklamıyor. Hatta bu sorunun cevabına hakkını verebilmek için oldukça uzun bir liste hazırlaması gerektiğini, çünkü dönem dönem çok farklı sanatçıları ve çok farklı müzik türlerini takip ettiğini belirtiyor. Queen, Eric Clapton, Led Zeppelin, Dream Theater, Porcupine Tree, Esbjörn Swensson Trio ve Eberhard Weber isimleri ilk aklına gelenler oluyor.

İkisi de müziğin hem prodüksiyon hem performans tarafında aktif olarak çalışıyor. **Gevrec**, onların müzik prodüksiyonu yaptıkları stüdyoları.

Gevrec'te en son kendi müzik grupları **Siyah**'ın EP çalışmasını bitirip yayınladılar. Albümün adı Mahlas Buduhi, içinde 5 şarkı var. Çok severek yaptıkları bir çalışma. Şimdi **Siyah** grubuyla değişik yerlerde çalışıyorlar. 2016 onlar için çok güzel olacak gibi görünüyor. Şu an sözünü edemedikleri ama heyecanla üzerinde çalıştıkları bir projeleri var. Bunları web sitelerinden ve sosyal medyadan duyuracaklar bizlere.

Barış'ın "ses mühendisliği" ve "müzik prodüksiyon" eğitimi de var. Bu donanımı onun Fazıl Say, Tamer Temel, Oğuz Büyükerber ve Nekropsi gibi isimlerin albüm çalışmalarına katkıda bulunmasını sağlamış. Gerek Barış, gerek Sabi gelecekte **Siyah**'a daha çok emek harcamak istiyorlar. Düşlerindeki hedef **Siyah**'ı ülkemizin müzik tarihinde bir kilometre taşı haline getirmek. Bu sebeple yeni ve değişik projeler arayışına girmiyorlar.

Siyah'la sahne almak çok heyecanlı ve eğlenceli. İzlemeye gelenler ile kurulan ilişki çok özel. Her sahne ayrı bir serüven. Çok şanslı olduklarını düşünüyorlar. Her şeyini sıfırdan yarattıkları bir projeyi sahnede hayata geçirmenin enerjisi de çok başka. Bu enerjinin onları izlemeye gelenlere de yansıdığını düşünüyorlar. Barış şöyle açıklıyor: "Sahnede dört kişi tek beden oluyor ve o süre boyunca zaman duruyor. Sadece müzik var. Bir grup aslında bir çekirdek aile gibidir, ailenizi nasıl her daim severseniz grup arkadaşlarınızı da öyle seversiniz."

Günümüz müzik ortamına gelince... Sabi Saltiel şöyle de-

ğerlendiriyor: "Müzik endüstrisi şu an ciddi bir değişim içinde. Sosyal medyaya ve internete ayak uydurmaya çalışıyor. Arık eskisi gibi albüm marketi yok. İnsanlar sevdiği müziği ya telefonuna indiriyor ya da youtube gibi sitelerinden dinliyor. Müzisyenin gelir kaynağı artık albümler değil, konserler. Müzik eski haline geri dönüyor. Kayıtlı müzik, artık bir gelir kaynağı olarak miladını doldurmakta ve yalnızca film, dizi ve benzeri mecralardan destek görmekte. Performans giderek destekleyici bir rol almaya başladı. Bence bu çok güzel bir şey çünkü canlı müzik her zaman çok özel."

Barış ise müzik ortamının çetin ceviz olduğunu vurgularken bu durumun dünyanın her yerinde aynı olduğunu belirtiyor. Türkiye'nin zor ama fırsatlarla dolu bir piyasa olduğunu düşünse de haksız rekabetten şikayet ediyor.

Sonra sözü yine Sabi alıyor: "Şu sıralar Türkiye'nin müzikteki durumu biraz farklı. Geçtiğimiz yıllarda yaşanan olaylar yol açtı bu duruma. Son iki senede iptal edilen yüzlerce konser var, bu durum doğal olarak müzisyenleri maddi ve manevi açıdan derinden etkiliyor."

"Müziğe bakışınızın donanım kazanmasından söz edelim. İlk günkü müzik donanımınızla bugün geldiğiniz noktayı nasıl değerlendirirsiniz?"

Sabi: "Tabii ki çalıştıkça müzikal donanım artıyor. Fakat müzikte öğrenme süreci hiç bitmiyor. Her gün yeni şeyler öğreniyoruz, aklımızdaki müziği hayata geçirmenin daha hızlı,

daha etkili yeni yollarını arıyoruz. İşin teknik kısmı bize bu yolda destek oluyor. Kendi müziğimi yapma yolunda müzik eğitiminin bana çok faydası oldu, fakat okul bitince öğrenmek bitmiyor. Hep daha iyi olmağa çalışıyoruz."

Barış: "İlk günkü donanımım teknik ve teoriden çok uzak, daha naif ve daha içgüdüsel ve aslında o naifliğe şu an dönebilmek için çok şey verirdim. Tabii ki müzik teorisi, armoni, davul tekniği ve becerileri kendimi ifade etmemde çok yardımcı oldu. Bir konuyu derinlemesine öğrenmeye başladığınızda bakış açınız öncelikle teknik ve teorik açıdan doğru olmayı hedefliyor, fakat müzikte her şey teknik ve teori değil. Güzel müzikte hoşumuza giden aslında ifade ve duygusallık. Kendi enstrümanımda ve ses mühendisi olarak çalışmalarımda çok şey öğrendiğimi fark ettim, ama öğrenecek pek çok şey daha var."

Müzik, Sabi ve Barış'ın söylediği gibi bir tutku. İyi ya da kötü olan değil, doğru ya da yanlış olan değil. Somut bir şey hiç değil. Tutku ve aşk... Sabi Saltiel'e, Barış Baykan'a ve **Siyah**'a çıktıkları müzik yolculuklarında başarılar diliyoruz.

Ayşe Birsel ('81) **Sevdiğiniz Yaşamı Tasarlayın**

Ayşe Birsel'in ABD'de çıkan kitabı *Design the Life You Love* 2016'da Optimist Yayınları tarafından Türkçe olarak basıldı. Ayşe Birsel bu kitapta yer verdiği eğlenceli uygulamalar ve tasarım araçları ile hayatımıza tasarım odaklı düşüncenin penceresinden oyuncu ve iyimser bir bakış açısıyla nasıl yaklaşabileceğimizi anlatıyor. Modadan tasarıma, sanattan gastronomiye geniş bir yelpazede farklı disiplinleri harmanladığı bu çalışmada, Issey Miyake, Ferran

Adria, James Dyson ve Steve Jobs gibi yaratıcı düşünürlerden ve ilham kaynaklarından örnekler veriyor.

"Hayatımızın en önemli projemiz olduğuna inanıyorum. Tıpkı bir tasarım probleminde olduğu gibi; hayatımızda da zaman, para, yetenekler, yer gibi pek çok çetrefilli kısıt mevcut. Her şeye birden sahip olamayız. Ama daha fazlasını istiyorsak, yaratıcı düşünmemiz gerekiyor - bunun yolu da tasarım odaklı düşünceden geçiyor."
Ayşe Birsel

Aytül Akal ('71) **Masal Masal**

"Kitap Perisi" Aytül Akal'ın 1988 yılından günümüze kaleme aldığı elli sekiz masalı ilk kez tek bir kitapta toplanıyor. Her bölümü farklı bir çizer tarafından yeniden resmedilen ve sınırlı sayıda basılan bu özel kitap yazarın masal külliyyatını toplu halde gözler önüne seren koleksiyon baskısı ile dikkatleri üzerine çekiyor ve birçok nesile yapıtlarıyla ilham veren Aytül Akal'ın yazarlık serüveninin kilometre taşlarından biri olarak kabul ediliyor.

Masal Masal çocuklara gerçek bir masal şöleni vaat ediyor. Düşler hayalleri, hayaller gerçekleri kovalıyor masalların satır aralarında. Binbir rengin çiçek açtığı masallar daima bir umudun peşinde koşuyor...

Masal Masal, Uçanbalık Yayıncılık

Nalan Dicle Tuntaş ('75) **Zirvede**

Nalan Dicle Tuntaş son kitabında, 80'li yıllarda travmalı bir çocukluk geçiren iki kardeşin taşradan şehre uzanan hayatını sade ve sürükleyici bir dille anlatıyor.

Zirvede, Yitik Ülke Yayınları

Ceylan Naz Baycan ('01) **Kuzenler**

Ceylan Naz Baycan, *Kuzenler*'de farklı yaşlara ve mesleklere sahip üç kadının hayata bakış açılarını mizahi bir dille anlatıyor.

Kuzenler, Artemis Yayınları

Sergiler

Aysel Çırpanlı ('58) **Gülümse**

Aysel Çırpanlı "Gülümse" adlı sergisinde sayısal teknikle tablet bilgisayarda ürettiği, sınırlı sayıda çoğaltılan imzalı ve numaralandırılmış güncel eserlerine yer verdi. Sergi doğa ve hayvan figürleri ağırlıklı baskı resimlerinden oluşan 71 eserine ev sahipliği yaptı.

Suhandan Özay Demirkan ('63)

Suhandan Özay Demirkan 17 Eylül - 20 Ekim 2015 tarihleri arasında Slovakya'nın başkenti Bratislava'da açılan 4. Uluslararası Çağdaş Tekstil Sanatı Trienali'ne katıldı. Sanatçı, lif, dantel gibi doğal malzemelerle tasarladığı her birini birer heykel olarak kurguladığı "Osmanlı Düşleri" adlı kağıt ayakkabılardan oluşan koleksiyonunu sergiledi. Koleksiyon 2016 yılı boyunca V-4 ülkeleri olarak bilinen Slovakya, Macaristan, Polonya ve Çek Cumhuriyeti'nde çeşitli müze ve galerilerde sergilenenec.

Son dönemdeki çalışmalarını gelenekler ve gelin temaları üzerine yoğunlaştıran sanatçı,

teknolojinin yaşamın her alanına girdiği günümüzde siber ve sentetik çevrenin insanları doğal dünyadan, bir bakıma da geçmişten, geleneklerden ve el yapımı inceliklerden uzaklaştırdığını, insanların gittikçe belleksizleştiği bu dönemde unutulmaması gereken el işçiliği ve geleneksel becerilerin hatırlanmasını vurguluyor.

Ayşe Özgener ('94) **Uçak Dolusu Zihinler'**

Ayşe Özgener *Uçak Dolusu Zihinler*'i hayata dair güncel örneklerle kurgulamış.

Uçak Dolusu Zihinler, Büyükaada Yayıncılık

Roza Hakmen ('74) **Çeviriler**

Çiçek Açmış Genç Kızların Gölgesinde ve *Memleket İsimleri*: Memleket (Çizgi Roman)

Edebiyat ve Sanat Yazıları Marcel Proust, Yapı Kredi Yayınları

Düş Parası, Marguerite Yourcenar, Metis Yayınları

Alaçatı Ütopyaları

Lif sanatçısı Suhandan Özay Demirkan "Textiles in Alaçatı - Atelier/Gallery-Suhandan" ile 7. Alaçatı Ot Festivali kapsamında açılan "Alaçatı Ütopyaları" sergisindeydi. Sergide heykel, kağıt, dokuma bakır objeler, shibori ipek boyama, keçe, seramik, tapestry ve takı sanatından ilginç eserleri yer aldı.

Yarını Düşünmek

Aslı Pasinli '90

Ben böyle zamanlarda bir şeye tutunma arzusu duyarım. Çağın yakalamanın özünde bilinçlenmenin yattığını bilirim. İnsanın etrafında bilinçli ve eyleme yönelik insanların varlığı beni umutlandırır. İnsanlık bir arada yaşamak değildir sadece, aynı zamanda bir düşünce üretme merkezidir.

Henüz alınacak yollar bitmedi, içine kapanık ve dış dünyaya ilgi duymayan ortaçağ yaşantısı hissini üzerimize bir giysi gibi taşımayı hiçbirimiz istemiyoruz. Bugün dünyanın, daha iyi bir geleceğe inanan insanların harekete geçmesine her zamankinden daha çok ihtiyacı var.

Sözünü ettiğim kaygılarla yola çıkan ve Yeşil Nesil Restoran zincirini oluşturan Aslı Pasinli'yi (ACI '90) size tanıtmak istiyorum. Aslı Pasinli Boğaziçi Üniversitesi'nde ekonomi okuyup, University of Illinois'da MBA yaptıktan sonra Atlanta'da Coca-Cola'da çalışma hayatına başladı. Atlanta, İstanbul ve Viyana ofislerinde toplam altı sene çalıştıktan sonra hayali olan restoran işine Ortaköy'de bulunan Banyan ile girdi. Bundan on üç yıl evvel. 2012 yılında Kuruçeşme'de eski bir şarap imalathanesini restore ederek "Kydonia, La Mancha" ve "İncirli Şaraphane" isimli mekânları açtı.

Aslı Pasinli, bu konudaki görüşlerini şöyle ifade ediyor: "Bugün dünyanın, terörden sonra en önemli gündem maddesi iklim değişikliği. Terör konusunda elimiz kolumuz bağlı, lanetlemekten başka bir şey yapamıyoruz ama iklimle ilgili her birimizin yapabileceği çok şey var. Dünyamız her yıl kaynaklarının bir buçuk katını kullanıyor. Her birimizin çalıştığı sektörde kaynak kullanımını azaltmasının artık sosyal sorumluluk değil, sosyal zorunluluk olduğunu düşünüyorum. Bugünü kurtarmaya odaklandığımız bu dönemde yarını da düşünmek zorundayız yoksa yarınımız olmayacak."

Aslı Pasinli şiddetsiz, doğrudan ve yaratıcı eylemler gerçekleştiriyor. Çözüm önerileri sunuyor. Hepimizin çok sevdiği dünyamıza ve yaşama saygısızlık yapılmasını istemiyor. Amacı kurduğu "Yeşil Nesil Restoran" ailesini yaşatmak. Mesajı "Sen de bizimle ol! Unutma, umudumuz yeşil. Mücadelemiz beraber daha kuvvetli olsun. Gezegenimizi daha güvenli, sağlıklı ve yaşanabilir bir yer yapmak için hepinizin desteğine ihtiyacımız var."

Aslı'nın girişimciliğini daha çok tanımak istiyorum. Sorularım bir bir ardı sıra geliyor. Onu soru bombardımanına tutacağımdan hiç de rahatsız değil. Bilakis, o bu girişimciliğini tanıtmak, bizleri bilinçlendirmek ve çıktığı bu yolculuğun bir parçası yapmak için öylesine sabırsız ki!

Siz "Soul Group" olarak "La Mancha" restoranınızda Türkiye'nin ilk Yeşil Nesil Restoranı olmanın gururunu yaşıyorsunuz. Bu kapsamda neler yaptınız?

Sularımızı artık sürahide servis ediyoruz, yılda 30,000 şişe atığı engelliyoruz. Artık tek kullanımlık şeker yerine eski usul dökme şeker kullanıyoruz-İstanbul'da yılda 1000 ton şeker ve 250 ton kâğıt tek kullanımlık poşetlerle çöpe gidiyor.

Restoranınızda uyguladığınız masa düzeninden söz eder misin?

Masa örtüsü kullanmıyoruz zira kullanan her restoran yılda ortalama 20 tanker su harcıyor. Garnitürümüzü mümkün olduğunca seçtiriyoruz-yılda bir restoranda tabaktan ortalama 4 ton yemek dönüyor. Gereksiz yere servis değiştirmiyoruz-her bir restoranımızda yılda 15 ton daha az su harcıyoruz.

Çevre konusunda duyarlılığınız kullandığınız bardaklara ve cam eşyalara da yansıyor. Bunu nasıl sağlıyorsunuz?

Yeşil Nesil grubu olarak yılda dört ağaç kuruyoruz. Cam şişelerimizin bir kısmını kesip bardak yapıyoruz, kalanları da kırarak çöp hacmimizi yüzde seksen azaltıyoruz. Tek kullanımlık ıslak mendillerle de aramız bozuk.

Menülerimizin bir kısmını elektronik ortama taşдық, artık sayfalarca menü basmıyoruz. Elektrikimizin yüzde onunu çatımıza yerleştirdiğimiz güneş panelleriyle üretiyoruz. Bataryalarımızı sensörlü tasarruflu bataryalarla değiştirdik.

The Beacon dergisine vermek istediğin bir mesajın var mı?

Bunlar yaptıklarımızın bir kısmı ama yapacaklarımızın henüz çok azı.

Bu yazıyı okuyan sevgili misafirlerimize çağırım şudur: Restoranınız varsa gelin siz de bu akıma katılın. Hemen WWF'i arayın. Ama en önemlisi Yeşil Nesil Tüketicisi olun. Garnitürünüzü seçin. Suyunuzu sürahiden için. Yemeceğiniz menüleri sipariş etmeyin. Tek kullanımlık tüketim malzemelerinden kaçının. Tabağınızı gereksiz yere değiştirtmeyin. İtiraz edin. Talep edin. Kalan yemeğinizi almaktan çekinmeyin. Gereksiz paketlemelerden kaçın. Lütfen lüks alışkanlıklarınızı sorgulayın. Masa örtüsü olmazsa gerçekten olmaz mı? İlla tek kullanımlık ıslak mendil veya tabak altına konan kağıt servisler midir hijyen sağlayan? Egzotik meyve midir sizi iyi hissettiren? Yoksa çevreye biraz daha az zarar vermek mi? Sevgili Yeşil Nesil misafirimiz, lütfen fark eden göz olun. Bu çabayı gösterenleri örnek olarak gösterin. Yeşil Nesil restoran zincirini tercih edin. Bu vesile ile belki Yeşil Nesil modası başlar. Hiç geçmeyecek bir moda dalga dalga yayılır; sonra alışkanlığa dönüşür, nesilden nesile aktarılır. Kim bilir, belki?

Menderes Nehri'nin zehir taşıdığını, Marmara'da canlı yaşamın tükenmek üzere olduğunu, Anadolu halkının tarlalarını bırakıp kentlere doştuğunu, HES'lerin getirdiği felaketi, Türkiye'de tarımın ülkeyi dışarıya mahkûm eden bir düzeye gerilediğini, köyüne dönmeyen halkın milyonlarcasının kentlerde iş aradığını gazetelerde okudukça eminim sizin de benim gibi içinizi bir umutsuzluk kaplıyor.

Teknolojinin aşırı bir hızla ilerlemesi, kültürel, sosyolojik ve psikolojik anlamda olumlu olumsuz etkileriyle kuşkusuz hepimizi çarptı. Çocukluğumuzda evlerinde radyosu olanlar bile sayılıydı. Eve telefon alabilmek için aylarca sıra beklenirdi. Sonra televizyon girdi evlerimize. Şimdiki nesil

teknolojinin içine doğdu. Herkesin elinde rengârenk, boy boy telefon, tablet ve bilgisayarlar var. Çamaşır, bulaşık elde yıkanırken şimdi tam otomatik, hatta kurutmalı makineler var. Ulaşım atla, kızakla, katır sırtında yapılırken şimdi metroya kavuştuk.

Hepimiz daha iyi bir dünya düşleyen insanlarız. İçinde bulunduğumuz koşullar ne olursa olsun, yaşadığımız dünyayı güzelleştirmek bizim elimizde. İnsanın binlerce yıldır sürüp gelen uğurluk mücadelesinde insan olmayı, insan kalabilmeyi öğrenmek yaşamın ilk koşulu. Günler gelip geçiyor; kalıcı olan insanlık ve değerlerimiz.

Yaşamla yüzleşmek... Hayatın bir anlamı olmasını istemek... Hayatımızı değerli bir şeye dönüştürmeyi ummak... İnsanlık sonunda bir çıkış yolu bulabilecek mi? Biz bir çıkış bulabilecek miyiz? Modern hayatla yüzleşmek... Bu sizi korkutuyor mu? Korkutmamalı. Korkmamız için bir neden yok.

Altmışlar Yetmişler Seksenler Doksanlar İkibinler

Altmışlar...

- 68 Kuşağı • Beatles • Hippies • Woodstock • Yuki • Sülün Osman • Chevrele Impala • Bir Teselli Ver • Sevedim Kara Gözlüm • Samanyolu • Resimdeki Göz Yaşları • Abidik Gubidik Twist • Her Yerde Kar Var • Ay'a gitmek • Arkadaş • Fabrika Kızı • Sen Gidince • İspanyol Meyhanesi • Moon River • Stand by Me • Raindrops Keep Falling on my Head • Ya Mustapha • Love in Portofino • Are You Lonesome Tonight • Quando Quando • Mrs. Robinson • I Feel Good • The Windmills of Your Mind • Yesterday • Korseler • Stiletto Ayakkabılar • Mini Etekler • Karpuz Kol • Pantolonlar • Unisex Giyim Anlayışı • Erkeklerde Kadife Ceketler, Bol Paçalı Pantolonlar • Hippi Modası; bol elbise ve dizde biten sandaletler • Geniş Kemer • Kurlsuzluk ve Uyuşturucu • Kısa Tepeli Okul Kasketi • İzocam • Elmor, aç kapa • Faize Sevim • Yıldırım Mayruk • Bir Bilmecem var Çocuklar Eti Eti Eti...

Anılarda Kalanlar...

ACI '65

ACI '70

ACI '75

Yetmişler...

- Goodbye My Love Goodbye • Let it Be • Waterloo • Hotel California • Rasputin • Layla • Bohemian Rhapsody • Staying Alive • I Will Survive • No Woman No Cry • Who'll Stop the Rain • Riders on the Storm • Y.M.C.A. • Sessiz Gemi • Delisin Delisin • Dertler Benim Olsun • Hey Gidi Dünya Hey • Malabadi Köprüsü • Sultan-ı Yegah • Her Akşam Sarhoş • Geri Dön • Anlıyorsun Değil mi? • Ben Sana Vurgunum • Dilek Taşı • Elveda Meyhaneci • Kızım Seni Ceyar'a Vereyim mi? • Charlie Parfüm • Özgür, asi ve alabildiğine rahat bohem yaşam tarzı, Eteklerde mini, midi, maxi boylar • Sentetik Kumaşlar • İspanyol Paçalar • Abba • David Bowie • Farrah Fawcett • John Travolta • The Sex Pistols • İbrahim Tatlıses • Altan Erbulak • Moğollar • Erkeklerde Uzun Saç • Radyo ve Tek TV Kanalı • Jane Birkin • Cher • Bohem Takılar • Denim Ceketler • İspanyol Paça • Püsküllü Etekler • Aztek Elbiseler • Kovboy Şarkılar • Omuzu açıkta bırakan bluzlar • Şimdi bir Arçelik buzdolabı alınız çocuğunuzla birlikte kilolarınızı arttırınız • Mintax • Mantar Topuk • Little House on the Prairie • Bonanza

Seksenler...

•Petrol • Uykusuz Her Gece • Ali Yazar Veli Bozar • Hal Hal • Arkadaşım Eşşek •Gül Pembe •Gecelerim •Arkadaşımın Aşkısın • Ercan Turgut • Kandil • İşte Hayat, İlhan İrem • Geceler • Peki Peki Anladık •Güllerin İçinden • Mor Menekşe • Aynalar •Şinanay •Oldu mu •Gidiyorum •Gitme Sana Muhtacım • Michael Jackson; Bad, Billie Jean • Knight Rider •TV •Lionel Ritchie; Hello •Culture Club; Do You Really Want to Hurt Me • Europe; Carrie • Kool and the Gang; She's Fresh, Samantha Fox; I Only Wanna Be with You • James Brown; Living in America • Madonna; La Bonita • Gypsy Kings; Bamboleo • Eurythmics; Sweet Dreams • Albano; Felicita • Christ De Burg; Lady in Red •Komedi Dans Üçlüsü • Levent Kırca; "Olacak O Kadar" • Beyaz Gölge

ACI '80

ACI '85

ACI '90

ACI '95

Doksanlar...

•Claudia Schiffer •Naomi Campbell • Kate Moss • Bahçivan Tulum • Grunge Giyim Tarzı • Yırtık yamalı kotlar • Oduncu Gömlekleri • Pis ve Dağınık Giyim • Retro Çılgınlığı • Erkeklerde şapkalar, renkli gömlekler • Yırtmaçlı etekler, uzun etekler, beyaz renkli elbiseler • Ercan/Çelik/ İzel: Dönmelisin • Sevdim mi Tam Severim; Emrah • Hercai • Hadi Yine İyisin • Onun Arabası Var • Tarkan; A Acayıpsın - Kıl Oldum Abi • Sımsıkı Sıkı Sıkı Sar Beni • Karabiberim • Oynamaya Az Kaldı • Bandıra Bandıra Ye Beni • Sarı Şekerim • Bum Bum Bum •Hadi Bakalım Kolay Gelsin • Hey Corc Versene Borç • Delikanlım • Whitney Houston • Nirvana; Smells Like Teen Spirit • Pearl Jam; Black, Jeremy • Elastica; 2:1 • Tanita Tikaram; Twist in My Sobriety • M. Jackson; Smooth Criminal • Vanilla Ice; Ice Ice Baby...

İkibinler...

• Shakira; Whenever Wherever • Black Swan • Kosmos • Wall-E • There Will Be Blood • Kill Bill • Lord of Rings • Harry Potter • Karam • Yalanın Batsın • Of Of • Foolish Kazanova • "0" Beden • Uggs • Dövmeler • Zidane, Beckham, Kaka • Aşk Tesadüfleri Sever • İki Dil Bir Bavul • Düğün Dernek • Uzak • Kış Uykusu • Bir Zamanlar Anadolu'da • Av Mevsimi • Kelebeğin Rüyası • Vintage Modası • Hip Hop Şıklığı • Jeans, Jeans, Jeans • Tayt • Parmak Arası • Stilettolar • Kovboy Çizmeleri • Kocaman Takılar • Clutch • Büyük Çantalar • Shot • Platform Topuklar • 70'lerin Disko Havası • 80'lerin Vatkası

ACI '00

ACI '05

İşte Biz

The Beacon kapağının arkasındadır yeri. Küçük bir yer kaplar. "İmtiyaz sahibi" ile başlar, "baskı tarihi" ile biter. Tıpkı bizim Ekim'de başlayıp Nisan'da bitirdiğimiz çalışmalarımız gibi. Listelikler okur için sadece birer mezun ismi, *The Beacon* bir mezuniyet dergisidir. Ancak o isimler için *The Beacon* bir tutku, bir aşk, bir heyecan ve büyük bir paylaşımdır.

Yazı geçirip okul açıldığında birbirimizi ilk gördüğümüz an hemen ortaya "Beacon ne zaman toplanacak?" sorusu atılır. Herkes yeni bir macera için coşkulu ve inanın biraz da karamsardır. Sorular, kaygılar etrafta uçuşur. "Yeni sayıyı nasıl daha da geliştirebiliriz?", "Tabii ki daha iyi olmalı!", "Taze kan bulunmalı!", "Bol bol reklam alın!", "Kapak resmi ne olacak?" ve en son ağızdan dökülen "Ben hazırım, hadi toplanalım," ile bu adrenalin akışı hepimizi içine alır ve ayaküstü ilk toplantıya karar verilir.

İlk toplantı. Sarılıp öpüşmeler, heyecanlı konuşmalar, hepsi yeni sayının ilk adımıdır, merhabasıdır, hoşgeldinidir. Her zaman için Blake House'tadır. Kapıyı açtığımda Destina elinde bir demet çiçek ve sıcakık börek kutusu ile karşımdadır. Çiçekler, yolda arabasını durdurup yol kenarından topladığı çiçekler, sıcakık börekler ise Alaçatı'dandır. Kapı kapanmaz, zira bir yolculuğa çıkacakmış gibi elinde küçük bir valizle Hülde gözükür. Valizin içinde Beacon'ın ilk sayısından tutun da Amerika'nın bütün kolejlerinin Alma Mater'ları ve son çıkan mezunlar dergileri vardır. Dergiler incelenip bize faydalı olup olmayacağına bakılacaktır. Gelenler bu kez Sevin Abla ve Aynur'dur. Onların da elleri kolları der-

giler ve ikramlarla doludur. Sonra sessizce Rakella süzülür içeri. Ufak tefektir fakat verdiği emek büyüktür. Derken bir taksi durur, İsmet Abla'mız iner içinden. Beacon'ın çınarıdır O. Oturur oturmaz topladığı küpürleri, küçük notları ortaya çıkarır, bunlar Beacon'da estireceği nostalji rüzgârının ilk işaretleridir. Bahar bahçe kapısından, Nükhet ise ön kapıdan girer içeri, kafaları ve elleri dolu, gözleri güzel bir yeni sayı müjdeleri gibi pırlı pırlıdır. Nükhet'in elinde bir baskı makinası eksiktir, fakat telefonu ile onu da bulunduğu yerden kullanma yeteneğine sahiptir. İşinden bizlere zaman ayırıp da gelen Aydan, bizim için bir imdat koludur, reklamda olsun, okulla ilişkilerde olsun bir SOS'tir. İlk başladığı günden beri Beacon'a emeği geçen derginin vazgeçilmez Şükran artık İzmir'de yaşamasa da uzak ellerden bize destek vermeyi sürdürecektir. Bu arada bunca yıl sayıklaya sayıklaya arandığı yeni kanlar da bulunmuştur. Üç yeni ad: Kerime Arsan, Yasemin Savranoglu ve Ekin Gökova. *The Beacon*'a ardi ardına büyük ikramiye vurmuştur.

Heyecanın ilk toplantıdan sonra kesileceğini düşünmeyin. Son derece zengin kaynaklar, isimler ve başarılar başımızı döndürür. Tempo giderek artar. İstanbul'da bir CEO, bir röportaj yapalım... vallahi, deniz korkusu varken yelkenliyle okyanusu geçmiş... kim, kim, kaç mezunuymuş...çocuklar fazla nostaljik olacak dergi, hep eskilerden söz etmeyelim...resim, resim, aman dikkat, sosyete mecmuasına dönmeyelim...bu yazı çok uzun olmuş, izin alıp biraz keselim...yeni çıkan kitaplar var mı sanat sayfasına...röportajı kim yapacak, ne dersin Rakella...çocuklar, gençlerden geldi mi yazılar...çok geç kaldık, en geç iki haftaya teslim edilsin tüm yazı ve röportajlar...çay mı, kahve mi...Servet, mutfağa in çık yorduk seni oğlum, sağ olası...buyurmaz mısınız, hiçbir şey yemediniz...mmm nefis, ah Veysi Usta kilo aldırđın yine bize...evet evet, Roma'da sahne alıyormuş, Macbeth'te... hemen arayalım...bulup ulaşalım...Bahar sen ilgilenir misin, çok güzel yazıyorsun...çocuklar 56 sayfa geçtik, daha da gelmeyen pek çok şey var...Sevin Abla'dan izin çıktı, istediğiniz kadar sayfa, arkanızdayım dedi, yaşasın...Aydan, üniversite sonuçlarını

haftaya kadar bize ulaştırır mısın...koca dergide hiç İngilizce yazı yok, biraz özen gösterelim...New York'taki toplantıdan da söz edelim...haber ilginç, Class News'ta mutlaka verelim...film güzel, yapımcı bizden, ilgilenelim... İstanbul'da bir söyleşi yapiver-sin Şükran, söyleyelim...

Rakella'nın evindeyiz. Son'a yaklaşmaktayız. Yazılar masanın üstünde, kafalar yazıların üstünde. Eldeki bütün yazıları milyonuncu kez gözden geçirmek üzere toplanmışız. Tek tek her yazı bir kez daha okunmak üzere elden ele dolaşır. İnanın hâlâ bir virgül eksik, bir sözcük fazladır, kimi yazılar ise hâlâ uzunluk sınırını aşmaktadır. İlk toplantının üzerinden sanki yıllar geçmiştir. Uzun bir yoldan gelmiş

gibiyizdir. Hepimizde tatlı bir yorgunluk, işimizi tam yapıp bitirmenin dayanılmaz hafifliği içindeyizdir. Başından beri sorumluluğu titizlikle yüklenen Hülda nihayet rahatlayarak baskı aşamasıyla boğuşmak üzere yükü Nükhet'e pas etmiştir. Derin bir nefes alınır, koltuklarda kaykılınır, Rakella'nın hazırladığı o güzel kek ve kurabiyelerin, Sevin Abla'dan gelen son toplantı pastasının, o yıl son kez birlikte olmanın tadı doyasıya çıkarılır ve bebeğin dünyaya geleceği büyük gün kararlaştırılır.

İşte böyle bir aşkla, tutkuyla bağlı olduğumuz okulumuzun, ACI'nımızın, geçmişten gelen nefesini, yetiştirip mezun ettiği o güzel çocukların okul sonrası yaşamlarını ve başarılarını yazıya döküp sizlerle paylaşabiliysek ne mutlu bizlere.

Hatamız var ise affola.

Class News

Derleyen: Nükhet İzmiroğlu ('71)
Destina Akgün ('76)
Aynur Sayiner ('83)

60's

Suay Özkula Aksoy ('68) is a candidate to ICOM (Uluslararası Müzeler Yönetim Kurulu).

Ayşe Ayaşlıoğlu Ardali ('68) is teaching physiotherapy at Medipol University.

Deniz Hısim Özhan ('68) is a member of International Board of Directors for 2015-2016 of Innerwheel.

Şebnem Sel Baklan ('68) will be the president of Konak Innerwheel Club for 2016-2017.

2001'den bu yana DEÜ Su Kaynakları Yönetimi Araştırma Uygulama Merkezi'nin müdürlüğünü yapan **Nilgün Bayraktar Harmancıoğlu ('69)** 2015'de, su kaynakları alanına yaptığı katkılardan dolayı EWRA (European Water Resources Association) tarafından iki yılda bir 1-2 bilim adamına verilen EWRA ödülünü aldı.

(In appreciation of life-long outstanding academic and professional offer to Water Resources Engineering and Management-10.06.2015).

70's

Atuş'umuz,
Her şey geçer, derdin. Bu da geçer, dedin.
Haklıymışsın! Geçermiş!
Lakin bu...bu son seferki...deşip de geçti her birimizi...
Şimdi eksikiz.
Gülüşümüzde, ağlayışımızda...güneşimizde, bulutumuzda...
ama en çok da çocukluğumuzda...
bin kere daha eksikiz...
Seni çok ama çok özleyeceğiz...
ACI'74 (L3)

80's

Şebnem Karasu ('82) dünyanın en büyük sertifikasyon kuruluşlarından Alman TÜV firmasının Amerika Temsilcisi olarak bir süredir Chicago'da yaşıyor. Gıda sektöründeki kariyerine İzmir'de başlayan Şebnem, tüm Amerika kıtasının gıda güvenliği üzerine çalışmalarını devam ettiriyor.

90's

Türkiye'deki ilk ve tek bebek-çocuk yüzme eğitim merkezi olan Aqua Tots'u İstanbul/Etiler'e kazandıran **Ansı Elagöz ('90)** ikinci şubesini de Göktürk'te hizmete açtı. Mezun dayanışmasına güzel bir örnek olarak mimarlığını **Yelda Hızıroğlu Tuna'nın ('89)** sahip olduğu Tuna Mühendislik'in yaptığı Aqua Tots Göktürk Şubesi'nde 4 aylık bebeklerden 12 yaşındaki çocuklara kadar yüzme eğitimi verilecek.

Almila Güvenç Yazıcıoğlu ('93) ODTU Makine Mühendisliği Bölümü'nde doçent olarak görev yapıyor.

Levent Gündüz ('93) 2 Şubat ve 6 Şubat 2016'da Antalya Devlet Opera ve Balesi'nde *Carmen*'deydi.

Nil Etçioğlu Thomas ('94) ANAÇEV (Anadolu Çağdaş Eğitim Vakfı) Yönetim Kurulu üyeliğine seçildi.

Sinem Kurtural Karakundakoğlu'nun genel müdürlüğünü yaptığı Güzel İzmir Otel'i 2015 yılı Uluslararası Kalite Mükemmellik Elmas Ödülü'ne layık görüldü. Ödül 9 Aralık 2015'te Parkotel Schönbrunn'da yapılan törende Güzel İzmir Otel'i sahibi Reyhan Kurtural ve genel müdür **Sinem Kurtural Karakundakoğlu'na ('95)** takdim edildi.

Cömert Tavaslıoğlu ('97), 2012 yılında Dikey Vitamin şirketini kurdu. Spor, fitness ve sağlık alanlarında faaliyet gösteren şirket bünyesinde Türkiye'nin en büyük sporcu gıdaları platformu Supplementler.com, vitamin e-ticaret kanalı Vitaminler.com, internetten spor salonu üyelikleri satışı gerçekleştiren Sporcard.com, fitness forumu Bodyforumtr.com ve Türkiye'de basılan Muscle & Fitness dergileri bulunmaktadır.

Halim Ercan ('99) *Güle Güle* adlı müzikalde rol aldı.

We grieve for:

- » **Cuyap Sencer ('44)**, **Dikdam Sencer's ('52) sister**
- » **Dora Arditi Hakmen ('45)**
- » **Ülker Akyol Aksu ('47)**
- » **Meral Fidan Tuzlacı ('49)**, **Hale Fidan Refiğ's ('42) sister**
- » **Hatice Ülgen Erenkuş ('58)**, **Yeşeren Hancı Kavas' ('78) mother**
- » **Suzet Krespin Malki ('58)**, **Keti Malki Asal's ('79)**, **Raşel Malki Mutluoğlu's ('80)** & **Ester Malki Antebi's ('85) mother**
- » **Nüvit Günay ('62)**, **Banu Turmak Uyguç's ('88) mother**
- » **Nazan Demirağ ('66)**
- » **Figen Uğurbil ('71)**, **Ark Gözübüyük's ('97)** & **Berk Gözübüyük's ('99) mother**
- » **Atiye Şatır Gülay ('74)**
- » **Eser Göksel ('78)**
- » **Bahar Cireli Göktaş ('80)**
- » **Oya Savaş ('82)**
- » **Sadık Emre Çaputçu ('97)**
- » **Beti Hayim Bekem ('00)**

- » **Yıldız Tınaz İzmiroğlu's ('46) husband**, **Gülgün İzmiroğlu Ünal's ('71)** & **Belgin İzmiroğlu Egel'i's ('75) father**
- » **Gülen Ekinci Gürsoy's ('52) husband**, **Güniz Gürsoy Can ('74)** & **Müge Gürsoy Sökmen's ('76) father**
- » **Figen Akış Çoruh's ('61)** & **Ayla Akış' ('70) mother**
- » **Gönül Alca Erekuş's ('61) husband**, **Neriman Erekuş Sokullu's ('85) father**
- » **Lale Uslu Sidem's ('64) husband**
- » **Aydan Çınar Musal's ('66) mother**
- » **Ülkü Baysal İskit's ('67) husband**, **Bike İskit Howard's ('94) father**
- » **Ayşe Balcı Seyhan's ('67) husband**, **Didem Seyhan Karer's ('91) father**
- » **Aytaç Aşık Aksade's ('68) mother**
- » **Dilek Karakaplan Erkey's ('68) mother**
- » **Selma Rüstem Aysu's ('69) mother**
- » **Ayçin Aydoğan's ('70) mother**
- » **İlgin Kopuz Başaran's ('70) mother**
- » **Sevgin Olcay Eroğlu's ('70) mother**
- » **Semra Musal Şendünder's ('71) mother**
- » **Ülker Teker Güzererler's ('71) mother**
- » **Utku Gago Semerkent's ('71) mother**
- » **Ayfer Türksel Carfi's ('71) mother**
- » **Nükhet Şenerdem Sepil's ('72) husband**
- » **Karin Lochner Steinbuchel's ('73) mother**
- » **Rozita Nahum Gertner's ('74) mother**
- » **Zeynep Bükteş ('75) mother**
- » **Nalan Dicle Tuntaş ('75) mother**
- » **Meltem Bükey Günel's ('76) mother**
- » **Suzan Urfalı Uzun's ('76) father**
- » **Tülin Altunhan Kuyumcu's ('76) father**
- » **Deniz Özgiller Mertsoy's ('77)** & **Güliz Özgiller Baysak's ('81) father**
- » **Meral Akbaş' ('77) father**
- » **Meral Sabanoğlu Simson's ('78) father**
- » **Yeşim Beyru Kaptanoğlu's ('81) father**
- » **Saadet Uğural Mançe's ('81) mother**
- » **Ayşe Yazıcıoğlu Çalapverdi's ('82) father**
- » **Çitim Dontlu Oğuz's ('82) mother**
- » **Fulya Erkmen's ('83) father**
- » **Sibel Ülküatan Bozoklar's ('83) father**
- » **Bahar Taşkın Şengün's ('83) mother**
- » **Gonca Turunçoğlu Charabatı's ('83) mother**
- » **Şehime Şahin's ('83)**, **Deniz Şahin Tarakçoğlu's ('87)** & **Elif Şahin Hanna's ('91) mother**
- » **Yeşim Uyal Akççek's ('84) mother**
- » **Yankı Büke's ('88) father**
- » **Meltem Denizmen Baysak's ('89) father**
- » **Nomi Kuçe's ('91) father**
- » **Nesteren Kesen Nalbantoğlu's ('99) father**

We celebrate the marriages of:

- » **Uygun Erakay's ('69) son**
- » **Rebap Gago Gürel's ('70) daughter**
- » **Semra Menküer Gömeç's ('71) son**
- » **Rahime Özbaş Odabaşoğlu's ('71) son**
- » **Mehpare Öktem Evrenol's ('71) son**
- » **Simin Barbaros Kurtoğlu's ('71) daughter**
- » **Ayşe Öner Ardiç's ('74) daughter**
- » **Sema Aysay's ('76) daughter**
- » **Ora Bencuya Gürkan's ('77) son**
- » **Aslı Eroğlu Tosyalı's ('77) son**
- » **Nimet Afşaroğlu's ('77) daughter**
- » **Melek Akbaş' ('77) daughter**
- » **Figen Kaptan ('82)**
- » **Pervin Koçhan's ('82) daughter**
- » **Nur Evirgen Esin ('89)**
- » **Ayşe Akkın ('94)**
- » **Hanzade Tanyalçın ('98)**, **Begüm Şanlı's ('74) daughter**
- » **Halim Ercan ('99)**, **Yeşim Kara's ('73) son**
- » **İrem Begüm Tükel ('01)**
- » **Duygu Ova ('04)**, **Kamuran Şiray Ova's ('74) daughter**
- » **İpek Erkin ('04)**, **Esin Başer's ('82) daughter**
- » **Başer Uygun ('05)**, **İlkin Başer Uygun's ('82) son**
- » **Gizem Ertan ('05)**, **Ayşen Tezcoşkun Ertan's ('80) daughter**
- » **Ali Erim ('05)**, **Mine Ünsalan Erim's ('74) son**
- » **Arca Akalın ('06)** to **Selin Bilgiç ('06)**, **Hülya Ercan's ('82) daughter**
- » **Hakan Yorgancılar ('08)**
- » **Sinan İve ('08)**

We celebrate the births of:

- » **Tezer İzmiroğlu Gülan's ('61) granddaughter, Güneş**
- » **Vivette Kohen Meseri's ('68) grandson, Can**
- » **Ayşe Ayaşlıoğlu Ardali's ('68) grandson, Yaman**
- » **İnci Karayalçın's ('69) granddaughter, Cora**
- » **Bağlan Özçivril Alparslan's ('69) granddaughter, Art Ege**
- » **Engin Çam's ('69) granddaughter, Mira**
- » **Füsün Soytürk Saygınlı's ('69) grandson, Selim**
- » **Gül Akdoğan's ('69) granddaughter, Nazlı**
- » **Rengin Bengi's ('69) granddaughter, Leyla**
- » **Yasemin İşman's ('69) granddaughter, Arya**
- » **Özden Özdel's ('69) grandson, Kaan**
- » **Mehlika Seval's ('69) grandson, Yiğit Ata**
- » **Nilgün Tartaroğlu Orbay's ('70) grandson, Souta Nail**
- » **Asuman Tabak Yılmaz's ('71) grandsons, Aydın Max & Ethem Stuart**
- » **Ülker Teker Güzererler's ('71) granddaughters, Oya & Ada and grandson, Ali**
- » **Onur Göksel Özgenc's ('71) granddaughter, Aymira**
- » **Rahime Özbaş Odabaşoğlu's ('71) grandson, Kutlu**
- » **Aytül Uncu Akal's ('71) grandson, Can**
- » **Akgün Dicle's ('74) grandson, Erim**
- » **Ayşe Buldanlıoğlu Tunalgil's ('74) granddaughter, Maya**
- » **Nar Ruç Edgü's ('74) granddaughter, Sara Naz**
- » **Umut Baykal's ('90) son, Cem**
- » **Ebru Körpeağaç Kök's ('90) son, Emre**
- » **Seda Şamlı Luş's ('91) son, Refik**, **Serap Canbolat Şamlı's ('71) grandson**
- » **Gökhan Özden's ('95) daughter, Melisa**, **Lale Bilgehan Gürpınarlı's ('74) granddaughter**
- » **Ece Elbirlik Ürkmez's ('95) son, Atlas**
- » **Can Dede's ('95) son, Çınar**, **Nur İzmir Dede's ('71) grandson**
- » **Aslı Benlioğlu Güvenç' ('96) son, Can**
- » **Alpaslan Dalan's ('96) son, Arben**
- » **Oğuzhan Özçoban ('97)** & **Begüm Uysal Özçoban's ('99) son, Cem**
- » **Yeliz Başoğlu Aktugan's ('00) daughter, Derin**
- » **Rene Sadis Moşe's ('01) twins, Emre & Can**, **Jülyet Kanyas Sadis' ('74) grandsons**
- » **Melis KaragözoğluTuncay's ('02) daughter, Rüzgar**, **Melek Akbaş' ('77) granddaughter**
- » **Tanya Enriques Romano's ('02) son, Eyfan**, **Sara Hazan Enriques' ('77) grandson**
- » **Yılmaz Yıldız's ('03) son, Barış**, **Nursel İçre Yıldız's ('74) grandson**

ACI 2015 Üniversite Yerleştirme Sonuçları

ADI	SOYADI	ÜNİVERSİTE	BÖLÜM
ESİN	AKGÜL	BOĞAZCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	KİMYA MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE)
İREM	BAHADIR	BOĞAZCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	FELSEFE (İNGİLİZCE)
MEHMET EMRE	ERKANLI	BOĞAZCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	KİMYA MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE)
PERTEV EMRE	PALANDUZ	BOĞAZCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE)
URAS	VAROLGÜNEŞ	BOĞAZCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	İKTİSAT (İNGİLİZCE)
AYŞE	BAKAR	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)	İŞLETME (İNGİLİZCE) (UOLP-SUNY BINGHAMTON) (ÜCRETLİ)
EGEMEN	AYDINAY	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)	İŞLETME (İNGİLİZCE) (UOLP-SUNY BINGHAMTON) (ÜCRETLİ)
MERT	TÜRKMEN	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)	SİYASET BİLİMİ VE KAMU YÖNETİMİ (İNGİLİZCE)
ELİF	SEVEN	BAĞÇEŞİR ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	HUKUK FAKÜLTESİ
LEİLA	DOERING	BAĞÇEŞİR ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ULUSLARARASI TİCARET VE İŞLETMECİLİK (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
MURAT MERT	ORHAN	BAĞÇEŞİR ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
SELİN	FİLİZEL	BAĞÇEŞİR ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
ELİF	PEK	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)	İŞLETME (İNGİLİZCE)
SEMİN BADE	BARAN	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)	KARŞILAŞTIRMALI EDEBİYAT
CEM	AYBEK	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)	TIP FAKÜLTESİ
DENİZ	TOZARAYDIN	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)	İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI (İNGİLİZCE)
DENİZ	BALKAN	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)	RADYO, TELEVİZYON VE SINEMA
UYGAR	ERSAN	GAZİ ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)	ELEKTRİK-ELEKTRONİK MÜHENDİSLİĞİ
SİNAN	AKALIN	GEDİZ ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)	MİMARLIK (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
FATMA CEYDA	NALBANT	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)	KENTSEL TASARIM VE PEYZAJ MİMARİSİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ILGAZ	TUNCEL	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)	İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
İPEK	UYAR	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)	MÜTERCİM-TERCÜMANLIK (İNG-FRA-TÜRKÇE) (%50 BURSULU)
SESİM	ÖZGENÇ	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
ZEYNEP	GÜRSOY	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)	İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ALARA	ARIKAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MEDYA VE İLETİŞİM SİSTEMLERİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ALİ	KOCAKIRAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
ARDA	ALIPAŞOĞLU	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MEDYA VE İLETİŞİM SİSTEMLERİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ASLI	ÇAHANTIMUR	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
AYBARS BOĞAÇ	MENGİ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	REKLAMCILIK (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
CEM	ÖZER	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
CEREN	YILDIRIM	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME-EKONOMİ (İNGİLİZCE) (TAM BURSULU)
DENİZ	ÖZBULAK	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME-EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
DENİZHAN	ALGAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ ÜRÜNLERİ TASARIMI (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
DERİN	YAVUZ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
DOĞUHAN	KARASU	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
EGE ARBERK	ERDOĞAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
EYLÜL	BULĞUN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
FAİK SİNAN	CANSELEN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	PAZARLAMA (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
GÜÇKAN DİLHAN	LİMNİLİ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	SİYASET BİLİMİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
İLAYDA	SERTER	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MEDYA VE İLETİŞİM SİSTEMLERİ (İNGİLİZCE) (TAM BURSULU)
İREM	COŞKUN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
LAL	DİKENKİK	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MEDYA VE İLETİŞİM SİSTEMLERİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
MEHMET ALİ	GÖZGİR	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İŞLETME-EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
MEHMET KAAN	MADRANEFİ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MAKİNE MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
MERT	BİLGİÇ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
MURAT	BARAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İNŞAAT MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
OKTAY	ÇUBUK	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	SİNEMA VE TELEVİZYON (İNGİLİZCE) (TAM BURSULU)
OYA ÖYKÜ	ŞAHİN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
SELİN	YAVUZ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
SENA	TOLANAY	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
TEVFİK BERKAY	YILDIRIM	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	İNŞAAT MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
YAREN	DENİZALTI	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
ZEYNEP	ERÇAYHAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	ENDÜSTRİ ÜRÜNLERİ TASARIMI (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
ZEYNEP NAZLI	GÜNLÜ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
ALİ AVNİ	ŞAHİN	İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ	MİMARLIK
EGE	ERTEKİN	İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ	İNŞAAT MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (UOLP-SUNY BUFFALO) (ÜCRETLİ)
HAKAN	GÜRKAN	İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ	KİMYA MÜHENDİSLİĞİ
SEVDE AYŞİMA	YERCAN	İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ	KİMYA MÜHENDİSLİĞİ
NEDİME TUANA	ŞAHİN	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ
DAMLAM DENİZ	DOĞAN	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ	İÇ MİMARLIK VE ÇEVRE TASARIMI (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
ELİF	ÖZER	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
ONUR BİLGE	BAŞGEZER	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ	BİLGİSAYAR MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
MEHMET	ADIGÜZEL	KADIR HAS ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
SELİN	SELÇUK	KADIR HAS ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
ATA	DENİZ	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	HUKUK FAKÜLTESİ
BATUHAN	HAMAMCIOĞLU	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	HUKUK FAKÜLTESİ (TAM BURSULU)
DEFNE	PIRILDAR	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
EZGİ	ÖZBAKKALOĞLU	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MEDYA VE GÖRSEL SANATLAR (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
KUMSAL	MUFTUOĞLU	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MEDYA VE GÖRSEL SANATLAR (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
LARISSA	SAYDI	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ULUSLARARASI İLİŞKİLER (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
NİLÜFER	ÖZHAN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MAKİNE MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
SEDA	KÖPRÜLÜ	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	HUKUK FAKÜLTESİ

ADI	SOYADI	ÜNİVERSİTE	BÖLÜM
SELEN	ÖZPOYRAZ	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	EKONOMİ (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
SELİN	IVIT	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
SİNAN	ERBOY	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
ZEYNEP	GÜLDOĞAN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	HUKUK FAKÜLTESİ (ÜCRETLİ)
İPEK	ATTAROĞLU	MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MİMARLIK
ATAHAN	ATLI	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ULUSLARARASI İŞLETMECİLİK VE TİCARET (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
BURÇAK	YILMAZ	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ULUSLARARASI İŞLETMECİLİK VE TİCARET (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ÇHAN	KELLECI	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ULUSLARARASI İŞLETMECİLİK VE TİCARET (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
EDİT	LEVI	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	İŞLETME (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
METİN	BOZTOPRAK	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	İŞLETME (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ZEHRA MELİS	GÜRSOY	ÖZYEĞİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	PILOT EĞİTİMİ (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
ALP	DİNÇER	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROG. (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
ALPER	DIŞÇIĞIL	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
ATAY	ÜSTÜNARLI	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	SANAT VE SOSYAL BİLİMLER PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
BERİL	KANAT	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	SANAT VE SOSYAL BİLİMLER PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
DENİZ	ADEMOĞLU	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
EZGİ	SÖNMEZ	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
İREM	ALÇIN	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
LARA SUDE	TARHAN	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
MEHMET CAN	SUSAM	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
MELİS	KAPTANOĞLU	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	YÖNETİM BİLİMLERİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
MERT	KARABAĞLI	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
MERVE	SIRAÇE	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	YÖNETİM BİLİMLERİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
NAZ	ARAS	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MÜHENDİSLİK VE DOĞA BİLİMLERİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
SELEN	GÖNÜL	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	SANAT VE SOSYAL BİLİMLER PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (%25 BURSULU)
SILA	SAVAŞ	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ PROGRAMLARI (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
ALİ TARİK	AKSU	YAKIN DOĞU ÜNİVERSİTESİ (KKTC)	VETERİNERLİK (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
YALIM	KÖZER	YAŞAR ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)	ELEKTRİK-ELEKTRONİK MÜHENDİSLİĞİ (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
ALTAN CAN	EREN	YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	İŞLETME (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
HANİFE CEREN	ÖZTOP	YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	RADYO, TELEVİZYON VE SINEMA (İNGİLİZCE) (%50 BURSULU)
İREM	KÜSBEOĞLU	YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	ECZACILIK FAKÜLTESİ (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
MÜGE	ÖKTEM	YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	MİMARLIK (İNGİLİZCE) (ÜCRETLİ)
İLKE	KILDAÇI	YILDIZ TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)	BIYOMÜHENDİSLİK

ADI	SOYADI	ÜNİVERSİTE	ÜLKE
DENİZ	SUTAŞ	UNIVERSITY OF GUELPH	CANADA
YEKTA BARIŞ	BAKİ	UNIVERSITY OF SHEFFIELD	UNITED KINGDOM
MEHMET GÖKSU	KAYAALP	POLITECNICO DI MILANO	ITALY
ARDA	BUDİN	RYERSON UNIVERSITY	CANADA
BERKE	ÇAVUŞOĞLU	HZ UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCE	NETHERLANDS
IRMAK	ÖZBEK	POLITECNICO DI MILANO	ITALY
JOEL	HEMSİ	BRANDEIS UNIVERSITY	UNITED STATES
İLAYDA	GÜNDOZ	UNIVERSITY OF TORONTO	CANADA
YOSUN	ASAL	UNIVERSITY OF THE ARTS LONDON - CENTRAL SAINT MARTINS	UNITED KINGDOM
ATA SELİM	AĞANOĞLU	UNIVERSITY OF EXETER	UNITED KINGDOM
DEFNE	KAYNAK	SCHOOL OF THE ART INSTITUTE OF CHICAGO	UNITED STATES
MUSTAFA	TUNTAŞ	UNIVERSITA BOCCONI	ITALY
ÖMER ALP	AKSU	THE UNIVERSITY OF TEXAS AT SAN ANTONIO	UNITED STATES
REHA	HAZAN	BOSTON UNIVERSITY	UNITED STATES
ANIL	BAKKALOĞLU	LEHIGH UNIVERSITY	UNITED STATES
TUTKU DORUK	ARDAŞ	YORK UNIVERSITY	CANADA
BERFİN	NECİMOĞLU	SCIENCES PO	FRANCE
EGE	AĞCA	UNIVERSITA BOCCONI	ITALY
SUDE	KARADINÇ	KING'S COLLEGE LONDON (F)	UNITED KINGDOM
TÜRKCAN ALP	ERSELÇAN	SEMMEWES UNIVERSITY	HUNGARY
SARP	OKTAY	UNIVERSITY OF EXETER	UNITED KINGDOM
KEREM	DOĞURGA	EMILY CARR UNIVERSITY ART AND DESIGN	CANADA
OZAN	KOKULUDAG	ERASMUS UNIVERSITEIT ROTTERDAM	NETHERLANDS
SERRA	ÖZDEMİR	PRATT INSTITUTE	UNITED STATES
BORA	GÜLÖĞLU	OXFORD UNIVERSITY	UNITED KINGDOM
SENA	ÇETİNDERE	UNIVERSITY OF BRISTOL	UNITED KINGDOM
KUTAY	NAZLI	POMONA COLLEGE	UNITED STATES
MİTHAT BERK	ÖZTÜRE	UNIVERSITY OF BRISTOL	UNITED KINGDOM
BEGÜM	İNAL	UC SANTA CRUZ	UNITED STATES
GÖKHAN	MUNGAN	UC DAVIS	UNITED STATES
ELİF	ULUSAN	BOSTON UNIVERSITY	UNITED STATES
ZEYNEP	ABALIOĞLU	BOSTON UNIVERSITY	UNITED STATES
YASEMİN	AVCI	NORTHEASTERN UNIVERSITY	UNITED STATES
EFE	SAATCI	NORTHWESTERN UNIVERSITY	UNITED STATES
SÜEDA	YURDADÖNEN	CARL BENZ INSTITUTE	GERMANY
MURATCAN	KAYA	PENNSYLVANIA STATE UNIVERSITY	UNITED STATES
DERİN	GÜZEL	UNIVERSITY OF PENNSYLVANIA	UNITED STATES
SERRA	TÜRKÜN	PARSONS	
MERVE	SIRAÇE	KING'S COLLEGE LONDON (F)	UNITED KINGDOM
DİLGE	DİLSİZ	LAFAYETTE COLLEGE	UNITED STATES
SERVİN BELİZ	KARASU	POLITECNICO DI MILANO	ITALY
ELLA ALEXANDRA	POLAT	ROYAL HOLLOWAY UNIVERSITY OF LONDON	UNITED KINGDOM
ÖZGE	MENTEŞ	UNIVERSITY OF BATH	UNITED KINGDOM

SUS PA YI
mey hane

Hacı Memiş'in "anason kokan bahçesi"

RZV: 0232 716 04 09
Adres: Hacı Memiş Camii Sokakı

IQ PLUS GROUP'TA 30. YIL COŞKUSU

IQ PLUS BUTİK EĞİTİM MERKEZİ

2016 yılında 30.yılıni kutlamaya hazirlanan IQ Plus Eğitim Kurumları, 5 yıl önce hizmete açılan Güzelyalı şubesinde "BUTİK EĞİTİM VE BAŞARI PROGRAMI" vurgusu ile ilköğretim ve lise öğrencilerinin yanı sıra, mezunlara da tüm derslerden destek vermektedir. Türkiye'de bir ilk olan "Başarı Programı"nda bireysel takip ön plandadır. IQ Plus, profesyonel eğitim uzmanları ve psikologlar eşliğinde, kişiye özel eğitim ile fark yaratmaktadır. Öğrencilerine öğrenmeyi öğretmek, kendilerini keşfetmelerini sağlamak ve böylece ömür boyu başarı ve mutluluğun anahtarını sunmaktadır. Çok yakında HOME ETÜT (Online Eğitim) programı ile evinizde de yanınızda olacaktır.

IQ PLUS LANGUAGE ACADEMY

IQ Plus Group bünyesinde 30 yıldır İngilizce eğitimi veren ve alanında uzmanlaşmış bir eğitim kurumudur. **IQ Plus Language Academy**, Uzman Türk ve yabancı öğretmenler, maksimum 8 kişilik sınıflar, İzmir'in merkezinde ulaşımı kolay konumu ile başarılı bir eğitimin anahtarı, IQ Plus Language Academy'dedir. IQ Plus Language Academy bünyesinde uygulanmakta olan Oxford Learning metodu ile, kursiyerlere kurs günleri ve saatleri dışında da online, evde veya işyerinde İngilizce öğrenimine devam edecek sistem sunulmaktadır.

www.iqpluslanguageacademy.com

Cumhuriyet Bulvarı No:36 Kapanı İş
Hanı Kat:6 Konak / İzmir
Tel. +90 232 482 07 18

www.iqplusegitim.com

Mithatpaşa Cd. no: 1021
Güzelyalı-İzmir / Türkiye
0 (232) 247 77 90 - 95

İzmir Amerikan Lisesi ve İzmir SEV İlköğretim Okulu öğrencilerine, alanında uzman öğretmenlerle 3 kişilik gruplarda ve bire bir özel ders (kurumda veya öğrencinin evinde, esnek gün ve saatlerde)

IQ PLUS BUTİK EĞİTİM MERKEZİ'NDE:

- YGS-LYS-TEOG hazırlık
- Ara sınıflarda müfredata paralel tüm derslerden destek
- Güçlü yayın desteği
- Türkiye geneli deneme sınavları

IQ PLUS LANGUAGE ACADEMY'DE: PROFICIENCY-YDS-TOEFL-IELTS-SAT-LYSS-SPEAKING

- English Literature
  - Journal, Essay, Writing
  - Conversation with Native Speaker
  - Hazırlık sınıflarına İngilizce destek
  - Language Arts, Core English derslerinde destek (SEV)
  - English Drama
  - İkinci Yabancı dil-Fransızca-Almanca-İtalyanca-İspanyolca
- ÜCRETSİZ TANITIM DERSLERİ VE BİREYSEL BAŞARI ANALİZİ İÇİN LÜTFEN RANDEVU ALINIZ.**

Mithatpaşa Caddesi No: 933 Göztepe / İZMİR

DAĞIN YENİ ARMAĞANI,
ULUDAĞ PREMIUM
DOĞAL KAYNAK SUYU.

ULUDAĞ'IN KALBİNDEN

Uludağ
PREMIUM